

КАНДИС БУШНЕЛ

4 БЛОНДИНКИ

Превод от английски: Пенка Стефанова, 2003

chitanka.info

*На Ан Шиърман Фел,
най-добра приятелка
и най-добра блондинка.*

ЧИСТА РАБОТА

I

От десет години насам Джейни Уилкокс прекарваше всяко лято в Хамптъните, без нито веднъж да наеме къща или да плати за нещо, освен от време на време някой автобусен билет. В началото на деветдесетте Джейни поработи като модел, колкото да стане относително известна, а относителната известност ѝ донесе роля („секс символът за мислещия мъж“) в един екшън филм. Никога повече не се прояви като актриса, но бързо съобрази, че относителната известност може да ѝ носи разни неща, стига да поддържа стандарта си.

Така че всяка година някъде към май Джейни започваше да си избира къща за лятото. Или по-скоро да си търси мъж с къща за лятото. Нямаше пари, но беше открила, че това не е от значение, стига да движи с богати приятели и да хваща богати мъже. Тайната за хващането на богати мъже, която много жени никога не разбираха, се състоеше в това, че всичко става лесно, стига и през ум да не ти минава, че можеш да се омъжиш за тях. Никой богаташ в Ню Йорк не отказваше редовни свирки и забавна компания без ангажименти. А и никоя нормална жена не би поискала да се омъжи за такъв. Всеки богаташ, с когото Джейни преспиваше, в крайна сметка се оказваше странен — откачен или извратен, — така че, когато дойдеше Денят на труда^[1], тя прекратяваше връзката с известно облекчение.

В замяна получаваше страхотна къща и в повечето случаи позволение да се разкарва наоколо с колата на мъжа. Най обичаше спортните модели, но ако автомобилът бе твърде спортен, например ферари или порше, собственикът му го пазеше като зеницата на окото си и на никого не даваше да го кара, особено на жена.

Питър, мъжът от миналото лято, бе точно такъв. Имаше къса златисторуса коса и беше известен адвокат от развлекателния бизнес, но с тялото си можеше да съперничи на всеки модел на мъжко бельо. Срещата им бе уредена от една обща приятелка, понеже не се познаваха, макар че през годините се бяха виждали на повече от дузина купони. Питър я помоли да се срещнат в жилището му в Уест

Вилидж, защото денем бил твърде зает, за да избере ресторант. Когато Джейни позвъни долу на входа, той я остави да чака петнадесет минути. Джейни нямаше нищо против, понеже приятелката, която бе уредила срещата, една дама от хайлайфа, състудентка на Питър от колежа, нееднократно бе подчертавала каква страхотна старинна къща има той на Лили Понд Лейн в Ийст Хамптън. След вечеря се върнаха в къщата му, уж защото трябвало да разходи кучето си Гъмдроп. Докато чакаше в кухнята, Джейни зърна една негова снимка, залепена за вратата на хладилника. На нея той беше по бански костюм на плажа. Коремните му мускули наподобяваха гръб на костенурка. Джейни реши да прави секс с него още същата вечер.

Това беше в сряда преди Деня на падналите във войните^[2], а на другата сутрин, докато правеше капучино, тракайки с посудата, той я попита дали не иска да дойде в къщата му за почивните дни. Джейни очакваше този въпрос, макар че сексът с него бе един от най-лошите, които бе правила от години (имаше няколко тромави целувки, после той седна на ръба на леглото, търка се, докато еректира достатъчно, за да си сложи кондома, и накрая й го ръгна), но му беше благодарна, че я попита толкова скоро.

— Умно момиче си ти — каза й той, докато наливаше капучино в две емайлени чаши. Носеше бели боксерки с копчета отпред.

— Знам — отвърна тя.

— Не, сериозно — рече той. — Задето снощи прави секс с мен.

— Обичам да прескачам условностите.

— Жените не разбират, че мъжете като мен нямат време да ги преследват. — Той си допи капучиното и внимателно изми чашата. — Адски е досадно. Виж, направи на приятелките си услуга, кажи им да престанат с тия глупави момичешки игри. Знаеш ли какво правя, когато някоя не ми пусне до втората-третата среща?

— Не.

Той я посочи с пръст.

— Никога повече не й се обаждам. Начуквам й го.

— Не. Точно това не правиш. Не й го начукваш — рече Джейни.

Питър се засмя, отиде зад нея и стисна едната й гърда.

— Ако през почивните дни всичко мине както трябва, може да прекараме цялото лято заедно. Нали разбираш какво искам да кажа? — попита той. Все още стискаше гърдата й.

— Ау! — рече Джейни.

— Имплантанти, а? — каза той. — Обичам ги. Би трябвало да накарат всички жени да си сложат такива. Би трябвало всички жени да изглеждат като теб. Ще ти се обадя.

Ала когато до петък по пладне още не се беше обадил, започнаха да я измъчват съмнения. Може би не го бе преценила правилно. Може би той бе въздух под налягане. Вярно, това бе малко вероятно — имаха твърде много общи познати. Но доколко добре се познаваха хората в Ню Йорк? Тя се обади на Линел, светската дама, която им бе уредила срещата.

— Ах, колко се радвам, че се получи между вас! — възкликна Линел.

— Но той не ми се обади. А вече е дванадесет и половина — рече Джейни.

— Ще ти се обади. Просто е малко... странен.

— Странен?

— Той е страхотно момче. Често се шегуваме помежду си, че ако не се бях омъжила за Ричард, щях да се омъжа за него. Нарича ме „моята бъдеща-бивша-несъпруга“. Не е ли направо истерично?

— Истерично е — съгласи се Джейни.

— Не се тревожи. Ти си точно неговият тип — продължи Джейни. — Просто Питър прави нещата посвоему.

В един и половина Джейни се обади в офиса му. Той беше на съвещание. Опита още два пъти, но секретарката му каза, че вече си е отишъл. Звънна няколко пъти в дома му, но отговаряше само секретарят. Накрая, в три и половина, той ѝ се обади с думите:

— Какво, нямаш търпение? Звъннала си единадесет пъти. Според телефонния ми секретар.

Потеглиха за Хамптъните с новото му порше турбо. Гъмдроп, болонка със сини панделки на главата, седеше в скута ѝ и постоянно се мъчеше да я близне по лицето. През целия път Питър си правеше ръката на пистолет, преструваше се, че стреля по другите шофьори и наричаше всеки от тях „шибан Полак“. Джейни пък се правеше, че намира това за забавно.

Спряха да заредят на бензиностанция „Хес“ в Саутхамптън. Това беше добър знак. Джейни обичаше тази бензиностанция и бяло-зелените униформи на персонала — те ѝ вдъхваха усещането, че най-

сетне е излязла от града. Имаше опашка от автомобили. Питър слезе от колата и отиде до тоалетната, като остави двигателя да работи. След няколко минути хората зад тях започнаха да надуват клаксоните. Джейни се премести зад волана. Точно в този момент Питър изхвъркна от тоалетната, като размахваше ръце и крещеше:

— Не ми пипай колата, шибан Полак такъв!

— А? — рече Джейни, като се оглеждаше озадачено.

Той дръпна рязко вратата на колата.

— Само аз карам шибаната си кола, никой друг. Ясно ли е? Никой не пипа шибаната ми кола, освен мен. Това си е моята шибана кола!

Джейни слезе елегантно от автомобила. Беше облечена в прилепнали дънки и сандали с високи токчета, които я правеха да изглежда с два-три сантиметра по-висока. Дългата ѝ, руса почти до бяло коса падаше свободно върху бяла мъжка риза. Тази коса бе едно от най-ценните ѝ притежания — караше хората да се заглеждат по нея. Тя повдигна слънчевите си очила със съзнанието, че всички я гледат и разпознават в нейно лице Джейни Уилкокс, моделът, а вероятно започват да разпознават и Питър.

— Слушай, непрокопсанико — каза тя, като доближи лице до неговото. — Вземи се в ръце, ако не искаш в понеделник сутрин този малък инцидент да цъфне по вестниците.

— Хей, къде отиваш? — попита той.

— Къде мислиш?

— Извинявай — рече Питър, когато тя се качи от своята страна, и я поглади по бедрото. — Имам лош нрав, скъпа. Избухвам. Не мога да се сдържам. Трябва да го знаеш. Вероятно се дължи на това, че като малък майка ми ме биеше.

— Не се притеснявай — отговори Джейни и си нагласи очилата.

Автомобилът потегли с рев от бензиностанцията.

— Страшна си, бебчо. Страшна. Трябваше да видиш как те гледаха всички мъже.

— Мъжете винаги ме гледат — отвърна Джейни.

— Страхотно лято ни чака — рече Питър.

Къщата му отговаряше напълно на обещанията на Линел. Представляваше приспособена фермерска къща върху три акра педантично поддържана морава, с шест спални и перфектна

дизайнерска подредба. Веднага щом пристигнаха, Питър взе клетъчния си телефон и започна да крещи на градинаря за ябълковите дървета. Без повече да му обръща внимание, Джейни се съблече и слезе гола до басейна. Знаеше, че той я гледа през стъклото на плъзгащата се врата. Когато излезе от водата, Питър надникна навън.

— Хей, бебчо, включено ли е отоплението на басейна? Ако не е, ще се обадя да покреця на този, който отговаря за това.

— Включено е — отвърна Джейни. — Мисля, че трябва да помислим какви купони ще организираме този уикенд.

Тя извади клетъчния си телефон, седна гола на покрития с възглавници шезлонг и започна да набира.

* * *

В началото на лятото Джейни щеше да навърши тридесет и една (рожденият ѝ ден беше на първи юни и тя обичаше да разправя, че е „лятно бебе“). За една седмица ѝ се случи три пъти да посети нощен клуб „Моомба“. Първата вечер имаше купон на рап певеца Тоалетна хартия. Тя застана в средата на залата с издаден настрани ханш, оставяйки фотографите да я снимат, после някой я придружи до една маса в ъгъла. Там седеше Джоел Уеб, колекционерът на картини. Джейни смяташе, че е сладък, макар всички да разправяха, че си е коригирал носа, има имплантанти в бузите, правил си е липосукция и носи подложки в обувките, защото е висок само метър шестдесет и два. Но проблемът бе не в това, а в къщата му. Вече три години той строеше голяма вила в Ийст Хамптън и междувременно наемаше нещо, което според Джейни бе абсолютна съборетина — една порутена хижа с три спални.

— Имам нужда от гадже. Уреди ме с някоя от твоите страхотни приятелки, а? — рече той.

— Как върви къщата ти? — попита Джейни.

— Предприемачът обеща, че за Четвърти юли ще бъде готова. Хайде — продължи той. — Знам, че все с някоя ще можеш да ме уредиш.

— Мислех, че си имаш приятелка — подхвърли Джейни.

— Само проформа. През годината късаме, но като дойде лятото, ми става толкова самотно, че отново си я прибирам.

Две вечери по-късно Джейни се появи в „Моомба“ с Алън Мънди, когото всички смятаха за най-нашумелия комик в Холивуд. Беше се запознала с него преди години на снимачната площадка — по онова време той бе никой и ролята му във филма бе съвсем миниатюрна, на някакво влюбено пиколо. Оттогава между тях съществуваше нещо като приятелство и долу-горе поддържаха връзка — разговаряха по телефона веднъж годишно, — но Джейни разправяше наляво и надясно, че са големи дружки. Нейната агентка от модната агенция ѝ беше казала, че Алън пристига инкогнито в Ню Йорк, затова Джейни се обади на рекламния му агент и Алън веднага ѝ звънна. Току-що бе скъсал с приятелката си и вероятно се чувстваше самотен.

— Джейни, Джейни — рече той. — Искам да видя всичките готини места. Да разкъсам града на парчета.

— Стига да не се наложи после да го кърпим — отвърна тя.

— Господи, колко ми липсваше, Джейни! — възкликна Алън.

Взе я с лимузина ролс-ройс. За последната роля си беше боядисал косата червена и сега отдолу се виждаха няколко сантиметра черни корени.

— Какво правиш сега, хлапе? — попита той. — Още ли играеш?

— Та аз играя във всеки ден от живота си — отговори Джейни.

В клуба Алън изпи три мартинита едно след друго. Джейни седеше плътно до него, шепнеше му на ухо и усилено се кикотеше. Не се интересуваше истински от Алън. Той приличаше на тромавите момчета по автомивките и именно като такъв бе работил между ангажиментите, преди да стане известен. Но нямаше защо другите да го знаят. Страшно се издигаше в очите им, като я виждаха с него, най-вече защото изглеждаше, че може да са следващата голяма новина.

Алън беше пиан и мушкаше пластмасовите саби от мартинитата в къдравата си коса.

— Какво искаш, Джейни? — попита той. — Какво искаш от живота?

— Искам да си прекарам добре лятото — отвърна Джейни.

После стана да отиде до тоалетната. Пътьом мина покрай Редмън Ричардли, непокорния южняшки писател.

— Джейни, Джейни — рече той. — То-о-лкова се радвам да те видя.

— Наистина ли? — попита Джейни. — Никога досега не си се радвал да ме видиш.

— Винаги се радвам да те видя. Ти си една от добрите ми приятелки — рече Редмън.

На масата му имаше още един мъж. Къса кестенява коса. Загорял. Слаб. Твърде хубав. Точно както ги обичаше Джейни.

— Виждаш ли? Винаги съм ти казвал, че Джейни е модел, но е умна — рече Редмън на мъжа.

Последният се усмихна.

— Умна и модел. Какво по-хубаво?

— Тъпа и модел. Както повечето мъже ги обичат — рече Джейни и се усмихна, за да му покаже белите си зъби.

— Зак Манърс. Джейни Уилкокс — каза Редмън. — Зак току-що пристигна от Англия. Търси си къща в Хамптъните. Може би ти ще му помогнеш да си намери.

— Само ако ще живея в нея — подхвърли Джейни.

— Интересно предложение — отвърна Зак.

Джейни се качи в тоалетната на горния етаж. Сърцето ѝ биеше лудо. Зак Манърс, именитият музикален продуцент. Тя застана на опашката. Скоро Редмън Ричардли цъфна зад нея.

— Искам го — каза Джейни.

— Кого? Зак ли? — засмя се той. — Ти и още милион жени по света.

— Пет пари не давам — отвърна Джейни. — Искам го. А и той си търси къща в Хамптъните.

— Да, обаче... не можеш... да го... имаш — рече Редмън.

— Защо? — тропна с крак Джейни.

Редмън я прегърна, сякаш се готвеше да я целуне. Беше от мъжете, които можеха да правят безнаказано такива неща.

— Ела с мен у дома тази вечер.

— Защо?

— Защото ще бъде забавно.

— Забавленията не ме интересуват.

— Разкарай оня комедиант и ела с мен. Какво изобщо правиш с тъпак като него? Не ми пука, че е известен. Пак си остава тъпак.

— Да, но като излизам с тъпак, ставам интересна за мъже като теб.

— О, я стига!

— Искам да си прекарам добре лятото — рече Джейни. — Със Зак.

Джейни и Алън си тръгнаха един час по-късно, след като Алън случайно разля две мартинита. На излизане минаха покрай масата на Редмън. Джейни пхна небрежно ръка в задния джоб на Алъновите дънки и погледна през рамо към Зак.

— Обади ми се — каза високо Редмън.

[1] Първият понеделник на септември. — Бел.пр. ↑

[2] 30 май. — Бел.пр. ↑

II

Джейни Уилкокс чу за Харолд Вейн, милиардера, в тоалетната на един клуб. Това се случи преди две години и макар да се оказа дребен пискун с лъскава кръгла глава и вечно лъскави обувки (караше прислугата си да полира Доксайдерите му до блясък), Харолд ѝ поднесе едно от най-хубавите лета.

— Трябва да си намеря мъж за лятото — оплакваше се Джейни на своята приятелка Алисън и точно тогава един глас извика от кабинките: „Харолд Вейн“.

Харолд имаше къща с измазана фасада на Джин Лейн в Саутхамптън. Пред сградата се простираше дълга зелена морава, а тази отзад бе по-малка и гледаше към дюните и плажа. В събота и неделя там се сервираше обяд от две ястия с вино. Персоналът се състоеше от един готвач и мъж на име Скааден, който бъркаше коктейли и дискретно поднасяше храната от сребърни плата. В двора можеше да се влезе само през портите от ковано желязо с „Х“ на едното крило и „В“ на другото. Освен това Харолд имаше пазач, който се обличаше като градинар, но носеше пистолет.

— Не се ли притесняваш, че някой от тях може да се усети? — попита Алисън в началото на Харолдовото лято. Джейни беше поканила приятелката си (която имаше дял от една мъничка къща в Бриджхамптън) да прекара деня с нея.

— Какво имаш предвид? — попита Джейни, като си мислеше за градинаря.

— Че ги използваш. Заради вилите им.

— Аз съм феминистка — рече Джейни. — Тук става дума за преразпределение на богатата.

Лежаха на шезлонгите до басейна, а Скааден постоянно им носеше чаши с леден чай.

— Къде е Харолд, между другото? — попита Алисън.

Имаше изпъкнали сиви очи. „Колкото и да се гримира, никога няма да стане хубава“, помисли си Джейни, докато я чакаше да зададе въпроса. Алисън бе нещо като професионална приятелка на богатите и

известните; вероятно още щом си отидеше оттук, щеше да се обади на всички, за да им каже, че е обядвала в къщата на Харолд Вейн и двамата вече са добри приятели. Всъщност Джейни предполагаше, че след края на лятото, когато скъса с Харолд, Алисън ще продължи да търси приятелството му. Щеше да го кани на питиета, а когато го види на купоните, да го хваща подръка и да му шепне на ухото разни шеги.

— В кенефа е — отвърна Джейни. Имаше нежен момичешки глас и въпреки зашеметяващите си лице и фигура знаеше, че именно този глас е тайното ѝ оръжие: той ѝ позволяваше да бръцолев безнаказано каквото си иска. — Прекарва там по един час всяка вечер, преди да излезе, а в почивните дни по един час сутрин и един късно следобед. Това заема доста голяма част от деня му. Миналата неделя изпуснахме един литературен купон само защото не пожела да стане от клекалото.

— Какво прави там?

Джейни сви рамене.

— Не зная. Сере. Чете. Макар че не ми е ясно как може човек да сere цял час. Все му казвам, че не е полезно за червата.

— Вероятно това е единственият начин да се изолира от всичко.

— О, не — рече Джейни. — Вътре си има телефон и електронна поща. — После погледна Алисън. — Забрави какво съм ти казала, ясно?

Представяше си как Алисън ходи по вечери и разправя наляво и надясно как Харолд Вейн прекарва по един час в кенефа, откъдето говори по телефона и изпраща електронни писма. Почувства се виновна. Все пак Харолд никога не бе казал нещо, с което поне малко да я засегне, а и се чувстваше малко влюбена в него.

Харолд наистина бе успял да я изненада. В началото просто не намираще сили да легне с него, но на втората събота след Деня на падналите във войните, когато го направиха, ѝ стана чудно защо е чакала толкова дълго. В леглото Харолд бе възхитителен. Казваше ѝ какво иска от нея и как да застане (по-късно през лятото избърсна всичките косми по тялото ѝ и я накара да се пече гола) и имаше огромен пенис.

Всъщност толкова огромен, че цяло лято, когато разни жени я питаха дали е вярно, че ходи с Харолд (това се случваше най-често в дамските тоалетни на модните ресторанти в Хамптъните, където редовно ходеха), Джейни изваждаше червилото си и споделяше уж под

секрет колко голяма е пишката му и как първия път, когато я видяла, му казала, че няма начин да я напъха в нея. След това започваше да се черви с полуотворени устни. Може би бе малко неприлично да обсъжда пишката на Харолд, но пък усещаше, че така му прави услуга — когато скъсаше с нея, щеше да му е по-лесно да си намира други.

Не че той имаше никакви проблеми с това. Харолд бе като Дядо Коледа. Стари гаджета му се обаждяха, предлагайки да му уредят среща с техни приятелки, а Харолд винаги даваше съвети и изпращаше на тези жени дребни подаръци, с които да им помогне да преодолеят кризите си — клетъчни телефони, компютри и дори се случваше да плати таксата за частна детска градина за извънбрачното дете на някоя от тях. Още първия път, когато Джейни дойде във вилата му, той я хвана за ръка, заведе я в гаража и ѝ каза:

— Искам това лято да се чувстваш свободна. Личи си, че си момиче, което обича свободата.

— Така е — отвърна Джейни.

— Иначе досега да си се омъжила — добави той.

После отвори страничната врата на гаража и слязоха по трите стъпала надолу. Вървеше зад нея и когато Джейни стъпи на пода, я обърна рязко към себе си и напъха език в устата ѝ. Това я свари неподготвена и по-късно тя си спомняше, че размаха ръце като набучено на карфица насекомо. Но целувката не беше лоша.

— Направих го, за да ти работи добре двигателят — рече Харолд, после я заобиколи и светна лампата. — Избери си кола за лятото. — Вътре имаше един рейндж роувър и два мерцедеса, единият 550 купе, а другият SL кабриолет. — Има само едно правило. Не може посред лято да си промениш решението. Не искам да дойдеш и да ми кажеш: „Искам да карам роувъра“, след като веднъж си избрала мерцедеса.

— Ами ако не харесвам нито една от тях? — попита Джейни. — Ами ако искам мазерати?

— Не ми се ще да те разглезвам прекалено — отвърна Харолд. — Накрая ще ме намразиш, защото никой друг няма да се отнася така с теб.

— Това вероятно е истина — каза тя и натисна шеговито носа му с показалец.

— Защо не се омъжиш за него? — не преставаше да съска Алисън.

— О, не, не бих могла — отвръщаше ѝ Джейни. — Не бих се омъжила за човек, в когото не съм влюбена до уши.

— Аз бих могла да се влюбя в него за две секунди — казваше Алисън.

— Да, вероятно би могла — отвърна Джейни, без да си прави труда да отбелязва, че Алисън далеч не е толкова привлекателна, че да заинтригува мъж като Харолд.

Харолд приемаше Джейни някак насериозно.

— Бъди умна — казваше ѝ той. — Направи нещо в живота. Позволи ми да ти помогна.

Джейни отговори, че винаги е искала да прави нещо важно, като например да стане журналистка или да напише роман. Скоро след това Харолд покани една главна редакторка на късна закуска. Той винаги сервираше капучино във възголеми чаши и Джейни си спомняше как редакторката, облечена в сако със синьо-бял десен на неправилни райета, крепеше чашата на бедрото си, докато седяха отвън.

— Джейни иска да стане писателка — рече Харолд.

— Боже Господи — възкликна редакторката и вдигна чашата към устните си. — Защо хубавите момичета винаги искат да правят нещо друго?

— Стига, Мейв — изрева Харолд. — И ти беше хубава. Преди да станеш умна.

— И преди ти да станеш богат — не му остана дължна Мейв. — С какво всъщност искаш да се занимаваш, скъпа?

— Искам твоята работа — отвърна Джейни с онзи нежен глас, от който никой не можеше да се засегне.

В края на септември, когато скъсаха, тя се разплака на улицата отвън. Това стана в апартамента му на Парк Авеню — бяха се уговорили да отиде там за по едно питие, преди да излязат на вечеря. Харолд я чакаше в библиотеката, където пийваше уиски и съзерцаваше скъпоценния си Реноар.

— Здравей, лудетино — рече той, хвана я за ръката и я отведе до тапицираното с червена коприна канапе. — Изникна нещо. Тази вечер няма да можем да излезем.

— Разбирам — отговори Джейни. Усещаше какво предстои.

— Прекарахме чудесно лято — рече той. — Но...

— Всичко свърши — довърши вместо него Джейни.

— Не си виновна ти — каза Харолд. — Причината е в мен. Не искам да се женя, а и трябва да знаеш, че има друга жена, с която бих искал да се виждам.

— Моля те — отвърна Джейни и се изправи. — И без това тази вечер се канех да скъсам с теб. Не е ли странно?

Беше хладно и Джейни носеше леко манто от синя коприна. Когато Харолд я изпрати до вратата, тя видя Скааден да стои в антрето, праметнал мантото ѝ върху ръката си. Явно Харолд не само бе планирал раздялата, ами и я беше обсъдил със Скааден. Докато Скааден ѝ помагаше да се облече, тя си представяше как Харолд му е казал: „Младата дама ще дойде да пийнем по нещо, но скоро след това ще си тръгне. Може да е разстроена, затова бъди готов веднага да ѝ подадеш дрехата“, и се усмихна.

— Довиждане, Харолд — каза тя и пое ръката му, но го остави да я целуне по бузата.

Едва успя да стигне до ъгъла и се облегна разплакана на една кофа за смет. В нея започна да се води безгласен диалог.

— Хайде, стига — каза единият глас. — Това ти се е случвало милион пъти. Трябва вече да си свикнала.

— Въпреки това боли — отвърна другият.

— Само малко. Харолд беше нисък и грозен, и никога нямаше да се омъжиш за него. А и прекарва по един час дневно в кенефа.

— Аз го обичах.

— Не е вярно. Просто си разстроена, задето не те заведе в „Були“ на вечеря, а ти се ядеше гъши черен дроб.

Пред къщата на Харолд спря такси и от него слезе дългуресто русо момиче, стиснало под мишница евтина кожена чантичка. „Моята заместничка“, помисли си Джейни. Жълтата лампичка на таксито светна. Джейни вдигна ръка и го спря.

Две седмици по-късно Харолд изпрати по куриер един плик в апартамента ѝ. Вътре имаше бележка, на която пишеше: „Ако някога ти потрябва нещо, просто ми се обади“, закачена за сертификат за подаръци от „Гучи“ на стойност пет хиляди долара.

На следващата година, докато живееше с Питър, Джейни срещна Харолд на един голям купон в Ийст Хамптън, в едно имение до плажа. Беше изминало едва половината лято, а в нея вече се надигаше необичайна и обезпокоителна омраза към Питър. На плажа той или говореше по клетъчния си телефон с клиенти, или критикуваше телата на другите жени. Любимата му тема бяха раждалите дами над четиридесет.

— Виж я само! — квичеше той. — Погледни този корем. Непотребна. Защо не се разкара от плажа?

— О, Питър! — отвърщаше Джейни.

— Какво „о, Питър“? В природата на мъжа е да се увлича от красиви млади момичета. Това е инстинкт. Мъжът иска да спи с възможно най-много млади момичета. Става дума за възпроизводство.

А когато караше по обиколните пътища с поршето, казваше:

— Малко съм луд, Джейни. — Звучеше, сякаш се гордее с това. — Мислиш ли, че трябва да отида на психоаналитик?

— Мисля, че това не би имало абсолютно никакъв ефект — отговаряше Джейни, а той се засмиваше, очевидно приемайки думите ѝ като комплимент.

До края на пътуването успяваха да се сдобрят и той отново слагаше ръка върху бедрото ѝ. После разговаряха, вървейки прегърнати по нечия морава или чакълена пътека, смееха се и се усмихваха през рамо на другите гости. Всички отговорници по връзки с обществеността ги познаваха, така че не се налагаше да си дават имената, а фотографите ги снимаха. Лятото бе зелено и топло, и поне в тези моменти изглеждаше съвършено.

В понеделника, след като видяха Харолд, Харолд ѝ се обади.

— Тревожа се за теб, Джейни — рече той. — Ти си добро момиче. Не бива да се мъкнеш с такива като Питър.

— Защо не? — отвърна тя.

— Той е отрепка.

— О, Харолд. Ти смяташ всички други мъже за отрепки.

— Сериозно говоря, Джейни — рече Харолд. — Искам да ти дам един съвет. Може да не ми влиза в работата, но въпреки всичко ще го кажа. Престани да си губиш времето и си намери съпруг. Явно не си от момичетата, които правят нещо в живота, така че се омъжи за някого, когото обичаш, и му роди деца.

— Но аз ще направя нещо, Харолд.

— Какво?

— Не зная.

— Послушай ме, Джейни. Сега си млада и красива. Няма подходящ момент да си намериш истински мъж.

— Кого? — попита Джейни.

— Някое добро младо момче. Някой хубавец. Не знам. Ще те уредя с моя архитект. Той е на тридесет и три и иска да се ожени.

— Не, благодаря — отвърна Джейни и се засмя тихо.

Отношенията им с Питър все повече се влошаваха. Това донякъде се дължеше на секса. Питър не понасяше допира ѝ и едва събираше сили да я докосва. Правеха секс веднъж на три седмици.

— Не ти ли е хрумвало, че може да си гей? — питаше го от време на време Джейни. Напоследък често му подхвърляше хапливи забележки. — Ще ти намеря някое страхотно младо момче, с което да правите секс. Мъжете над четиридесет не се представят особено добре.

После започваха да си крещят. Веднъж, докато закусваше, Джейни прегори една филийка. Питър влетя в кухнята, извади филийката от коша за боклук, остърга я и ѝ каза да я изяде. Джейни обаче я даде на Гъмдроп, който веднага повърна. Тогава тя си представи как убива Питър и се запита дали, ако хвърли клетъчния му телефон в басейна, ще може да го изпържи.

След това винаги се сдобряваха, защото трябваше да ходят на купони. Накрая лятото свърши.

Отново „Моомба“. Джейни седеше сама на бара и пиеше мартини. Барманът беше млад.

— Спомням си ви от един филм — каза той. — Не ми е удобно да ви го кажа, но мастурбирах на снимката ви.

— Добре — отвърна Джейни. — В такъв случай предполагам, че не е необходимо да ти давам бакшиш.

— Това е от мен — отговори барманът, като кимна към мартинито. После се облегна на бара. — С какво се занимавате в момента?

— Чакам един приятел — каза Джейни и се обърна на другата страна.

Зае се да внушава мислено на Зак Манърс да се появи. Беше открила, че притежава тази тайнствена способност — когато мислеше достатъчно упорито за нещо, то се случваше. Но тази вечер вместо него се появи Редмън Ричардли, писателят. Той ѝ кимна и обиколи клуба, за да види още кой е там. Сетне се приближи до нея.

— Къде е Зак? — попита тя.

— Откъде, по дяволите, да знам?

— Надявам се, че ще дойде.

— Забрави за Зак — каза Редмън. — Аз съм най-доброто, което можеш да получиш тази вечер.

— Искам Зак.

— Зак е особняк — рече Редмън и си поръча уиски.

— Ти също.

— Не, наистина е особняк — подчерта Редмън. — Прекарахме доста време заедно в Лондон. Познавам момичета, които са спали с него. Не ти трябва да се забъркваш в такива гадости. Чудати европейски секс гадости. Това е противно. Не е американско.

После обаче Зак се появи.

— Зак! — каза Редмън. — Тъкмо говорехме за теб.

Зак беше с други хора. „Ела на масата“, каза само с устни той.

След като групата му се настани, Джейни отиде и придърпа един стол.

— Пак ли ти! — рече той. — Май си от момичетата, дето са навсякъде. Да не би да си светска дама?

Джейни само се усмихна и продължи да отпива от чашата си. Знаеше, че в крайна сметка външността ѝ ще окаже своето въздействие. Тя се обърна към мъжа от другата си страна. Беше дребен, приказлив англичанин.

— И вие ли ще ходите в Хамптъните това лято? — попита тя.

— Не, но направо ме очароват. В Англия нямаме нищо подобно. Звучи вълшебно. Куп филмови звезди, попаднали в улично задръстване.

— Аз ходя там всяко лято — каза Джейни. — Прекрасно е.

— И тази година ли ще ходите?

— О, да. Очаквам да прекарам чудесно лято.

Зак се наведе към нея.

— Каква е тази работа за чудесното лято? — попита той. — Имаш ли някакво душевно заболяване, за което трябва да знам?

— Вероятно — отвърна Джейни и остави чашата си. — Трябва да вървя. Обади ми се.

— Аз не се обаждам на момичетата. Свързвам се с тях — каза Зак.

— Тогава ще очаквам да се „свържеш“ с мен — отговори Джейни.

Два дни по-късно Зак изпрати в апартамента ѝ куриер с плик. Вътре, върху релефна картичка, бе изписано краткото послание:

„Джейни, искаш ли да се срещнем за по едно питие?
Моля те, обади се на секретарката ми, която ще ти каже
кога и къде. С уважение, Зак.“

III

На всеки пет минути, докато пътуваше с автобуса от Хамптъните след Деня на падналите във войните, Джейни усещаше непреодолимо желание да стане и извика: „Аз съм Джейни Уилкокс, модел, и прекарах почивните дни със Зак Манърс, английския музикален продуцент милиардер. Така че майната ви. На всички“, просто за да се почувства по-добре. Седеше на една от предните седалки с бейзболна шапка, слънчеви очила и прибрана на конска опашка коса и се опитваше да чете „Спокойно небе“. Ала една досадна мисъл се беше забила в мозъка ѝ като връх на молив в пластелин: Зак Манърс не ѝ бе в кърпа вързан. Не беше, както Джейни обичаше да казва, напълно „вътре“. Поканата му звучеше неясно — беше оставил на секретарката си нареждане да я уведоми, че ще се срещнат в петък вечерта „някъде към шест“ да пийнат по нещо в „Палмата“ в Ийст Хамптън. Джейни не беше сигурна дали поканата важи и за почивните дни, а с тази несигурност Зак я вълнуваше повече от всеки друг. Предишната вечер беше отишла в „Моомба“ и когато различни мъже се приближаваха до масата ѝ, за да ѝ изкажат тъпите си почитания, Джейни им отговаряше дръзко: „О, да, чудесно се чувствам. Най-сетне намерих мъж, в когото да се влюбя до полуда. Той е страхотен, забавен и секси.“ Освен това го казваше по начин, който предполагаше, че за разлика от Зак, тези мъже определено не са нито едно от трите неща.

Удивителното бе, че това не отблъсна никого. Мъжете се тълпяха около масата ѝ, поръчваха си питиета и пушеха цигари. Напоследък Джейни започваше да осъзнава, че колкото по-зле се отнасяш с мъжете, толкова повече те желаят. Питър отпреди три лета дойде на масата ѝ, обърна един стол и го яхна, провесвайки ръце от облегалката.

— Променила си се, Джейни. Изглеждаш страшно уверена — каза ѝ той.

— Не съм онова момиче отпреди две години, Питър — отвърна Джейни и му се усмихна злобно. — Днес не бих се примирила с твоето отвратително отношение.

— Аз никога не съм се отнасял отвратително с теб.

— Върхът беше на Деня на труда. Докато се връщахме от Хамптъните, валише пороен дъжд. Спомняш ли си? Ти ме остави наскреда града, точно след тунела. На пресечката между Тридесет и пета улица и Трето авеню. Каза ми: „Хвани си такси.“

— Всичко беше приключило — ухили се Питър. — Ти живееше на другия край на града. Защо да закарвам едно момиче на другия край на града, след като дори няма да я чукам?

Джейни пристигна в „Палмата“ в шест и петнадесет. Очакваше, че Зак ще е на бара. Не беше. Десет минути по-късно още не се бе появил и тя прие предложението на двама мъже да я почерпят. Поръча си маргарита. В шест четиридесет и пет отвън настана някаква суматоха. На кръглата алея спря зелено ферари 1954 250 GT Елена Боди. От него слезе Зак. Носеше стари обувки за тенис и вървеше с ръце, пхнати в джобовете на панталони в цвят каки. Джейни заговори по-оживено на двамата мъже. След малко Зак застана зад нея и й прошепна:

— Ей, здрасти.

Джейни се сепна леко.

— О, здравей — отвърна тя и си погледна часовника. — Щях да те сгълча, задето закъсна, но колата ти компенсира всичко.

— Колата е безценна — рече Зак. После седна на високото столче до нея и я хвана за ръката. — Ако искаш да бъдеш с мен, Джейни, никога, ама никога не се опитвай да ме гълчиш. Освен ако не те помоля.

— Това звучи обещаващо.

— Така е. Ако си изиграеш добре картите. — Той се наведе към нея. — Имаш ли си тъмна страна, Джейни? Изглеждаш като момиче, което има тъмна страна.

Джейни се засмя, Зак също. Тя праметна коси през рамо. Зак запали цигара. Без филтър. На дневна светлина не изглеждаше толкова привлекателен. Имаше развалени английски зъби, чийто цвят варираше от противно жълто до светлосиво. Пръстите му бяха пожълтели от никотина, с мръсни нокти. Но, от другата страна, стоеше колата му. И парите му. И цяло едно лято, а може би дори по-дълго с него.

— Да караме по-бавно, а? — рече тя.

— Предполагам, това означава, че искаш първо да видиш къщата ми, преди да решиш дали ще ме чукаш — рече Зак.

— Стига — каза Джейни. — Аз се интересувам от теб. Всички казват, че си очарователен.

— Всички са глупаци — отбеляза Зак. — Но ще се влюбиш в къщата. Съвършена е.

Той стана, дръпна я от столчето, прегърна я с една ръка и двамата тръгнаха към вратата. Беше по-висок от нея. „Идеалният ръст“, помисли си Джейни.

— Взех къщата само заради теб — каза той.

— Разбира се, че е заради мен — отвърна Джейни.

Вярваше му, без изобщо да ѝ мине през ума, че е странно един напълно непознат да наеме къща в Хамптъните с надеждата, че тя ще бъде с него. Джейни кимна на пиколото, който ѝ отвори вратата на колата, и се качи на предната седалка. Автомобилът беше в перфектно състояние. Тя си свали бейзболната шапка, разпусна коси и се засмя.

— Красива е — каза, като се чувстваше великодушна.

Зак запали двигателя.

— А, да — отбеляза, докато потегляше. — Предполагам, че именно тук трябваше да кажа: „Не, ти си красива, Джейни.“ — После я погледна. — Чувстваш се като във филм?

— Да.

— Ти си едно много глупаво момиче. Не знаеш ли, че е опасно да си толкова глупава?

— Може би не съм глупава — отвърна Джейни. — Може би това е просто игра.

— Може би всичко е игра — рече Зак. — Но какво говори това за теб?

Той зави към Фърдър Лейн.

— Казах на брокерката, че искам къща на най-хубавата улица в най-хубавото градче от Хамптъните. Надявам се да не ме е подвела, Джейни.

Той изръмжа леко, докато произнасяше „подвела“, и Джейни отново реши, че е възхитителен. Завиха по една дълга, настлана с чакъл пътека.

— Знам тази къща — каза Джейни. — Тя ми е една от любимите.

— Наистина ли?

— Един мой приятел я нае преди пет години. Това е идеалната къща за лятото. Басейн, тенис кортове...

— Играла ли си тенис без гащи?

— О, моля те, Зак!

— Точно така си те представям, цялата в бяло, но без гащички...

Къщата беше разположена доста навътре от шосето. Пред нея имаше зелена морава, приготвена за крокет. Сградата бе класическа, покрита с дъски. Беше строена през 20-те от едно богато семейство с цяла орда деца и прислуга. Зак спря отпред.

— Ела, ела, красавице моя, и двамата ще видим... — изрецитира той, слезе от колата и я хвана за ръка.

Отпред имаше широка веранда и балкон от единия до другия край на втория етаж. Зак отвори вратата.

— Същинска къща на ужасите — каза той, като се обърна. — А сега очаквам от теб много палави играчки.

— Като например?

Зак порови в една хартиена торба.

— Провизии — каза, като вдигна високо шише водка и пластмасова бутилка тоник.

Джейни се изсмя малко нервно. Зак отиде в кухнята и след малко се върна с два коктейла.

— Дън-дън — каза той, като вдигна своята чаша.

— Наздраве — отвърна Джейни. — Да пием за предстоящото страхотно лято.

Зак мина зад нея, прегърна я с една ръка през кръста и я притисна към себе си.

— Какво се крие зад тия глупости за страхотното лято?

Джейни се изплъзна от прегръдката му.

— Нищо — отвърна тя.

— Все нещо трябва да има. За пръв път виждам някой да е толкова вманиачен по лятото. Аз например си прекарвах летата, като работех в една фабрика.

— Разбира се, че си го правил — отвърна меко Джейни.

Той посочи с пръст към нея и го размахна.

— Трябва да отговаряш на въпросите ми. Това е едно от правилата. Много лесно се отегчавам, а точно сега съм заинтригуван. Чувам какви ли не неща за теб. За всичките мъже, които си имала.

— Какво? — ахна Джейни.

— Ще бъде забавно — продължи Зак. — Вземаш ли кока?

— Кока-кола?

— Кокаин — каза Зак със зле прикривана досада. — Май не си много умна, а? Разбрах го още като те видях за пръв път, но после реших, че може да съм сгрешил. — Той седна на дивана до масичката, вдигна поглед към нея и се усмихна. — Но пък за това не е нужна интелигентност. Само вкус към приключенията.

— Не вземам кокаин — каза хладно Джейни.

— Колко жалко — забеляза Зак. — Мислех те за играч.

Той изтръска малко кокаин на масичката, нави на руло една банкнота и смръкна. После отметна глава назад и вдиша дълбоко, без да измъква банкнотата от ноздрата си. Джейни го зяпаше слисано. Той срещна погледа ѝ.

— Стига си се правила на добро американско момиче, ако обичаш.

— Откъде знаеш, че не съм?

— О, стига! — рече Зак, стана, отиде до нея и я докосна по косата. — Не съм те поканил тук, за да ми бъдеш гадже.

— Тогава защо си ме поканил?

— Не съм. Ти се самопокани. Спомняш ли си?

— Майната ти — промълви Джейни.

— Ела тук — рече той. — Седни. Скъпа моя, ти си прозрачна като блузката, дете си я облякла. Всички знаят каква е твоята игра. Ти си достъпна. За лятото. Стига мъжът да е достатъчно богат. Аз поне искам да знам защо.

— Защото просто искам да си прекарам добре лятото! — кресна Джейни. — Има ли нещо лошо в това?

— Но ти не се занимаваш с нищо — подхвърли Зак и смръкна още малко кокаин.

— Не се занимавам с нищо, защото не искам. И не ми се налага.

— Нищо не ти допада особено, нали, Джейни?

— Така е — отговори тя и сви рамене. — Дори когато сексът е страхотен, това не означава нищо. Понеже мъжът никога няма да се задържи. Защо тогава да не ги бия в собствената им игра, да не ги използвам? Аз съм феминистка, Зак — добави Джейни и това я накара да се почувства по-добре.

— Ах, сега говори модерната жена — рече Зак. — На колко си години?

— На двадесет и осем — излъга по навик Джейни. Лъготеше за възрастта си по професионални причини. Правеше го толкова отдавна, че наистина си вярваше.

— Изглеждаш на повече — рече той и се засмя. — Използваш мъжете, но ти самата си абсолютно безполезна. Мислиш, че възгледите ти са революционни, но не са. Те са само дразнещи и незрели.

— А твоите не са?

— Всъщност не са — рече Зак. — Аз съм, както казвате вие, американците, самоиздигнал се човек. Всичко, което имам, съм го постигнал сам. — После запали цигара. — Но през това време забелязах нещо любопитно. Загубих емоциите си. Способността си да чувствам. Това е, защото постоянно ми се налага да прецаквам хората, за да получа онова, което мисля, че искам. — Той се усмихна. „Ах, тези зъби!“, помисли си Джейни. — Виждаш ли? Двамата с теб доста си приличаме.

— Аз си имам причини — рече Джейни.

— Не се съмнявам в това. Но вероятно причините ти са изцяло лишени от духовност.

Джейни се пресегна и го зашлеви. Той я сграбчи за китката.

— Много добре — каза. — Започваш да схващаш идеята.

— Не съм лишена от духовност! — процеди Джейни.

— О, да, лишена си.

После я притисна към канапето. Тя не оказа особена съпротива.

— Деградация! — изсъска Зак в лицето ѝ. Дъхът му миришеше лошо. — Друго не е останало за хора като нас. Деградация. Само така можем да чувстваме.

— Напълно си откачил — каза му Джейни.

— Ела горе. Бързо! — заповяда той, сграбчи я за ръката и хукна по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Когато стигнаха на площадката, я дръпна в спалнята. — Цяла седмица чакам този момент.

Започна да си сваля ризата и панталоните. Отдолу носеше стари, лекъосани гащета с оръфани крачоли. Той се обърна и ги събу. Задникът му бе целият в пъпки.

— Удари ме, мамо! — извика той.

— Не съм ти майка — рече Джейни.

— Удари ме, мамо! Моля те!

Тъй като не знаеше какво да прави, Джейни изпищя и заотстъпва към прозореца. Беше отворен. Тя излезе на балкона, изтича до края му и се прехвърли на покрива на пристройката. После, като се спусна до ръба, скочи на земята.

— Аууу! — изписка, когато се приземи.

Няколко минути лежа, без да може да се помръдне. После чу стъпки по стълбите и входната врата се отвори с трясък. Зак, все още гол и с цигара в уста, тръгна към нея.

— Ставай, тъпа краво! Нищо ти няма.

— Върви на майната си! — отвърна Джейни.

— Ще ти бъда задължен, ако напуснеш имота ми по най-бързия начин — рече Зак. После се върна в къщата и смръкна още малко кокаин.

Джейни влезе, куцукайки, и го подмина. Зак не вдигна поглед. Тя влезе в кухнята, за да се обади по телефона.

— Моля те, моля те, бъди си у дома! — зашепна. После промълви. — Слава Богу! — И захлипа. — Аз съм! Случи се нещо ужасно. Бях с онзи англичанин и той откачи. Страх ме е. Да, да — каза, подсмърчайки, даде адреса и излезе да чака на верандата.

Двадесет минути по-късно един рейндж роувър се приближи с рев по Фърдър Лейн. Без да го е грижа за алеята, шофьорът зави по моравата, събаряйки приспособленията за игра на крокет. Роувърът спря пред къщата и от него слезе Харолд. Без да затваря вратата, той каза:

— Колата ви е тук.

Зак изхвъркна от къщата с увита около кръста хавлия.

— Ти наистина прецака всичко — каза той на Джейни. — Имаше възможност. Можехме да прекараме цялото лято заедно. Но прецака всичко.

— Махни се от нея — рече Харолд.

Без да му обръща внимание, Зак тръгна след Джейни, която куцукаше към джипа.

— Върни се при твоите еврейчета. Където се чувстваш в безопасност.

Харолд направи крачка напред.

— Хей, слушай, задник такъв. По-кратко. Тук е Америка. Не можеш да говориш така.

— О, така ли? — засмя се Зак и дръпна от цигарата. — Ще говоря каквото си искам.

— Ако адвокатите ми се заемат с теб, няма да излезеш от съда с години — каза спокойно Харолд, качи се в джипа и затръшна вратата.

— Да бе, да, разбира се, че ще го направиш! — кресна Зак. — Всичките янки сте такива. Убивате всичко забавно с проклетите си адвокати. — После пристегна хавлията около кръста си и се върна в къщата.

Харолд потегли по обратния път през моравата.

— Боже Господи, Джейни — каза той.

— Харолд — смотолеви Джейни и покри очите си с ръце. — Точно сега не бих могла да понеса нито една лекция, ясно?

— Няма да ти чета лекции, бебчо. Просто искам да се уверя, че всичко е наред. Той не...

— Не — отвърна тя.

— Коя е тази отрепка?

— Зак Манърс. Английският музикален продуцент.

— Скапани британци! — процеди Харолд. — Защо не си вървят в Англия, където им е мястото? Не се тревожи — каза той, като потупа Джейни по ръката, — ще се погрижа този да стане персона нон грата в Ийст Енд. Никъде няма да получи резервация.

— Ти си чудесен, Харолд. Наистина си чудесен — каза Джейни.

— Знам — отвърна Харолд.

— Просто исках да си прекарам добре лятото — промълви Джейни един час по-късно, докато лежеше в отделна стая в Саутхамптънската болница. — Както когато бях на шестнадесет.

— Ш-ш-т — отговори сестрата. — Всеки иска отново да бъде на шестнадесет. А сега пребройте от сто до едно и заспивайте.

На шестнадесет. Лятото, когато Джейни внезапно се разхубави. До този момент бе дундестото грозновато хлапе на едно семейство от красавци. Баща ѝ беше метър осемдесет и осем висок, типичен американец и лекарят на градчето. Той искаше Джейни да стане медицинска сестра, за да може да си намери свестен съпруг. Майка ѝ беше французойка и просто съвършена. Джейни бе средното дете,

сплескана между безукорните си брат и сестра. Докато останалите ядяха телешко с гъбен сос, майка ѝ ѝ сервираше половин маруля.

— Ако не отслабнеш, няма да си намериш съпруг. Тогава ще трябва да работиш. Няма по-неприятна гледка от жена, която работи — казваше ѝ тя.

— Но аз искам да стана ветеринарен лекар — изхленчваше Джейни.

Летата, прекарвани в извънградския клуб, бяха истинско мъчение. Майка ѝ, слаба, загоряла, облечена в бански костюм от „Пучи“, постоянно пиеше леден чай и флиртуваше със спасителите, а по-късно и с приятелите на сина си, които я обожаваха. Братът и сестрата на Джейни, и двамата в плувния отбор, неизменно ставаха шампиони. Джейни, която имаше тлъст корем и дебели крака, никога в нищо не успяваше да се отличи. На четиринадесет, когато ѝ дойде за пръв път, майка ѝ каза:

— Джейни, трябва да внимаваш с момчетата. Те обичат да се възползват от момичета, които не са хубавички, защото познават кога едно момиче е... как се казваше... отчаяно. За внимание.

После Джейни стана на шестнадесет и се източи с десетина сантиметра. През лятото, когато влезе в клуба, никой не я позна. Започна да носи банските „Пучи“ на майка си. Крадеше от червилото ѝ. Пушеше цигари зад сградата на клуба. Момчетата се тълпяха около нея. Веднъж майка ѝ я хвана да се целува с едно момче под масата за пикник и я зашлеви. Тогава Джейни разбра, че е победила.

— Ще ти покажа — каза тя на майка си. — Ще постигна повече от теб.

— Не можеш да постигнеш повече от мен — отвърна майка ѝ.

— О, да, мога — заяви шестнадесетгодишното момиче.

В съботата, след като скочи от покрива на Зак, дойде на плажа „Медия“ в Сагапоник с Редмън Ричардли. Кракът ѝ беше гипсиран и тя куцукаше по пясъка, подпомагана от Редмън. Той я настани на хавлията и отиде да плува. Алисън незабавно дотича до нея.

— Вярно ли е? — попита задъхано тя.

— Кое от всичките? — отвърна Джейни и се поизправи на лакти, за да покаже още по-добре великолепното си тяло. — Това, че двамата с Редмън сме заедно?

— Не. За снощи.

— Не казвай нищо на Редмън. И в никакъв случай не споменавай пред него името на Зак — предупреди я Джейни.

Предната вечер Джейни и Редмън бяха спрели в клуб „Двадесет и седем“ на път за Хамптъните. Зак беше там. Той се приближи до Редмън и каза:

— Всяка минута на света се ражда по един мухльо. Нали така казвахте вие, янките?

Редмън го цапардоса и оттогава разправяше на всички, че Зак е влюбен в Джейни, но тя го е напуснала заради него и затова Зак се е разбеснял.

Това бе едно малко недоразумение, което Джейни нямаше никакво намерение да му изяснява.

IV

Джейни бе твърдо решена следващото лято да си наеме къща сама. Това вероятно щеше да ѝ причини известни затруднения, тъй като къщите, в които бе свикнала да отсяда, струваха на обитателите си над сто хиляди долара на сезон. Въпреки това чувстваше, че ще „изглежда“ по-добре независима, дори ако трябва да мине без басейн, градинар, готвач, кола и може би дори съдомиялна машина.

Неудобствата бяха за предпочитане пред преживяното с Редмън и Зак предишното лято. Думите на Зак бяха заседнали в главата ѝ като някаква досадна мелодийка: „Ти си достъпна. За лятото. Стига мъжът да е достатъчно богат.“ Едно бе да излизаш с богати мъже, а съвсем друго хората да те мислят за курва. Някой ден (може би скоро) щеше да направи някой от тези богаташи свой съпруг. Трябваше да е влюбена в него до полуда, но въпреки това нищо нямаше да се получи, ако богаташът чуеше, че бъдещата му жена има репутация на проститутка. Беше разбрала, че макар дълбоко в душата си да смятат всички жени за курви, този род мъже не искат партньорката им да е такава.

Така че някъде през февруари, когато обикновено започваше да мисли за лятото, Джейни пусна слуха.

— Това лято ще си търся къща сама — казваше тя, като отмяташе коси над рамото си и заставаше с издаден настрани и напред ханш пред богатите мъже, на които се натъкваше по ресторанти и купони. — Смятам, че е време да порасна.

Богаташите се засмиваха и подхвърляха коментари като „не пораствай прекалено много“, ала нито един от тях не налага стръвта. Джейни се надяваше някой да каже, че има къщурка, в която тя може да отседне безплатно, но единственият човек, който и предложи нещо, бе Алисън.

— Можеш да живееш при мен — каза разпалено тя. Току-що бяха пристигнали на вечерята, давана от един европейски моден дизайнер, който се надяваше да възвърне популярността си в Ню Йорк.

— Не е там работата — отвърна Джейни и пристъпи напред, за да могат фотографите да я снимат.

Алисън отстъпи встрани. За щастие се движеше в обществото от достатъчно време, за да знае, че присъствието ѝ на която и да било снимка би я направило неподходяща за публикуване.

— Просто не знам как искам да си прекарам лятото — обясни Джейни. — Може през цялото време да чета книги.

Алисън напълно ненужно си даде вид, че се задавя с коктейла.

— Книги? Ти? Джейни Уилкокс?

— Аз наистина чета книги, Алисън. Може би и ти трябва да опитаеш някой път.

Алисън смени тактиката.

— О, разбирам — каза обидено тя. — Защо не ми каза от самото начало, че смяташ да живееш с Алийка Нортън?

— Няма да живея с Алийка — отвърна Джейни.

Алийка Нортън бе красива чернокожа манекенка, която Джейни смяташе за „приятелка“, макар да се виждаха само по няколко пъти годишно на модни ревюта. Алийка, която бе на нейната възраст, пишеше роман и когато хората я питаха с какво се занимава, винаги отвърщаше: „Аз съм писателка“, сякаш бе много глупаво от тяхна страна да си помислят, че би могла да бъде нещо по-малко, например модел. Този подход определено печелеше уважението на мъжете. Джоел Уеб, колекционерът на картини, ѝ бе предоставил за лятото малка къщичка с три спални, за да може да работи на спокойствие. И дори не искаше да прави секс с нея. Вярно, къщичката бе по-скоро барака, но единственото, което Джейни бе научила от лятото си с Редмън, бе, че ако трябва да живееш в колиба, най-добре това да е твоята колиба.

— Алисън — процеди тя, докато се провираше през тълпата. — Не си ли забелязала? Нещо става, когато навлезеш в тридесетте. Хората почват да запомнят издънките ти. Особено мъжете. Важно е да си даваш вид, че правиш нещо, дори да не е така.

— Но Редмън не беше такъв — възрази Алисън.

Джейни я погледна. Горката Алисън. Беше хлътнала до уши по Редмън. Познаваше из основи цялото му творчество и си въобразяваше, че дълбоко в себе си той прилича на мъжете, които

описваше в книгите си: чувствителен, неразбран и търсец любовта на една добра жена.

— Редмън живее в някакъв измислен свят — рече Джейни.

— Беше мил с теб. Наистина мил — отговори Алисън.

Джейни се усмихна и отпи глътка мартини.

— Той е неудачник — каза тя.

„Редмъновото лято, кое го трябваше да бъде със Зак, в удивителната къща на Зак, помисли си горчиво Джейни, бе едно от най-лошите, които съм прекарвала от години насам.“

— Е, поне Редмън бе по-добър от Зак, не можеш да не го признаеш — обади се Алисън.

Джейни отпи още една глътка с непроницаемо лице. Зак! Всеки път, когато чуеше името му, ѝ идеше да пици. Но нямаше защо Алисън да знае това.

— Зак Манърс — рече Джейни. После се усмихна и махна на някого в другия край на залата. — От месеци не съм се сещала за него.

Предното лято, когато Джейни го заряза и тръгна с Редмън, Зак се погрижи да си хване една руска манекенка, чието име никой не можеше да запомни, но която настояваше да чука буквално всеки път, когато биваха на публично място. Джейни се утешаваше, че всички знаят, че руската „манекенка“ всъщност е проститутка. Но нещата се объркаха, когато налетя на Зак, който тъкмо излизаше от тоалетната на един клуб. Беше малко пияна, затова подхвърли злорадо:

— Виждам, че си дошъл с курвата си.

Зак се засмя.

— А-ха — рече той. — Но поне е честна. Признава си каква е. Защо не го направиш и ти?

Джейни пристъпи напред и вдигна ръка да го зашлеви, но залитна и трябваше да се опре на стената. Зак отново се изсмя и запали цигара.

— Защо не вземеш да си създадеш някакъв живот, бебчо? — забеляза той.

От този момент нататък лятото ѝ решително започна да се скапва.

За всичко бе виновен Зак. Двамата с Редмън отидоха на един плажен купон на Флайинг Поинт Роуд и докато вървяха по пясъка, зърнаха Зак да седи на дървените стъпала, които водеха към къщата. За пети път отиваха на купон и се натъкваха на него.

— Това беше — рече Редмън, докато пътуваха към дома. — Няма повече да ходя по купони. Там е пълно със задници като Зак Манърс. С Хамптъните — добави драматично той — е свършено.

След това се закле, че повече няма да излезе от къщи, освен за да отиде до супермаркета, на плажа или у приятелите си на вечеря.

Това можеше да бъде поносимо, ако не беше къщата му.

Дори да се нарече къща бе пресилено. Въпреки че се намираше на по-малко от километър от плажа, нямаше как да се заобиколи фактът, че не е нищо повече от една мръсна колиба. Но най-откаченото в цялата работа бе, че Редмън изобщо не забелязваше това.

— Мисля, че къщата е не по-лоша от всяка друга, която съм наемал в Хамптъните — каза той един следобед, когато Алисън се отби у тях да „побъбрят“. — Определено по нищо не отстъпва на вилата на Уестакотови, не мислиш ли?

— Т-о-о-олкова е чаровна — лигавеше се Алисън. — Днес е много трудно да се намери старинна къща, която да не е напълно съсипана.

Джейни не разбираше нищо. Колибата едва ли заемаше повече от сто двадесет и няколко квадратни метра (долу-горе площта на главните спални в къщите, където обикновено отсядаше), а покривът сякаш пропадеше. Единият прозорец в спалнята бе счупен и Редмън го бе залепил с парче „Ню Йорк Таймс“ от август 1995-та. Уредите в тясната кухня бяха мръсни (първия път, когато отвори хладилника, Джейни изпищя), а мебелите оскъдни и неудобни — например канапето, едно от онези плоски неща с дървени крака, които сякаш са купени от гаражна разпродажба. Банята бе толкова мъничка, че в нея нямаше място за хавлиите. Когато се връщаха от плажа, ги мятаха да съхнат върху храстите отвън.

— Всъщност, Редмън — обади се Джейни. — Мислех, че можеш да си позволиш нещо повече.

— Повече? — рече Редмън. — Та аз обожавам тази къща. Наемам я от петнадесет години. Тя ми е като дом. Какво й има? — добави възмутено той.

— Да не си луд? — попита Джейни.

— Редмън е просто страхотен — каза Алисън, когато Редмън се върна в къщата. Седяха в мъничкия заден двор около масата за пикник. Единствената градинска мебел, която Редмън се съгласяваше да държи, бяха двата мухлясали, орфани сгъваеми стола.

— Моля те — отвърна Джейни и закри очите си с ръка. — Не спира да говори как Хамптъните били пълни със задници, а той искал да живее истински живот, с истински хора. Не разбира, че именно *тези* задници са истинските хора. Постоянно му повтарям, ако не му харесва, да се премести в Дъ Мойн^[1].

Ето това бе проблемът с Редмън. Възгледите му за живота бяха тотално объркани. Една вечер, докато правеше спагети (специалитетите му бяха спагети примавера и пушена съомга — беше се научил да готви през осемдесетте и оттогава не бе постигнал никакъв напредък), той й каза:

— Знаеш ли, Джейни, аз съм милионер.

Джейни прелистваше едно модно списание.

— Това е хубаво — рече тя.

— По дяволите — изруга Редмън, когато изсипа спагетите в гевгира, на който липсваше едното краче, и те се изсулиха в мивката. — Мисля, че е направо удивително. Колко писатели милионери познаваш?

— Ами — отговори тя, — всъщност познавам доста хора, които са милиардери.

— Да, ама всичките са... *бизнесмени* — каза той, сякаш намекваше, че бизнесмените стоят по-ниско и от хлебарките.

— Е, и? — рече Джейни.

— На кого му пука колко пари имаш, щом нямаш душа?

На другия ден, докато лежаха на плажа, Редмън отново захвана темата за финансовото си състояние.

— Мисля, че до година и нещо ще имам два милиона долара рече той. — И може би ще се оттегля. С два милиона бих могъл да си купя апартамент за седемстотин и петдесет хиляди в Ню Йорк.

Джейни се мажеше с лосион против слънце, но не можа да се сдържи и изсумтя.

— В Ню Йорк не може да се купи апартамент и за *един милион* долара — рече тя.

— За какво изобщо говориш? — попита той, докато отваряше една бира.

— Добре де, добре, можеш да си купиш апартамент, но той ще бъде някакъв мижав, само с две спални. И вероятно без портиер.

— Е, и? — рече Редмън и отпи глътка бира. — Какво лошо има в това, по дяволите?

— Нищо — отговори Джейни. — Стига да нямаш против да си беден.

До края на следобеда Редмън отговаряше едносрично на всеки неин опит да завърже разговор. После, когато се върнаха в къщата и започнаха да приготвят начо, той неочаквано затръшна вратата на фурната и каза:

— Не бих казал, че като имаш два милиона долара, си беден.

„Аз пък бих“, помисли си Джейни, но не каза нищо.

— Искам да кажа, Боже Господи, Джейни — продължи Редмън.

— Какъв ти е проблемът, дявол да го вземе? Два милиона долара не са ли ти достатъчно?

— О, Редмън, не в това е проблемът — отвърна тя.

— А в кое е? — попита Редмън, като ѝ подаваше чиния с начо.

— Искам да кажа, не виждам да печелиш много мангизи. Какво точно искаш? Почти не работиш, не се грижиш за съпруг и деца... Дори Хелън Уестакот се грижи за децата си, каквото и да си мислиш за нея...

Джейни постла на скута си миниатюрната хартиена салфетка. Той беше прав. Какво точно искаше? Защо Редмън не ѝ се струваше достатъчно добър? Тя отхапа парче начо и сиренето опари езика ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Боже, Джейни! — каза Редмън. — Не исках да те разстроя. Съжалявам, че ти се развиках. Ела тук. Дай да те прегърна.

— Добре съм — отвърна тя и избърса сълзите си. Не искаше Редмън да разбере, че всъщност я натъжава перспективата да прекарва всяко лято до края на живота си в тази колиба.

— Хей — рече той. — Имам една идея. Защо не идем у Уестакотови да пийнем по нещо? Сигурен съм, че още не са си легнали. Едва десет часа е.

— Както кажеш — отговори Джейни.

А бе едва началото на лятото.

Бил и Хелън Уестакот бяха най-добрите приятели на Редмън. Редмън настояваше да се виждат с тях буквално всяка неделя и именно това според Джейни бе причината да се случи каквото се случи. Тя направи всичко по силите си да го избегне, дори отказа да се среща с тях след първата вечеря в дома им. Но без полза. Следващата неделя Редмън просто отиде у тях и я остави в колибата, където ѝ се наложи цяла вечер да бие комари, чудейки се дали все пак идеята да прекара лятото в града е чак толкова лоша. Но в понеделник, когато се върна в града, в апартамента ѝ нямаше климатик и хлебарките бяха завладели кухнята. Тогава реши, че ще е най-лесно да се поддаде.

Бил Уестакот беше именит сценарист, написал пет хитови сценария за последните седем години. За разлика от Редмън той наистина можеше да се нарече богат писател и заедно с жена си и двамата си сина обитаваше петнадесетакрова „ферма“ току до шосе 27. Живееха в Хамптъните от пет години — поредното семейство с деца, зарязало напълно живота в града. Имаха коне и прислуга, а също и басейн и тенис корт, и да се мотае у тях през част от почивните дни почти можеше да спаси лятото. Съществуваше само един проблем — самите Уестакотови.

Бил Уестакот бе нагъл, вечно сърдит и незрял, а Хелън Уестакот... е, за Хелън имаше само една дума: луда.

Искаше ѝ се Редмън да я е предупредил за лудостта на Хелън, преди да отидат у тях за пръв път, но той не го направи. Вместо това, с типичната си несъобразителност не преставаше да дърдори за, според него, удивителните им качества: Хелън била от „една от най-добрите фамилии“ във Вашингтон, с баща сенатор; майката на Бил пък била известна актриса, в момента омъжена за известен актьор; Бил бил ходил в Харвард (той самият, напомняше ѝ Редмън, бил завършил Йейл и двамата се срещнали на прочутия футболен мач между Харвард и Йейл, където се сбили); Хелън била спечелила литературна награда за първия си роман, който написала едва на двадесет и пет годишна възраст. Джейни щяла просто да се влюби в тях. Те били едно от най-страхотните семейства на света.

Веднага след като спряха пред къщата на Уестакотови с наетия додж чарджър на Редмън, видяха Бил Уестакот да стои на застланата с

чакъл алея и да пуши пура, скръстил ръце на гърдите си.

Редмън свали прозореца.

— Здравсти, Би... — започна той.

Преди обаче да довърши, Бил се хвърли към колата и навря главата си през прозореца. Беше едър, хубав мъж с глава, обсипана с чудни руси къдрици.

— Мамка му, човече. Радвам се, че си тук. Или поне така си мисля. Не мога да реша дали това е хубаво или лошо.

— Какъв е проблемът? — попита Редмън.

— Горгоната е в едно от онези настроения — рече Бил.

Джейни слезе от колата. Беше облечена в петстотиндоларова, къса до над пъпа блузка от ликра — без сутиен — и плътно прилепнал клин.

— Здравсти — рече тя и му протегна ръка. — Аз съм Джейни.

— Мамка му, човече! — каза Бил и се заозърта, сякаш търсеше къде да се скрие. — Това вече не е хубаво.

— Ало-о-о! — настоя Джейни.

Бил отстъпи няколко крачки назад.

— Знам коя си, ясно? Ти си онази опасна жена.

— Какво ми има? — попита Джейни.

— Какво й има ли? — рече Бил, като се обърна към Редмън. — Водиш ми това гадже, а то си стои и ме пита какво му има? Като начало си ясена, ясно? Това означава, че си генетично сбъркана, глупава и вероятно до тридесет секунди ще ме погнеш с някакви простотии, над които нямам никакъв контрол и за които не мога да направя нищо. Да продължавам ли?

— Да не си друсан? — попита Джейни.

Редмън се засмя и я прегърна с една ръка.

— Бил се опитва да ти каже, че те харесва. Той се страхува от красиви жени.

— Е, Бил — не можа да се стърпи Джейни, — наистина странен начин да го покажеш.

— Не ми се прави на умница — рече Бил, като я посочи с пурата си. — Знам какво си намислила. Всичките номера ви знам. Работя в Холивуд, забрави ли?

— Джейни всъщност не е актриса — обади се Редмън, хвана ръката ѝ и я стисна.

Джейни се облегна едва забележимо на него.

— Аз съм... *личност* — рече тя.

Влязоха в къщата.

— Хей, Хелън! — изрева Бил. — Ела да се запознаеш с Редмъндовата... *личност*.

Хелън Уестакот беше нисичка, мургава и кльощава с дребни, правилни черти — виждаше се, че някога е била красива.

— О! — каза обезсърчено тя, като гледаше Джейни. — О! — После отиде до Редмън, целуна го и го потупа по гърдите. — О, Редмън, кога ще си намериш някое добро момиче, за което да се ожениш? Нямам нищо против *теб* — обърна се тя към Джейни. — Дори не те познавам, а съпругът ми твърди, че не бива да говоря лошо за непознати, които не харесвам, но знаеш ли какво? Въпреки това го правя. А ти не ми приличаш на добро момиче. Приличаш на момиче, което би откраднало съпруга на някоя от приятелките ми.

Възцари се мълчание. Джейни огледа дневната, която наистина бе доста хубава — големи бели канапета, ориенталски килими и френски прозорци с изглед към вътрешен двор, зад който се виждаше пасбище. „Колко жалко, помисли си Джейни. Защо хората с красиви летни къщи винаги са такива гадняри?“

— Стига, Хелън — обади се Редмън, сякаш говореше на объркано дете. — Джейни е добро момиче.

— Не, не е! — отвърна твърдоглаво Хелън.

— Хей, Хел — рече Бил, като пафкаше с пурата. — Нима ти пука кого чука Редмън?

Отначало Джейни реши, че ще може да свикне с Хелън („не с виновна, че е луда, обясни ѝ по-късно Редмън, а съпругът ѝ може да се разведе с нея, но е обещал на родителите ѝ, че няма да го направи“). Бил обаче бе просто непоносим.

Той изпитваше към нея някаква дълбока, необяснима омраза и всеки път, когато я видеше, се впускаше в несвързани филипики.

— Мислите си, че много знаете — бръщолевеше. — И се фръцкате, ама как само се фръцкате пред мъжете, и използвате циците и путките си — нещо в начина, по който казваше „путка“, караше Джейни да потръпва от възбуда, — за да получите каквото искате, а след това корите мъжа, че ви е използвал.

— Извинявай — казваше Джейни, — но виждали ли сме се преди?

— Вероятно — отвръщаше той, — но ти няма начин да си спомниш, нали?

Тогава Джейни се обръщаше, отпиваше глътка червено и поглеждаше над ръба на чашата си към Редмън, който се обръщаше към нея и ѝ намигваше, сякаш това бе адски забавно и нима всички не си прекарваха страхотно?

После се случи неизбежното.

Трябва да бе някъде към средата или края на юли, когато Бил влезе след нея в тоалетната. Джейни знаеше, че ще я последва и понеже беше оставила вратата отключена, се изпишка набързо. Тъкмо се беше навела над мивката и си слагаше червило, когато бравата на тоалетната се завъртя. Бил се промъкна вътре и бързо затвори вратата след себе си.

— Здравей — каза нехайно Джейни.

— Джейни — рече той. — Направо ме подлудяваш.

Джейни прибра червилото си и се усмихна.

— Господи, Бил. Защо винаги се държиш толкова драматично? Бих казала, че пишеш прекалено много сценарии.

— Сценарии, глупости на търкалета! — отвърна той и направи крачка към нея. — Знам, че Редмън е влюбен в теб, но и аз съм влюбен в теб.

— Мислех, че ме мразиш — подхвърли Джейни.

— Така е — отговори той. — Мразя те, защото се влюбих в теб в момента, в който те зърнах. А ти си с Редмън. Какво изобщо правиш с него?

„Колко са нелоялни мъжете“, помисли си Джейни.

Той прокара пръсти през косата си.

— Боже Господи, Джейни, просто ми кажи какво искаш. Мога да ти издействам роля във филм...

— О, Бил — каза Джейни. — Не ставай смешен!

Той се приближи до нея, прегърна я с една ръка и я целуна, като напъха езика си в устата ѝ. Тя отвърна на целувката и сложи ръка на пениса му. Не беше толкова голям, колкото се надяваше, но щеше да свърши работа. Бил се опита да бръкне в бикините ѝ, но бяха твърде стегнати.

— Престани — каза тя. — Ами ако дойде някой?
— И какво, ако дойде? — отвърна той и повдигна вежди.
— Махай се оттук — рече Джейни и го изблъска навън.
После отново си сложи червило и се върна на масата.
— Всичко наред ли е? — попита Редмън.
— О, да — отговори тя. — Напълно.

Джейни започна да се чука с Бил, където ѝ падне. Правеха го и едно от отделенията на конюшната. В тоалетните на ресторантите. Дори в леглото на Редмън денем, когато Редмън отиваше да пазарува продукти от „Кинг Кълън“. И когато Редмън се завръщаше, полюлявайки белите найлонови торби, Бил вече седеше в дневната и се преструваше, че току-що се е отбил. Това беше ужасно и тя го знаеше, но си мислеше: „По дяволите. Не е честно. Защо трябваше да е женен? Та той е тъкмо от мъжете, за които бих се омъжила. Защо такива като Бил винаги свършват, впримчени от побъркани жени като Хелън? Не мога да го проумея този свят. И каква къща има само. Бих могла доста дълго време да се чувствам щастлива в такава къща.“

— Редмън — каза невинно тя веднъж, докато двамата пазаруваха марули и ягоди от сергията по-нагоре по улицата, — сигурен ли си, че Бил никога няма да се разведе с Хелън?

— Сигурен съм, че иска — отговаряше Редмън. — Само че не може.

— Защо?

— Защото тя е луда. А не можеш да се разведеш с луда жена.

Редмън вдигна една праскова и я стисна леко. — Господи, Джейни, никога ли не си чувала за Зелда Фицджералд? Ф. Скот Фицджералд? Бил и Хелън са същите. Те просто трябва да останат заедно.

Редмън научи, разбира се. Вероятно нямаше да научи, но Бил му каза.

Беше в средата на август. Почивните дни. Редмън не сваляше поглед от нея, наблюдаваше я. Това бе първият уикенд, в който не отидоха у Уестакотови.

— Какво има? — попита Джейни.

— Защо ти не ми кажеш? — отвърна той.

— Не искаш ли да отидем у Уестакотови?

— А ти?

— Все ми е едно — каза Джейни. — Защо би трябвало да ме е грижа?

По-късно тя направи втори опит:

— А може би Уестакотови искат да дойдат у нас?

— Искаш ли да дойдат?

— Може да бъде забавно — отговори тя, — като се има предвид, че ти си в лошо настроение.

— Не съм в лошо настроение — възрази той.

— Не можеш да ме заблудиш — рече тя.

— А и не мисля, че Хелън ще иска.

— И преди е идвала тук — каза Джейни.

— Не това имам предвид.

— Ще направиш ли спагети за вечеря? — попита тя.

В неделя сутринта се скараха заради мръсната кухня.

— Мамка му! — изкрещя той.

Джейни веднага дотича от спалнята.

— Какво има? — попита тя.

— Погледни тази бъркотия — викна той. В ръцете си държеше ролка кухненска хартия.

— Е, и? — рече Джейни.

— Никога ли не чистиш?

— Редмън — каза хладно Джейни. — Знаеш каква съм. Не чистя.

— Точно така! — кресна той. — Как съм могъл да бъда толкова глупав? Ти си модерна жена. Не готвиш, не чистиш, не се грижиш за съпруг и деца и *не работиш*. Просто очакваш някой богаташ да се грижи за теб, защото си... *жена*! И целият свят ти е *задължен*! — довърши той и я замери с една мокра гъба.

— Господи, Редмън — каза спокойно Джейни. — Говориш точно като Бил Уестакот.

— О, така ли? — рече той. — А може би за това си има *причина*. След като ти го *чукаш*.

— Не е вярно — каза обидено Джейни.

— Така каза той. Той ми го съобщи.

— Казал ти го е само защото ти завижда. Искаше да ме чука, но аз го разкарах.

— Боже Господи! — възкликна Редмън. — Нужно ли ми е това? — Той се хвана с две ръце за главата. — Винаги съм знаел, че не бива

да си имам работа с момичета, които не могат и един вестник да прочетат.

— Мога да прочета вестник — рече тя. — Но предпочитам да не го правя. Те са скучни, ясно? Като теб и всичките ти приятели.

Редмън не отговори. Джейни затропа нервно с нокти по плота.

— Какво друго ти каза Бил?

— Че си курва. — Той вдигна глава и я погледна. — Каза, че нямаш пари... че само си търсиш някой богаташ... че никога няма да останеш до мен.

За момент Джейни не каза нищо. После изписка:

— Майната ти! Как смееш! Ама че нахалство, да ме засипваш с подобни глупости! Ти не си влюбен в мен и аз не съм влюбена в теб. Така че престани да се правиш на бебе.

— Точно в това е проблемът — рече той. — Аз бях влюбен в теб.

Закара я до автобусната спирка в Бриджхемптън. Мълчаха през целия път. Джейни слезе от колата със сака си. Редмън потегли. Тя погледна към долния край на улицата да види дали не идва автобусът. Не идваше. Джейни седна на пейката под прежурящото слънце. Скоро мина един мъж с куче и тя го попита дали автобусът няма да дойде скоро. Той ѝ отговори, че ще дойде чак след един час. Джейни прекоси улицата и хлътна в „Канди Китчън“, откъдето си купи сладолед във фунийка. После се върна на пейката. Искаше ѝ се да се обади на Бил Уестакот, но не смяташе, че идеята е добра.

Вероятно не беше постъпила правилно, но нима вината бе само нейна? Мъжете като че ли не разбираха това. Не виждаха нищо лошо, когато в името на биологията чукаха каквото им попадне („Трябва да си сея семето.“), но изпадаха в ужас, когато една жена започваше да се държи по същия начин. Не знаеха ли, че вратата се отваря в двете посоки? Ето Редмън, който имаше някакви пари, сносно положение в обществото и малката си колибка, в сравнение с Бил, който беше богат и преуспял, и имаше голяма къща. Какво смяташе Редмън, че ще се случи? Че ще си пилее времето с него? И защо, нима бе толкова глупава? Ставаше дума за *биология*.

На половината път до града клетъчният ѝ телефон звънна. Редмън.

— Слушай — каза той. — Искам да го знаеш. Хелън току-що идва. Беше в истерия. Бил е казал и на нея. Онова, което явно не си

разбрала за Бил, е, че той е едно голямо, голямо бебе. Не може да живее без Хелън, въпреки че е луда. Тя го подкрепяше, когато започна да пише сценарии.

— И? — рече Джейни.

— В основни линии може да се каже, че ти съсипа живота на трима души. Без причина. Да не споменаваме децата им. Бил дойде да вземе Хелън и да я отведе в болницата.

— Сигурна съм, че неведнъж ѝ е изневерявал — каза Джейни. — Не съм виновна, че не може да си държи пикалото в панталоните.

— Но аз съм техен приятел — отвърна Редмън. — Аз те заведох в къщата им. Мислех, че и ти си ми приятел. Какво си въобразяваше, че може да се случи, Джейни? Че Бил ще напусне съпругата си заради теб?

— Какво точно се опитваш да ми кажеш, Редмън? Че не съм достатъчно добра?

— Точно.

— В такъв случай не смятам, че трябва да продължаваме този разговор — рече Джейни.

— Само си помисли върху едно нещо. Как смяташ, че ще свършиш, Джейни? Какво според теб ще се случи, ако продължаваш така да объркваш живота на хората?

— Ами *моят* живот, Редмън? Защо вие, задници, никога не се замисляте какво чувствам *аз*? — попита Джейни и затвори телефона.

От лятото оставаха още две седмици, но тя не отиде повече в Хамптъните. Стоя в душния си апартамент до края на август, като два часа дневно търсеше убежище в климатизираната фитнес зала. Докато блъскаше безпаметно, не преставаше да си мисли: „Ще ви покажа. Ще ви покажа на всичките!“

Следващата година щеше сама да си наеме къща за лятото.

[1] Столицата на Айова. — Бел.пр. ↑

V

— Джейни! — възкликна Джоел Уеб.

— Здравсти! — каза Джейни, махна му и си запроправя път към него. Мартинито ѝ се разплиска и тя облиза ръба на чашата.

— Не съм те виждал от сто години — рече Джоел.

Бяха на купона на един Интернет сайт. Клубът, където се провеждаше, бе прекомерно горещ и опушен. Беше февруари, а всички се потяха. Джейни се наведе, за да може Джоел да я целуне по бузата.

— Леле-е — рече той. — Кой са всички тези хора?

— Нямам представа — засмя се Джейни. — Изглежда вече никой от старата пасмина не излиза.

— Но тук би могла да си намериш някой богаташ — каза Джоел. — Тези интернетаджии не са ли всичките милиардери?

— Те са скучни — кресна Джейни, за да надвика шума на тълпата. — А и това лято смятам сама да си наема къща.

— Е, това е една от последните вечери, когато излизам — съобщи ѝ той. — Ще имам бебе. Или по-точно, приятелката ми ще има бебе.

— Това е страхотно.

— Не, не е. Опитвах се да скъсам с нея. От години. А ето че тя забременя. Но пак няма да се ожения за нея. Казах ѝ: „Ще живея с теб, ще плащам сметките, но останалото си е твоя отговорност.“

— Колко любезно — каза иронично Джейни.

Джоел обаче не усети сарказма ѝ.

— А-ха, и аз така мисля — рече той. — Хей, ами ти защо не си ми казвала, че имаш такава готина сестричка?

— За какво говориш?

— За сестра ти. Пати. Можеше да ме уредиш с нея и да ми спестиш всичките тези главоболия.

— Мисля, че тя вече си има приятел — отвърна Джейни и се отдалечи.

Пати! Където и да отидеше, всички говореха за Пати и нейния приятел Дигър. Джейни не се бе сещала за Пати от години, но ето че

сестра ѝ неочаквано се появи. Всъщност живееше в Ню Йорк от пет години, но Джейни не ѝ обръщаше никакво внимание и я виждаше само на семейните празници и дори тогава имаше чувството, че живеят в различни градове.

Но тази година беше различно.

Джейни никога не бе предполагала, че от Пати може да излезе нещо, но незнайно как накрая се оказа, че е сгрещила. Някога сестра ѝ бе любимката на семейството, но после се разбра, че няма да стане красавица (беше трупнала десетина килца над нормата). Премести се в Ню Йорк веднага след завършването на колежа и започна работа във „VN1“ като асистентка или нещо подобно. Джейни смяташе, че там и ще си остане.

Но внезапно Пати разцъфтя. Стана най-нашумялата телевизионна продуцентка (списание „Ню Йорк“ писа за нея в рубриката си за изгряващи таланти), отслабна и си хвана сериозен приятел — бледен, болнав на вид тип на име Дигър, за когото всички бяха убедени, че ще бъде следващият Мик Джагър.

И сега Пати и Дигър бяха навсякъде — или поне на всички места, където Джейни ходеше. Влизаше в някой клуб и момичето, което отговаряше за връзките с обществеността, веднага ѝ казваше: „О, Джейни, сестра ти е тук!“ След това я повеждаше по тясно стълбище и вдигаше кадифеното въже, зад което сестра ѝ и Дигър се изтягаха на дивана, пушеха цигари и най-често носеха слънчеви очила и последната мода от Ийст Вилидж (като например панталони, направени от сребърно фолио).

— Сестра ви е то-о-о-лкова велика — прошепваше ѝ отговорничката по връзки с обществеността.

— Здравсти — казваше Пати и загасяше цигарата си.

— Здравей — отвръщаше Джейни.

В поздрава ѝ винаги се прокрадваше лека враждебност. Не че не харесваше Пати, просто двете никога не бяха имали какво да си кажат. Обикновено поседяваха, без да се погледнат, после Джейни изтърсваше:

— Ъ-м-м, как е мама?

— Мама е като трън в шибания ми задник — казваше оживено Пати, облекчена, че най-сетне има за какво да говори. — Все още ми се обаждат веднъж седмично да ме пита кога ще се омъжи.

— С мен вече се отказа — отбелязваше Джейни. Истината бе, че майка ѝ рядко ѝ се обаждаше. Не ѝ пукаше за нея дори толкова, че да ѝ досажда да се омъжи.

А сега и малката ѝ сестра, Пати, събитието на града. За пръв път в живота си Джейни се чувстваше стара. Все пак Пати бе на двадесет и седем. Кожата ѝ бе по-хубава, но не само външността ѝ изглеждаше по-млада; Пати просто излъчваше свежест. Нейният свят бе нов и тя се въодушевяваше от всичко.

— Познай какво! — каза тя на Джейни една вечер и едва не събори питието ѝ от вълнение. — Ще пишат за мен в една статия за модата във „Вог“! И един човек ме помоли — *мен* — да участвам във филма, който ще снимат за центъра на Ню Йорк. Не е ли страхотно?

Джейни не се реши да ѝ каже, че е малко вероятно някое от тези неща да се случи, но откри, че неволно е свила устни като стара мома. И все пак, щом това бяха празни работи, защо имаше чувството, че двете се намират на различни планети? И че всичко хубаво е на Патината планета, а не на нейната?

Месеци наред Джейни се опитваше да не произнася името на сестра си, сякаш ако не говореше за нея, тя щеше да изчезне. Но това не стана. Джейни сподели терзанията си с Харолд.

— Не мога да проумея как... се случи — каза му тя с далеч повече безгрижие, отколкото чувстваше. — Не искам да бъда гаднярка, Харолд — продължи с най-искрения си тон, — но откакто Пати стана на шестнадесет, никой не ѝ е обръщал внимание. Изглеждаше като поредната затлъстяла юношеска буца.

— Може би не е искала да се състезава с теб — отвърна Харолд. Бяха на галавечерята по случай откриването на балетния сезон. Свиреха „Сън в зимна нощ“, а подът бе нашарен със светлилки и изкуствен сняг.

— Не би и могла — рече Джейни. После посегна и докосна леко украшението в средата на масата: миниатюрна елхичка, напръскана с бяло и украсена с изкуствени розови рози. — Пък и защо ѝ е подобно нещо?

— Мисля, че страдаш от добрата стара завист — отговори Харолд. — Усещаш, че за разлика от теб тя ще направи нещо в живота. А само да речеш...

— Но аз направих, Харолд — възрази Джейни. — Направих много...

— Недвижими имоти — рече Харолд. — Направи си фирма за недвижими имоти. Това е разковничето.

Джейни завъртя отегчено очи. От шест месеца насам двамата с Харолд бяха станали големи приятели, което беше чудесно, защото той я водеше на официални вечери, даваше ѝ пари за наема и не искаше нищо в замяна. За съжаление, след като Джейни му разказа за Зак, Редмън и Бил, той си науми да ѝ намери нова кариера. Това щеше да бъде поносимо, но идеите му бяха толкова безинтересни, че тя дори нямаше сили да ги обсъжда.

Две седмици преди това беше убеден, че Джейни трябва да стане помощник-юрист („Ти си умна, Джейни, трябва да го използваш.“), а след това — учителка на непривилегироваи деца („Това ще те разсее от собствените ти проблеми.“). Днес бяха недвижими имоти.

— Може ли да говорим за Пати? — попита Джейни. — Струва ми се, че тя тайничко се опитва да бъде като мен.

— Не в Пати ти е проблемът — рече Харолд. — Трябва да се занимаваш с нещо, което да ти носи удовлетворение. Пати сама ще се погрижи за себе си.

— Не се съмнявам, че ще го направи — каза тихо Джейни. — Но и не бих могла да се занимавам с недвижими имоти.

Тя отпи глътка шампанско и се огледа наоколо. Бяха седнали на една от най-добрите маси. Агент по недвижими имоти! Познаваше момичета, които бяха опитали. Изглеждаха направо жалки. Едно бе да си Джейни Уилкокс моделът, а съвсем друго — Джейни Уилкокс, агентката по недвижими имоти.

— Защо не? Това ти е идеалната професия — каза Харолд и вдигна вилицата си. — Кой не би купил къща от теб? Можеш да го правиш в Хамптъните. И без това познаваш всички къщи, които си струват.

— Е, нали съм отсядала в повечето...

— Трябва само да положиш малко усилия и... е, аз ще платя курса. Черпя те.

Залата около тях сякаш се завъртя. Някой спря и ги поздрави; фотографите снимаха.

— О, Харолд, как бих могла да стана агент по недвижими имоти?
— каза нетърпеливо тя и хвърли салфетката си на масата.

Къдриците ѝ бяха прибрани назад, а гърдите ѝ преливаха от покритото с мъниста бюстие с цвят на слонова кост. Кожата ѝ изглеждаше ослепително бяла и тя бе започнала да нарича цялостния ефект „приказна принцеса от Елизабетинската епоха“. Определено бе една от най-хубавите жени в залата, ако не и най-хубавата.

— Джейни — каза търпеливо Харолд. — Погледни фактите. Живееш в отворителен едностаен апартамент в Ийст Сайд. Нямаш дори портиер. Разорена си. Не те интересува никой, с когото би било разумно да се захванеш...

— Под разумен разбираш отегчителен, нали? — вметна Джейни.

— Разбирам човек, който да си седи у дома и в неделя да гледа футбол по телевизията. Някой, който да те обича.

— Но аз никога не бих могла да обичам такъв мъж — възкликна Джейни. — Не разбираш ли?

— Някога обичала ли си някого, Джейни? — попита той.

— Всъщност, да.

— Кого? — поинтересува се Харолд.

— Просто един мъж — отвърна Джейни. — Когато бях по-млада. На двадесет и три.

— Виждаш ли — рече Харолд. — „Просто един мъж.“ Сама го каза.

Джейни млъкна и започна да ровичка из салатата си. Беше нелепо да нарича Чарли „просто един мъж“, понеже той бе всичко друго, но не и това. Ала нямаше смисъл да го обяснява на Харолд. Когато двамата с Чарли се запознаха, тя бе на двадесет и три, а той — на двадесет и една (работеше като модел, но само на шега, за да ядоса баща си). Веднага се влюбиха. Чарли беше потомък на богато нефтено семейство от Денвър и се говореше, че когато навърши осемнадесет, ще наследи шестдесет милиона долара. Но не за парите ѝ бе мъчно, а за времето, когато той си купуваше ролкови кънки и ги караше, облечен в смокинг, по Пето Авеню. За онзи Свети Валентин, когато я повози в задната част на един пълен с рози микробус. И за рождения ден, когато ѝ подари мопс на име Попай. Обличаха го като бебе и се промъкваха с него в жилищните кооперации, където живееха приятелите им. Той я наричаше Уили^[1] (твърдеше, че това е просто

съкращение от Уилкокс) и до ден-днешен никой друг, освен него, не я бе смятал за забавна.

Живяха заедно година и половина, а след това той си купи ранчо с пет хиляди акра земя в Монтана. Искаше да се ожени, да живее там и да отглежда добитък. Искаше да бъде каубой. Джейни реши, че това е поредната му шега. Каза му, че е единственият двадесет и три годишен на света, който иска да се ожени и да има деца. Но той говореше сериозно.

— Не мога да се преместя в Монтана и да живея в ранчо! — викна тя. Възходът на кариерата ѝ тъкмо бе започнал. И беше получила ролята в онзи филм.

Беше убедена, че ако отиде да живее в Монтана, животът ѝ ще приключи. Всичките ѝ способности щяха да отидат на вятъра.

Отначало той ѝ се обаждаше на снимачната площадка.

— Станах в четири сутринта и обядвах в девет! — крещеше въодушевено. — Подбрахме четиристотин глави добитък.

Но когато снимките приключиха, филмът стана хит и тя си помисли, че ще има кариера като актриса. После разбра, че няма, но той вече се беше оженил за старото си гадже от гимназията.

— Джейни! Усмивка! — каза един фотограф.

Джейни се подчини и облегна глава на рамото на Харолд. Той я потупа по ръката.

— А ти защо не се ожениш? — попита го тя.

Харолд поклати глава.

— Знаеш, че не искам да се женя, преди да съм станал поне на шестдесет.

— Ами че тогава ще бъдеш почти на смъртно легло.

— Баща ми се е оженил за майка ми, когато е бил на шестдесет. А тя била на двадесет и пет. Живяха много щастливо.

Джейни кимна. И преди беше чувала тази история, но Харолд пропускаше да спомене, че баща му е умрял на седемдесет, а той самият е израснал като уплашено момченце с майка си и двете си лели в един възтесен апартамент на Пето Авеню, в резултат на което сега имаше редовен запек, седеше по един час дневно на тоалетната чиния и все още се виждаше с майка си всяка неделя. Колко глупаво. Ако можеше мъжете като него да постъпват разумно — т.е. да се женят и да имат деца, — то жените като Джейни нямаше да се тревожат как ще се

издържат и — уф! — как ще си изкарват прехраната. Не съзнаваше ли Харолд, че колкото и усилия да полага тя, няма професия, с която би могла да изкарва колкото него, освен ако не стане филмова звезда?

— Можехме вече да сме се оженили и да имаме деца — рече Джейни. — Хрумвало ли ти е някога?

— Деца! — изсумтя Харолд. — Та аз самият още съм дете. Все пак помисли върху онова, което ти казах.

Джейни кимна.

— Няма да мога вечно да ти давам пари назаем — каза тихо той.

— Разбира се, че не — отвърна Джейни, вдигна вилицата си и се съсредоточи върху омарите.

Всички богаташи са такива, нали? Помагат ти няколко пъти, а после, независимо колко пари имат или колко незначителни суми им искаш, те отрязват. Не искат да бъдат *използвани*.

След това дойде инцидентът със Суиш Дейли.

Джейни беше в залата, където я подготвяха за ревюто, когато дизайнерът неочаквано влезе, погледна я и изписка:

— Олеле Боже! Какъв задник!

Шивачката, безлична жена на около петдесет, погледна Джейни и сви рамене. Джейни направи опит да се засмее, но не можеше да отрече, че през последната една година беше натрупала четири-пет килограма, от които така и не успяваше да се отърве.

— За какво говориш? — попита тя и се обърна в профил към огледалото в усилие да скрие неудобството си, но без полза. Суиш дотърча до нея, коленичи и сложи ръце от двете страни на ханша ѝ.

— Това вече ще е проблем — рече той.

В този момент Алийка Нортън влезе в залата през отсрещната врата, захвърли чантата си от „Луи Вюитон“ и се провикна:

— Хей, Суиш, остави я на мира! Тя е жена, за Бога. Това ви е проблемът на педалите. Не познавате жените.

— Здравей, захарче — отвърна Суиш. — Надявам се, че ти поне не се каниш да ми надебелееш.

— О, млъквай, Суиш! Защо не опитаеш някой път да поближеш котенца? Тогава ще си приказваме за ханшове.

Суиш се изкикоти и пробата продължи, сякаш нищо не се бе случило, но Джейни се уплаши. Спомняше си, че като малка е била пухкава, а беше чувала истории за момичета, които в началото на

тридесетте напълняват и не успяват да отслабнат дори никога да не родят. След пробата намери Суиш в кабинета му, където той се преструваше, че разглежда мостри от платове.

— Това не е краят за мен, нали? — попита тя. За пръв път се случваше да говори толкова откровено, но и обикновено не ѝ се налагаше.

— Ах, мила моя — отвърна тъжно Суиш. — Разбира се, че не е краят. Но твоят тип фигура... сега сме деветдесетте и идват на мода плоскогърдите момичета...

— Бих могла да махна имплантантите — рече Джейни.

— Но можеш ли да махнеш всичко останало? — попита Суиш. После остави мострите и я погледна открито. — Знаеш как е, Джейни. Виждала си новите момичета. Ханшовете им са като коктейлни пръчици. Мисля, че Гизел е втори размер. А е метър осемдесет и един.

— Ясно — каза Джейни.

— О, чуй ме, Джейни. — Суиш заобиколи бюрото си, приближи се до нея и улови ръцете ѝ. — Отдавна се познаваме. Ти беше на първото ми ревю. Помниш ли?

Джейни кимна. Ревюто се беше провело в една художествена галерия в Сохо.

— Страхотно беше — рече тя. — И закъсняхме. Накарахме публиката да чака час и половина. Но после направо ги подлудихме.

— Да, откачиха — рече той. — И странното бе, че тогава никой от нас не знаеше какво прави.

Сетне пусна ръцете ѝ, запали цигара и се обърна към големия прозорец, който гледаше към Принс Стрийт. Отвън беше спрял един автобус и от него се изсипваше тумба туристи.

— Знаеш ли, донякъде ми липсват онези дни — рече той. — Всичко беше пред нас. Все едно се забавлявахме в някакъв лунапарк, нали, Джейни? — После загаси цигарата. — Тогава не знаехме колко гадни могат да бъдат хората.

— Така е — отвърна Джейни. — Не знаехме.

— Винаги съм се питал дали е защото времената се променят, или просто остаряваме. Ти знаеш ли?

— Не.

Той започна да размества разни неща по бюрото си. Джейни пристъпи от крак на крак.

— Това не е краят за теб, Джейни — рече Суиш. — За никой от нас не е, докато сам не реши. Но приеми един съвет от мен. На всички момичета го казвам. Иди в Лондон.

— В Лондон ли? — каза изненадано Джейни.

— В Лондон — повтори Суиш и кимна. — Омъжи се.

— Виж, наистина... — започна Джейни.

Суиш вдигна ръка.

— Но не за който и да е. Омъжи се за... англичанин с титла. Нали се сещаш, лорд, дук, маркиз... Двамата с Рупърт ходихме там през октомври и беше фантастично.

Джейни кимна търпеливо.

— Лейди... Джейни — продължи Суиш. — Ще имаш великолепен дом, титла, пари, хрътки... — Телефонът звънна, но той не вдигна. — О, захарче, хрътките са нещо фантастично, нали? Трябва да го направиш. Бих могъл да ти спретна най-фантастичния чеиз. Ще подчиня на него цялата си есенна линия. Чеизът на лейди Джейни. Какво ще кажеш?

— Фантастично — отвърна Джейни. — Но аз не познавам никого в Англия.

— Захарче, не ти трябва да познаваш никого — каза Суиш и се засмя, увлечен по собствената си фантазия. — Красавица като теб? Английските момичета изглеждат ужасно. Няма да имаш конкуренция. Само се покажи в Лондон и за нула време ще започнат да те канят навсякъде.

Джейни се усмихна студено, но не каза нищо. „Защо ли, помисли си тя, хората смятат, че когато си красива, всичко ти се поднася на тепсия? От шестнадесетгодишна възраст насам все ми обещават шибаната награда, задето съм хубава и (по-късно) защото имам големи цици, но къде е тя? Къде е този фантастичен живот, който трябваше да ми донесе моята хубост?“

А сега трябваше да се премести в друга държава?

— Не мисля — отговори тя.

— Можеш да отидеш това лято. Чувам, че през лятото в Лондон е много горещо. Значи в Аскот и така нататък. Ще ти направя шапка.

— Но аз винаги ходя в Хамптъните през лятото — каза Джейни.

— Хамптъните? — възкликна учудено Суиш. — Само не ми казвай, че още си губиш времето там. Захарче, с Хамптъните е

свършено.

— Тази година смятам да си наема собствена къща — отвърна Джейни, целуна го по бузата и излезе.

Качи се в асансьора. Наближаваше средата на април. Тя беше дебела. И все още нямаше къща за лятото.

Когато излезе на улицата, удари ядно с ръка стената на сградата.

Нокътят ѝ се счупи болезнено точно под живеца. Тя засмука пръста си. Неколцина туристи се приближиха до нея.

— Вие модел ли сте? — попита единият. Бяха чужденци, може би от Дания.

— Да — отвърна Джейни.

— Имате ли нещо против да се снимаме с вас?

— Хич не ми пука какво ще направите — каза Джейни.

Два дена по-късно срещна Комсток Дибъл.

Първите му думи към нея бяха:

— В училище ми се подигравах. На теб какво ти сториха?

— Откраднах ми колелото — отговори Джейни.

Той изпафка едно облаче дим и ѝ протегна ръка, стиснал пурата между зъбите си.

— Комсток Дибъл.

— Човекът, който ще спаси филмите — рече Джейни.

— О, значи си чела този боклук, а?

— Че кой не е? — отвърна Джейни. — Беше на корицата на неделното списание „Таймс“.

Стояха в средата на ВИП-залата в нощен клуб „Флоут“ на премиерата на новия филм на Комсток Дибъл „Часовници“. Вътре беше тъпкано, опушено и шумно. Той премести пурата от единия ъгъл на устата си в другия и каза:

— Харесвам те. Искам да те опозная по-добре. Ти искаш ли да ме опознаеш?

Джейни се наведе към него, сложи ръка на рамото му и прошепна:

— Да.

На другия ден в апартамента ѝ пристигна чисто нов велосипед.

Джейни откъсна възторжено картичката. На нея пишеше:

„Скъпа Джейни,
Ако някой се опита да открадне това колело, ще си
има работа с мен.

С поздрави: Комсток Дибъл.“

[1] Willie (англ.) — пишка. — Бел.пр. ↑

VI

Отново уикендът след Деня на падналите във войните. Тревата и дърветата започваха да добиват наситенозелен цвят, напомняйки на Джейни за всяко лято, което беше прекарала в Хамптъните, и, помисли си щастливо тя, отново щеше да прекарва. Къщичката, която нае, представляваше приспособена постройка за карети на гърба на една викторианска къща в Бриджхамптън, но си беше нейна. Имаше миниатюрна кухня, дневна с вградени шкафове и стъклени чаши от различни сервизи и две тавански спални със стари фотографии, пухени завивки и напълнени с перушина възглавници. Беше очарователно. „Истинска находка“, бе казала брокерката, прибавяйки, че къщичката все още е свободна само защото семейството, дете обикновено я наемали, предишната седмица решили да се разведат и не могли да се разберат кой да я вземе.

— Какъв късмет — казваше си Джейни точно когато клетъчният ѝ телефон звънна.

— Не е ли страхотна? — попита един мъжки глас.

— Страхотна е — изкикоти се Джейни.

После тръгна към обградената с жив плет градинка с ратанови маси и столове, където си представяше как това лято ще дава малки, но важни вечери... Щеше да кани Комсток и Харолд Вейн... по дяволите, дори можеше да покани Редмън. Все пак той беше автор на бестселъри, каквото и да си мислеше за останалата част от неговата особа.

— Казах ти, че ще се случи, нали?

— Да — отвърна щастливо Джейни.

— Казах ти, че ще се случи, и какво се случи?

— Стучи се — каза Джейни.

— Кой може да сбъдне мечтите ти?

— О, Комсток! — промълви Джейни.

— Ще се видим по-късно — рече той. — Вкъщи ли ще си бъдеш? Или ще си излязла да ми търсиш заместник?

— Никога — увери го Джейни.

— Чувствам, че те губя — каза той и затвори.

Джейни се усмихна, докато затваряше клетъчния си телефон. Беше мъничък, виолетов и чисто нов, най-малкият модел, който можеше да се намери. Комсток ѝ го беше подарил преди две седмици (той плащаше сметката, която се изпращаше директно и офиса му) заедно с един лаптоп „Макинтош“ и чек за двадесет хиляди долара, с които да плати наема на къщурката.

Всъщност наемът бе петнадесет хиляди, но Джейни реши да запази тази информация за себе си. Все пак петте бона щяха да ѝ трябват за разходи и наем на автомобили. А и Комсток едва ли го бе грижа. Никога не си бе имала работа с по-щедър мъж — не само в парично, но и в духовно и емоционално отношение.

— Влюбена съм — каза тя на Алисън, която бе заклета да мълчи относно самоличността на нейния обожател. Ако медиите надушели връзката им, щели тутакси да ги връхлетят. Вероятно нямало да ги оставят да ходят спокойно по улицата.

— Той не е филмова звезда — отбеляза Алисън. — Не мислиш ли, че преувеличаваш? Поне мъничко?

А по-късно:

— О, Джейни. Как *можеш* да се влюбиш в Комсток Дибъл? Как можеш да правиш секс с него?

— Това е нещо голямо — предупреди я Джейни. — Може дори да се омъжа за него.

— Но помисли за децата! — каза отчаяно Алисън. — Ами ако приличат на него?

— Не бъди толкова старомодна — скастри я Джейни.

Трябваше обаче да признае, че в началото се бе изненадала от чувствата си към Комсток не по-малко от Алисън. Преди за нищо на света нямаше да ѝ хрумне, че може да се влюби в мъж като Комсток Дибъл (или по-точно в мъж, който изглежда като Комсток Дибъл). Но като се замислеше, ѝ се струваше съвсем просто. Първата вечер, когато излязоха заедно, той я изпрати до апартамента ѝ със своя мерцедес с шофьор, а след това нехайно се самопокани горе за „едно питие преди лягане“. Джейни хареса този старомоден израз, хареса ѝ и как той свенливо я хвана за ръката в асансьора. Беше облечен в сиво палто от нещо като туид, което на влизане в дома ѝ свали и метна на ръката си.

— Да го оставя ли или веднага ще ме изпъдиш? — попита той.

— Че защо бих те пъдила? — отговори Джейни. — Нали току-що влезе?

— Джейни — рече той, хвана я за ръката и я дръпна към голямото огледало с позлатена рамка в мъничката ѝ дневна. — Виж се. Виж и мен. Ти си красавица, Джейни, а аз съм един голям, голям грозник. Цял живот се налага да търпя това... това същество.

Прав беше. Наистина бе грозен. Все пак, подобно на всичко останало в живота му, около грозотата му витаеше нещо легендарно, което се превръщаше (поне в съзнанието на Джейни) в почетен символ. Лицето и тялото му бяха целите на дупки — в резултат от онова необуздано акне, с което кожата изглежда сякаш се мъчи да унищожи тялото, — а червената му коса бе къдрава и рядка. Единствената му хубава черта, носът, бе малък, но за съжаление не се забелязваше заради голямата празнина между предните зъби. Освен това имаше скосена назад брадичка.

Но прекарай десет минути в неговата компания и забравяш как изглежда. Именно това Джейни не преставаше да повтаря на Алисън.

— Не мисля така, Джейни — отвърна тя, като клатеше глава. — Не бих могла да спя с него, колкото и време да прекараме заедно. — Тя помълча. — А сега, като го споменаващ, не мисля и че бих искала да прекарам някакво време с него.

— Алисън — рече търпеливо Джейни. — Той е страхотен човек. Успял е въпреки всички трудности.

— О, да, зная — каза Алисън. — И аз съм чела статията в „Ню Йорк Таймс“. Не забравяй онази част, дето бил грубиян и мошеник. Срещу него са водени дела за сексуален тормоз и е бил арестуван за притежание на кокаин.

— Накиснали са го — отвърна Джейни. — Ченгетата са го накиснали, защото не харесват филма му за десетгодишните убийци на полицаи.

— Това беше ужасен филм — каза Алисън.

Джейни пет пари не даваше за това. Що се отнасяше до нея (и до мнозина други), Комсток беше гений. Хората казваха, че е най-важният продуцент в бизнеса. Филмовите звезди го обожаваха. Светските хроникьори си съперничеха за вниманието му по купоните. Властимащите в Холивуд се бояха от него. Притежаваше солидно богатство и бе спечелил сам всяко пени.

Тогава, в онази първа вечер, Джейни просто се засмя и го дръпна на канапето.

— О, Комсток — каза му. — Не съзнаваш ли, че всъщност двамата с теб сме еднакви? Ние сме като близнаци. И аз цял живот трябваше да търпя това същество. Това същество, което изглежда по определен начин и кара хората да ме вменят в определен стереотип. Омръзна ми да ми казват, че съм глупава. — Тя се извърна, за да му покаже профила си. — Започвам да мисля, че са прави. Че съм... глупава. Искам да кажа, ако не бях глупава, може би животът ми щеше да протече по съвсем друг начин.

— Ти не си глупава, Джейни — каза меко той.

— Не знам — отвърна тя.

— Просто не си имала шанс — рече Комсток. Ръката му се плъзна и отново се преплете с нейната. — Но аз ще ти помогна, Джейни. Постоянно помагам на разни хора. Ако можеше да си пожелаеш нещо, какво щеше да бъде то?

— Не знам — отвърна бавно Джейни. — Предполагам, че винаги съм искала да... пиша. Алийка пише роман...

— Защо искаш да пишеш? — попита внимателно той.

— Не зная — отговори тя. — Чувствам, че... има толкова много събрано в мен... толкова много неща, за които никой не знае... разбираш ли, аз постоянно наблюдавам хората. Те не усещат, че ги наблюдавам, но аз го правя.

— Забрави за романите — рече той. — Трябва да напишеш сценарий.

След това бе лесно да легнеш с него.

В онзи първи месец на лятото Джейни изпитваше желание да се обади на всички и да им каже: „Здрасти, аз съм Джейни Уилкокс. Това лято имам своя къща и пиша сценарий.“ Всъщност, когато някой се обадеше денем в малката ѝ къщичка в Бриджхамптън с кокетната ограда и обсипаните с рози решетки, често се случваше да отговори:

— Имаш ли нещо против да ти се обадя по-късно? Тъкмо съм по средата на една сцена.

Комсток ѝ каза, че имала „визия“. Каза, че щял да направи филма ѝ хит. Че щял да изцеди реклама от всичко; по дяволите, дори можел да

натисне за „Оскар“, ако се наложело.

— Мога да направя всичко, Джейни — рече той. — Не бива да забравяш, че съм от Джърси и баща ми беше водопроводчик.

Лежеше гол до нея в леглото и пушеше пура. Не беше едър и краката му (което бе доста смуцаващо) изглеждаха страшно кльощави, но имаше силни гърди и дълбок, внушителен глас. Този глас Джейни можеше да слуша до края на живота си.

— Да си преуспял филмов продуцент е по-хубаво, отколкото да си президент — каза той, като въртеше върха на пурата между устните си. — Имаш повече влияние върху живота на хората и — хей, хей — много повече се забавляваш.

После ѝ намигна цинично.

— Ах, ти, палавнико! — изписка Джейни и се хвърли върху него. Комсток я сграбчи, обърна я и я целуна по лицето.

— Кой е палавник? — попита той. — Кой сега е палавникът?

Пурата падна на пода, докато Комсток я пляскаше по дупето.

През повечето време разговаряха сериозно за живота с главно „Ж“. Джейни обожаваше вечерите, когато той се появяваше в къщата ѝ около полунощ, след някоя делова вечеря. Вечерта Джейни обикновено прекарваше на някое глупаво парти и по някое време получаваше съобщение: „Пиле-пиленце. Тук е големият лош вълк, който ще издуха вратата ти — хей, хей, — задната ти врата! Ще се видим ли по-късно?“ Тогава Джейни се и извиняваше и хукваше към дома си, за да го посрещне по дантелено бельо.

— Какво, не съм ли най-големият късметлия на света? — казваше той.

— Нищо не помниш от приказките — изкикотваше се Джейни. Издуханата врата е на трите прасенца.

Почти винаги стигаха до секс, но не преди да са разговаряли няколко часа. Седяха до стъклената ѝ масичка за кафе, смъркаха миниатюрни количества кокаин и пиеха чиста водка. Изобщо не беше в стила на Джейни да смърка кокаин, но откакто бе срещнала Комсток, имаше чувството, че открива части от себе си, за чието съществуване не бе и подозирала. Той сякаш ѝ отваряше очите. За живота. За секса. За реалните ѝ възможности.

Беше направо зашеметяващо.

Приказваха си за филмите му.

— Какво мислиш за онзи? — питаше я отново и отново той. — Какво ти е мнението?

— Много ми се нрави, дето не смяташ, че си твърде умен или твърде добър, за да разговаряш с някого — каза му веднъж Джейни.

Той ѝ разказа за успеха си — как си го представял, борил се за него и накрая спечелил — и как било важно да се прави нещо значимо не само за теб, но и за другите.

— Ти си единственият човек, който ме разбира — рече Джейни. — Който не ми се подиграва заради същността или мненията ми.

— Важно е хората да се чувстват свободни дори когато не са рече той.

След това се навеждаше над нея, бъркаше под блузата ѝ и щипеше зърната ѝ, докато не я видеше да пищи от болка.

Гледаше я и дишането му ставаше все по-тежко. След това я обръщаше на четири крака, разтваряше задните ѝ бузи и ръгваше пениса си в задника ѝ.

— Мамка ти, мамка ти, мамка ти! — повтаряше през цялото време.

За щастие му беше малък, та не болеше много.

Дори сестра ѝ бе впечатлена.

— Защо не си ми казала, че познаваш Комсток Дибъл? — изписка тя в слушалката една сутрин в началото на лятото.

— А ти защо не си ме попитала? — отвърна Джейни.

Започваше да ръми и капките бавно потъмняваха пръста в цветните лехи отвън.

— По дяволите, Джейни. Та той е човекът, с когото най-много искам да се запозная!

Джейни просто не можеше да не я поизмъчи малко.

— Защо? — попита тя.

— Например защото съм продуцент? Защото искам да правя филми за него?

Джейни се заразхожда из къщичката, като пътъм потупа възглавничките на канапето.

— Но аз си мислех, че си *телевизионен* продуцент — рече тя. Това не е ли... Искам да кажа, че доколкото зная, това са две съвсем

различни животни.

— Триста дяволи, Джейни! Нали знаеш, че от осемгодишна искам да стана продуцент! — викна Пати.

Джейни се усмихна. Представяше си я как скърца ядно със зъби, както когато бяха деца и се сбиваха. Всъщност това ставаше всеки път, когато се намираха в една стая.

— О, наистина ли? — рече Джейни. — Всъщност не го знаех.

— Господи, Джейни! От пет години си скъсвам задника да работя. Имам нужда от пробив. Опитвам се да се запозная с Комсток Дибъл от... векове... Джейни — замоли се тя. — Ако само му кажеш, че съм ти *сестра*...

Джейни влезе в мъничката баня и се погледна в огледалото.

— Нямам нищо против да те представя, но между другото, той вече помага на мен.

— Наистина ли?

— Пиша сценарий за него.

Настъпи мълчание.

— Ти не си единствената умница в семейството — подхвърли злобничко Джейни.

— Мисля, че това е... направо страховито — обади се най-сетне Пати. После се обърна към другия в стаята. — Хей, Дигър, Джейни пише сценарий за Комсток Дибъл.

Дигър взе слушалката.

— Джейни? — рече той. — Това е много яко.

— Благодаря — отвърна скромно Джейни.

— Хей — каза той, — защо не дойдеш у дома на вечеря?

— Аз съм в Хамптъните — отговори търпеливо Джейни.

— Ние също. Имаме къща тук. Как се казваше мястото, където се намираме? — подвикна той на Пати.

— Сагапоник — обади се отнякъде далече Пати.

— Сагапоник — повтори Дигър. — Да му се не види, как да ги запомни човек тия индиански имена?

Джейни трепна. Сагапоник бе любимото ѝ място в Хамптъните. Как бе успяла Пати да наеме къща в Сагапоник?

— Ела тази събота — рече той. — Момчетата от бандата са отседнали при нас и ако си играйките с Комсток, виж да направиш Пати продуцент. И доведи и Комсток в събота.

— Ще опитам.

Трябваше да се ядоса на думите му, но ѝ стана приятно.

Джейни написа двадесет и пет страници, после тридесет, тридесет и три... Пишеше сутрин, а следобед, около един, скачаше на колелото си и отиваше на плажа. Знаеше, че представлява красива гледка, като кара по потъналите в зеленина улици с развети руси коси и кошничката на велосипеда, пълна с книги и лосион против изгаряне. Един следобед се натъкна на Бил Уестакот. Той стоеше на плажа с угрижен вид, но пък това си бе нормалното му състояние. Джейни се опита да избегне срещата с него, но не успя.

— Джейни! — извика той.

Джейни спря и се обърна. Господи, *наистина* изглеждаше добре. Беше с мокри гащета с връвчица около кръста и определено поддържаше тялото си в добра форма. Беше се държал тъпо миналото лято, но не биваше да се забравя, че е сценарист. И то преуспял. Можеше да ѝ влезе някога в употреба.

— Здравей — рече Джейни.

Той се приближи срамежливо до нея.

— Трябваше да ти се обадя. След миналото лято. Но нямаш номера ти и не исках да питам Редмън за него. Обадих се на „Справки“, но ми казаха, че телефонът ти не е включен в указателя...

— Как е Редмън? — попита Джейни.

— Почти не ми говори, но иначе е добре. И преди сме имали такива моменти. Заради жени. Ще му мине.

Той я доближи още и Джейни усети топлината на тялото му.

— Как е жена ти? — попита тя, като отметна коси през рамо. — На нея ще ѝ мине ли?

— Не може да ѝ мине от петнадесет шибани години насам. Подозирам, че никога няма да ѝ мине. По дяволите, и монах да бях, пак нямаше да ѝ мине.

— Това е много жалко — рече тя.

— Джейни.

— Да?

— Аз... знаеш ли, не съм спирал да мисля за теб.

— О, Бил! — засмя се Джейни. — Аз определено спрях да мисля за теб.

После понечи да се обърне на другата страна, но Бил я сграбчи за ръката.

— Недей, Джейни. Не прави това, моля те. Изливам си сърцето пред теб, а ти го стъпкваш. Какво ви става на вас, жените? Искате да се влюбим във вас, а когато го направим, ни ритате в зъбите.

— Бил — каза търпеливо Джейни. — Не те ритам в зъбите. Ти си женен. Забрави ли? И че жена ти е луда?

— Не ме измъчвай — изръмжа той. — Къде си отседнала?

— Имам си къща. В Бриджхамптън.

— Трябва да те видя. В твоята къща.

— Не ставай смешен — засмя се Джейни и освободи ръката си. — Не можеш да идваш. Имам приятел.

— Кой?

— Един известен човек.

— Мразя те, Джейни — рече той.

Накрая Джейни се съгласи да се срещнат в бара в Бриджхамптън. Когато отиде, той я чакаше. Беше току-що изкъпан и облечен в износена жълта риза от Оксфорд и панталони в цвят каки. Дявол да го вземе, добре изглеждаше. В момента разговаряше с келнера. Джейни се настани на високото столче до него.

— Здравсти — рече той и я целуна бързо по устните. После запали пура и я представи на бармана.

— С какво се занимавате? — попита барманът.

— Писателка съм — отвърна тя.

— Хъ! Писателка! — обади се Бил, след като едва не се задави с питието си.

— Писателка съм. — Джейни се обърна към него и го погледна обвинително. — Пиша сценарий.

— За кого?

Джейни се усмихна. Отдавна очакваше този момент.

— О, само за Комсток Дибъл.

Бил явно усети облекчение.

— Комсток Дибъл? Че той би наел всекиго да му напише сценарий.

— Не е вярно — отвърна игриво Джейни.

— Да, така е. Чух, че веднъж наел собствения си портиер. Не се получило обаче. Никога не се получава с аматьори.

— Завиждаш! — изписка Джейни. Бил винаги я караше да се чувства като малко момиченце и това страшно ѝ се нравеше. — Вероятно смяташ, че не съм нищо повече от един плиткоумен модел. Обаче написах тридесет и три страници!

— Той плаща ли ти?

— А ти как мислиш? — попита Джейни.

— Бас държа, че ти е и любовник — каза лукаво Бил и я ръгна в ребрата.

— Не ми е любовник!

— Нима?

— Е... — рече Джейни. — Да го кажем така. Ако ми беше любовник, щеше да ми бъде и гадже.

— Не, нямаше — отвърна Бил.

— Защо не?

— Защото е женен — отговори Бил.

— Не е!

— Е!

— *Не е* женен — каза Джейни. — Щях да знам.

— Хей, Джейк — подвикна Бил на бармана. — Комсток Дибъл не е ли женен?

— Не знам.

— Виждал ли си го да идва тук с някоя?

— Само с оная светска мадама. Забравих ѝ името. Оная с конското лице.

— Видя ли? — рече Джейни.

— *Женен е* — настоя Бил. — За онази с конското лице. Държи я в един обор и я пуска само в особени случаи, когато трябва да се състезава с други светски дами с конски лица. А голямата награда е... един милион долара за благотворителност! — И изцвили.

— О, Бил! — каза тя.

Позволи му да я изпрати до дома и да я целуне на верандичката. Надяваше се Комсток да не пристигне точно в този момент, но вероятността за това бе малка, понеже той идваше в Хамптъните само през почивните дни.

— Върви си — каза тя след малко.

— Джейни — отвърна Бил, като покриваше с целувки лицето ѝ.
— Защо да не ти стана пак любовник? Щом можеш да спиш с Комсток Дибъл, определено ще можеш да спиш и с мен.

— Кой каза, че спя с Комсток Дибъл?

— Той е толкова грозен.

— Всъщност е най-сексапилният мъж, когото някога съм срещала, но това изобщо не ти влиза в работата.

— Никога не съм ви разбирал вас, жените — рече Бил.

— Довиждане, Бил.

— Искам да те видя пак — изхленчи той.

Джейни го ръгна с показалец в ребрата.

— Само ако ми помогнеш със сценария.

— За какво се разправя в него?

Тя се обърна, за да влезе в къщата.

— За какво мислиш? — викна през рамо.

— Не знам.

— За мен!

Тя затвори мрежестата врата, стовари се върху канапето и се засмя. После вдигна телефона и изпрати похотливо съобщение на Комсток.

Това щеше да бъде най-хубавото лято за всички времена.

VII

В почивните дни след Четвърти юли Пати съобщи, че двамата с Дигър ще се женят. Новината гръмна по вестниците. На Парсънидж Лейн, където се намираше къщата на Пати, Джейни седеше в старинната ѝ кухня, ровеше се из изрезките и се мъчеше да не завижда. Пати и Дигър мигновено бяха провъзгласени за „най-новата двойка“ на хилядолетието. Бяха красиви („наистина с доста голямо изсилване на въображението, що се отнася до Дигър“, помисли си Джейни), с творчески дух, успели и богати. Произхождаха от така нареченото добро общество. И още нямаша тридесет.

— Погледни това — рече Джейни, като прелисти светската рубрика на „Ню Йорк Таймс“, където имаше статия от две страници (с цветни снимки) за Пати и Дигър, техните кариери, стил на живот, с кого движеха и кои места посещаваха. — Човек ще си рече, че никога досега не са виждали някой да се жени.

— Пълна лудост, нали? — отвърна Пати. — Особено при положение че Дигър е такъв дръвник.

Тя погледна с обич през прозореца към Дигър, който крачеше около басейна със слънчеви очила и нещо като кухненска кърпа около кръста. Както обикновено, говореше по клетъчния си телефон и пушеше цигара без филтър. Джейни си помисли, че май му е излязъл херпес, макар че никога не бе виждала такъв. Но пък между зъбите му обикновено имаше парченца тютюн.

— Искам да кажа — продължи Пати, — че дори не може да плува.

— Наистина ли? — отвърна Джейни.

Но в същото време си мислеше: „Колко жалко.“ Всъщност смяташе, че Дигър не заслужава тази къща; той, както научи, бе израснал в едно малко ранчо в Дъ Мойн, Айова. Всеки път, когато отиваше с велосипеда до тях, едва не ѝ се завиваше свят от завист. Как бе успяла Пати да се уреди така, докато тя все още се бореше? Къщата на Пати бе една от най-хубавите в Сагапоник — голяма, щедро покрита с дъски селска къща с очарователни постройки наоколо, дълъг

басейн и огромна зелена морава, която излизаше на ливада с диви цветя.

— О, да — каза Пати. — Знаеш, че най-добрият му приятел се е удавил в една каменоломна като дете. Той нарече първия си албум на него. Помниш ли го? „Мъртвешки сине, най-добри приятелю.“

— Хей! — рече Дигър, който тъкмо влизаше в кухнята. После се наведе над Пати, уви кльощавите си ръце около нея и пхна език в ухото ѝ. — Нямам ли най-хубавото гадже в света? — попита той Джейни, а Пати се изкикоти и го отблъсна.

Дигър я посочи с дългия си кокалест пръст.

— Само почакай до първата ни брачна нощ, бе-е-ебчо!

— Още ли не сте правили секс? — попита Джейни с благоприличен тон.

Дигър направи няколко тласъка напред с ханша си, което беше отвратително, понеже коремът му изглеждаше така, сякаш в него има малка диня, и му придаваше вид на гладуващо дете от Африка. Той извади още една бира от хладилника.

— Не мислиш ли, че това е някак... странно... дето ти и Дигър произхождате от различни социални прослойки? — попита Джейни, когато той излезе от стаята.

— Не — отвърна Пати. — Всъщност това не е вярно. И двамата сме от средната класа.

— Пати — каза търпеливо Джейни. — Дигър е бяла измет. Искам да кажа, виж му само името: *Дигър*^[1].

— Той сам си го е измислил — рече Пати.

— Защо някой би си *измислил* подобно име?

Пати вдигна поглед от списъка, който правеше.

— Копал е доста в калта като дете. — Тя задъвка крайчеца на писалката. — Както и да е, на кого му пука? Той е гений и гласът на своето поколение.

— Пати — попита Джейни, — някога случвало ли ти се е нещо лошо?

— Ами — отвърна сестра ѝ, — например, когато ти отиде на концерта на Мик Джагър и не се върна цяла нощ. Тогава мама и татко ме разпитваха три часа, но иначе нищо друго.

— И аз така си помислих — рече Джейни.

— Тогава ми се струваше направо страхотна — добави Пати. — Искаше ми се да бъда точно като теб.

Джейни отново започна да спи с Бил Уестакот. Беше си обещала да не го прави, но не успя да му устои. Чудеше се как може да е с Бил, след като е влюбена в Комсток, но се оправдаваше пред себе си, че двамата мъже я ласкаят по различен начин. Комсток вярваше, че тя може да направи всичко, докато Бил се изненадваше, че тя изобщо може да направи нещо — което само по себе си бе триумф. Комсток я питаше колко страници е написала и я насърчаваше да пише повече; на Бил тя казваше колко страници е написала, за да го подразни. Беше се държал адски надут при запознанството им, затова умираше да го дърпа надолу и да му показва, че той в действителност не е по-добър (даже може би е и по-лош) от нея.

— Виждаш ли, Бил — каза му тя веднъж. — Аз съм същата като теб. Ще направя един милион долара и ще си купя голяма къща.

— Проклети жени! — възкликна ядосано Бил, докато седеше на канапето ѝ по боксерки, пушеше джойнт и се изтягаше назад, за да покаже плоския си като дъска корем. — Всичките мислите, че сте добри, колкото мъжете. Мислите, че заслужавате всичко, което мъжете имат, но трябва да го получите, без да работите за него. Господи, Джейни! Знаеш ли от колко време пиша?

— От двадесет години?

— Точно така, по дяволите. Двадесет години бачкане до припадък. И едва след петнадесет години престават да те бъзикат и започват да те приемат на сериозно.

— Казваш, че не бива да опитвам само защото не го правя от петнадесет години?

— Не, не казвам това. Защо не ме слушаш? Просто ако си въобразяваш, че ще направиш голям фурор, значи си откачила.

— Завиждаш — рече тя. — Просто не можеш да понесеш факта, че мога да направя голям фурор, защото какво би говорило за теб това, Бил?

Джафкаха се така почти всеки път, когато се видеха, но един ден нещата излязоха от контрол.

— Джейни — рече Бил. — Защо ти е да пишеш филмов сценарий, по дяволите? Това е невъзможна работа, а дори и да успееш, в крайна сметка ще направиш далеч по-малко пари, отколкото си си мислила, защото ще ти ги цъкнат по малко поне пет години.

— Не ми трябва да слушам такива неща — отвърна Джейни.

— Така ли? Да, ама се налага. Защото от Дибъл слушаш само глупости. Боже, Джейни! Човекът просто иска да те чука. Ти си будно момиче, или поне се правиш на такава. Знаеш, че мъжете биха казали всичко за едно чукане.

— На него не му е необходимо.

— О! Значи въпреки всичко би го чукала? Кого се опитваш да заблудиш, Джейни? И двамата знаем как стават нещата при теб. Платил ти е наема на къщата?

— Той е влюбен в мен.

Бил всмука дълбоко от джойнта.

— Джейни — каза той, задържайки дима в дробовите си, после издиша. — Дибъл е един от най-безскрупулните мъже във филмовия бизнес. Той е невероятно чаровен, докато не получи каквото иска. Когато приключи с теб, ще те изостави толкова бързо, че няма да се усетиш откъде ти е дошло. Ще се озърташ наоколо и всички врати ще са затворени за теб. Схващаш ли?

— Не ти вярвам — отвърна Джейни. — Писнало ми е да слушам такива гадости. Просто му завиждаш, задето е по-успял от теб...

— Познавам актриси, които са спали с него. Да не мислиш, че си единствената, която иска да спи с него? Че му правиш услуга, понеже е грозен? Ще ти подсказа. Чука ли те в задника? И никъде другаде? Защото точно така прави той. За да няма риск някоя да забременее.

Джейни мълчеше.

— Внимателен е, а? — продължи Бил. — Ако старите холивудаджии знаят нещо, то е как да избягват сложните ситуации, наречени живот.

— Вън — каза тихо Джейни.

— Тръгвам си — отговори той, стана и си нахлузи ризата. — Казах си рецитацията.

— Знаех си, че тогава на плажа не биваше да разговарям с теб.

— Точно така. Вероятно не биваше.

— Искаш да съсипеш мечтите на другите, защото твоите са съсипани.

— О, Джейни — каза тъжно той. — Откъде ги намираш тия сантиментални глупости?

— Просто се опитвам да постигна нещо в живота!

— Ами постигни. Но го направи честно. Работи честно поне един ден и преглъщай неприятностите като всички останали.

Той излезе и затръшна мрежата след себе си. След малко обаче се върна и кресна през нея:

— В едно си права. Ние сме еднакви. И двамата сме жалки!

Цяла седмица не си говориха, но после отново се видяха на плажа. Престориха се, че нищо не се е случило, но оттук нататък лятото престана да бъде толкова хубаво. Дневните температури надвишаваха тридесет градуса. В къщичката беше душно, а нощем в спалните на горния етаж ставаше непоносимо, затова Джейни се мъчеше да подремне на канапето. Опита се да пише сутрин, но на тридесет и осмата страница откри, че не е в състояние да продължи. Беше стигнала до онази част, в която „момичето“ (както Джейни бе започнала да мисли за главната си героиня) е на снимачната площадка за първи ден, а режисьорът идва в нейната каравана и я принуждава да му направи свирка. Историята трябваше да разказва за живота ѝ като модел и актриса и борбата ѝ, докато започнат да я възприемат на сериозно като личност, но вече ѝ се струваше, че няма смисъл. Докъде щеше да я доведе това? Всички казваха, че в Холивуд, за да напреднеш, трябва да правиш секс. Защо им беше повярвала? Това не ѝ бе помогнало. А след като го направиш няколко пъти, престава да ти пука.

Или поне така си мислиш.

Един ден ѝ се случи нещо странно. Беше в супермаркета „Кинг Кълън“, когато зърна Хелън Уестакот до рафтовете за подправки. Джейни мина бързо покрай нея с наведена глава, като се надяваше, че другата няма да я види, но когато накрая вдигна очи, Хелън я гледаше със странно лукаво изражение на дребното си лице. После през цялото време ѝ се струваше, че мярка Хелън с ъгълчето на окото си — пред рафтовете с безалкохолни, до щанда за месо, близо до пастите за зъби,

но всеки път, когато вдигаше поглед, Хелън я нямаше. Джейни припряно взе няколкото неща, за които беше дошла, но на касата някой блъсна леко количката ѝ изотзад.

Джейни вдигна очи. Хелън беше зад нея, стиснала дръжката на количката, заедно с двамата си сина. Не каза нищо, само я гледаше втренчено. Двете момчета, красиви и тъмнокоси, с големи кафяви очи, я зяпаха любопитно. Джейни се усмихна леко на Хелън и с ужас забеляза, че количката ѝ е празна.

Хелън я последва до паркинга. Джейни изпитваше непреодолимо желание да се затича, но това щеше да достави прекалено голямо удоволствие на Хелън. Сетне Хелън се отклони към колата си.

Джейни ходеше на купони, но там хората бяха винаги едни и същи и вече нямаше какво да си кажат. Питаха я за сценария.

— Написах още пет страници — лъжеше тя. И редовно се напиваше.

Комсток замина да летува близо до гръцките острови, на яхтата на някаква филмова звезда. Джейни се надяваше, че ще покани и нея, но когато го спомена, той каза само: „Вече ти наех къща.“ Това не беше добър знак. Когато го помоли да правят секс по нормалния начин, той ѝ отговори, че няма да може да получи ерекция. И това не беше добър знак. Обеща ѝ, че ще се върне след три седмици, точно за сватбата на Пати в Деня на труда.

— Аз просто се опитвам да ти бъда приятел — казваше Бил. — Имаш ли представа колко трудно е това за мен?

Джейни имаше чувството, че лятото никога няма да свърши.

[1] Digger (англ.) — копач. — Бел.пр. ↑

VIII

— Добре, всички! Не забравяйте, че в крайна сметка това е просто едно тържество. — Сватбеният организатор, слабичък млад мъж с тъмна мазна коса плесна с ръце. — Всички ли си помним местата? Пати, знам, че знаеш какво трябва да правиш. Други въпроси?

Моник, майката на Джейни, вдигна ръка.

— Да, госпожо Уилкокс? — каза младежът със зле прикрита досада.

— Аз не и-йскам да съм боса. И-йскам да съм с обувки.

— Госпожо Уилкокс — отвърна търпеливо младежът, сякаш обясняваше на малко дете, — решихме, че никой няма да носи обувки. Това е боса сватба. И в поканите е написано.

— Но краката! Те са толкова грозни.

— Сигурен съм, че вашите крака са много красиви, госпожо Уилкокс, както и на всички останали. — Младежът поспря за момент и огледа всички в стаята. — Хора, това е светското събитие на сезона. Да го направим *зашеметяващо*!

Избухнаха аплодисменти. Джейни погледна към майка си. Беше си все така властна и себична. Почти от момента, в който бе пристигнала за сватбата, два дни преди това, носеше само неприятности — подлагаше на разпит отговорниците по храненето, флиртуваше с оператора (някой щеше да прави документален филм за сватбата за „Лайфтайм“) и така тероризираше майката на Дигър Пами, че в един момент Пами, дребна женица с трайно къдрена сива коса, с провлечен среднозападнияшки акцент и куфар „Самсонайт“, пълен с гуменки „Кедс“, престана да излиза от стаята си.

— Джейни — каза майка й един час след пристигането си, — какви са тези глупости, дето чувам, че пишеш нещо? Пати е умната. Ти трябва да работиш върху кариерата си като модел и намирането на съпруг. До две години ще ти бъде твърде късно за деца и няма да можеш да си намериш мъж. Мъжете не обичат жени, които не са в състояние да им родят деца.

— Аз не искам съпруг, маман — процеди Джейни.

— Колко сте глупави това момичетата — отговори майка ѝ, като запали цигара (пушеше „Виктория Слимс“ в огромни количества). — Тая работа да живееш без мъж е пълна глупост. До пет години много, ама много ще съжаляваш. Виж Пати. Много умно от нейна страна да се омъжи за този Дийгър. Той е млад и богат. А ти дори си нямаш приятел.

— Ами нали Пати винаги е била съвършената, маман — отвърна горчиво Джейни.

— Не, не е съвършена. Но е умна. Знае, че трябва да се труди, за да постигне нещо в живота. Ти си много красива, Джейни. Но въпреки че си красива, пак трябва да се потрудиш за живота си.

— Но аз се трудя, маман — каза Джейни. — Ето че пиша.

Майка ѝ завъртя очи и издуха дима през ноздрите си. Русата ѝ коса бе съвършено фризирана и все още използваше матоворозово червило. „Колко типично за нея, помисли си Джейни. Винаги е права и винаги се отнася пренебрежително към чувствата ми; смята ги за абсолютно несъществени, освен ако не съвпадат напълно с нейните.“

— Майка ти е то-о-о-лкова фантастична! — не преставаше да повтаря Суиш Дейли. Беше проектирал роклите на Пати и Джейни (освен Джейни, друга шаферка нямаше) и бе прекъснал ваканцията си на италианската Ривиера, за да дойде тук.

— Майка ми е страшно старомодна — отвърна му сухо Джейни.

— О, не! Точно обратното. Тя е абсолютно модерна — настоя Суиш. — Толкова е шик. И то-о-олкова в стила на седемдесетте. Всеки път, като я погледна, ми иде да затананикам „Мисиз Робинсън“.

Сватбеният организатор вдигна ръка и се потупа по часовника.

— Петнадесет минути, докато гостите започнат да пристигат рече той. — Всички по местата!

Сякаш всички бяха чакали със седмици сватбата на Пати. Списъкът с гости включваше четиристотин души, все първокласни, което означаваше, че бяха или известни, или след името им имаше някаква солидна титла, като например „главен редактор на модно списание“ или „архитект на известните“. Джейни ме знаеше да се смее ли или да плаче. От десет години правеше усилия да се издигне по светската стълбица в Хамптъните, мъчеше се да отсяда в най-хубавите къщи и да ходи на най-добрите купони, а Пати само за един сезон бе

пристигнала на сцената бе хвъркнала без никакво усилие до най-високото стъпало. Тя и Дигър излъчваха някакво искрено нехайство, съчетано с безгрижна непринуденост, сякаш бе напълно естествено — дори неизбежно да се намират в това положение. А междувременно Джейни се чувстваше сякаш събира огризки: беше се оставила да стане тайната любовница на един могъщ мъж, който я чукаше в задника, за да не може да забременее. Освен това се мъчеше да започне една нова кариера, за която дори тя, въпреки самонадеяността си, виждаше, че не притежава нужните способности.

„Как стана това, запита се Джейни, докато се усмихваше и посрещаше гостите, деликатно държейки чаша шампанско между палеца и показалеца си. Очевидно някъде направих погрешен завой, но къде? Защо никой никога не ми каза?“

— Джейни! — викна Питър, прегърна я буйно и я повдигна от земята. — Цяло лято не съм те виждал. Изглеждаш фантастично, както винаги.

Питър! Е, разбира се, че ще бъде сред поканените, той бе адвокатът на Дигър.

— Мисля за теб. Струва ми се, че трябва пак да се съберем.

— Трябва — отвърна неангажиращо Джейни.

— Ей, знаеш ли, че Гъмдроп умря?

— О, Питър! Ужасно съжалявам — рече тя.

— Е, няма нищо, кучетата са като жените. Винаги могат да бъдат заменени.

Той продължи нататък с полуусмивка. Колко тъжен беше. След десет години щеше да бъде на петдесет и пет. Какво щеше да стане с него тогава?

— Здравей, Джейни — каза Редмън.

— О, Редмън — отговори Джейни и го целуна по двете бузи. — Съжалявам за... за миналото лято.

— Какво за миналото лято? — попита Редмън. — Аз помня само, че си прекарах *страхотно*.

— Добре тогава. Аз също — рече Джейни.

— Я виж, я виж, сестрата на булката. Надявам се да не стане така, че винаги да си шаферка, но никога булка.

— Зак!

— Добре ли си прекара лятото, бонбонче?

— О, да. Дори не се наложи да пляскам никого.

— Харолд, скъпи! — Тя се наведе и го прегърна.

— Толкова ми се иска това да беше твоят ден, лудетино. Може би догодина, а?

— Може би — отвърна Джейни.

После погледна над тълпата. На алеята спираше голям мерцедес. Шофьорът изскочи пъргаво и отвори вратата. Комсток слезе, протегна се и се огледа. После шофьорът заобиколи от другата страна. „Сигурно е довел със себе си звездата от филма“, помисли си Джейни, но вместо това видя да слиза една висока тъмнокоса жена, която заобиколи спокойно колата. Комсток я хвана за ръката.

— Джейни! Колко хубаво изглеждаш! — каза Алисън и се наведе към нея. — Видя ли Зак Манърс? Изглежда ужасно. Сигурно много се радваш, че не си с него. Чух, че го спрели за шофиране в пияно състояние и го хванали да пъха ампулка кокаин в чорапа си. Чорапи! През лятото! Кога свършва договорът за наем на къщата?

— Утре — отвърна Джейни. — Но хазяинът каза, че мога да остана още един ден.

— Супер. Ще ти дойда на гости — каза Алисън.

— Разбира се — пророни Джейни.

С ъгълчето на око си гледаше как Комсток се приближава. Познаваше жената до него... Но защо я държеше за ръката и ѝ шепнеше на ухо?... Изглеждаше толкова доволен от себе си, тя също... О, Господи!... Това бе онази светска дама — същата, която била женена за оня от Холивуд, а после за другия, дето се бил кандидатира за президент — но бе толкова грозна! Имаше конско лице, това си личеше, въпреки че носеше огромни тъмни очила, сякаш се боеше да не я разпознаят... Доколкото Джейни знаеше, тя бе адски могъща и адски богата. Какво ли правеше Комсток с нея?

— Здравей, Джейни — каза той.

— Комсток — запъна се тя.

— Искам да ти представя годеницата си. Морган Бинчли.

— Здравейте — каза Джейни.

Не можеше да свали очи от лицето му. Не беше го виждала от три седмици и сега за пръв път под грозотата му прозираше жестокост. Очите му бяха жестоки. Без тези жестоки очи той никога нямаше да се издигне над грозотата си. Хората щяха да се отнасят пренебрежително

с него или да го използват. Той се усмихна. Розовите му устни се разтвориха за момент и разкриха празнината между предните му зъби. Изражението му сякаш казваше злорадо: „Покажи ми.“

Добре де, щеше да му покаже.

— Това е чудесна новина — каза тя. — Кога се сгодихте?

— В Гърция — отговори Морган. Акцентът ѝ намекваше за девически пансион и езда в Кънектикът. — Трябва да кажа, че доста се изненадах. — Тя го хвана още по-здраво за ръката. — Виждаме се само от... колко беше?... Шест месеца?

— Точно така — отговори Комсток.

— *Mon dieu!* Господин Комсток Дибъл? — възкликна майката на Джейни, която изникна неочаквано до нея. — Но аз би трябвало да ви направя реверанс. Вие сте крал. Крал на филмите!

— Това е майка ми, Моник — каза Джейни.

— Гледала съм всичките ви филми — продължи майка ѝ, като сложи прочувствено ръка на сърцето си.

— Много сте мила — отвърна Комсток.

— Вие сте приятел на Джейни? — попита майка ѝ и я хвана под ръка.

— Джейни пише нещо за мен.

— Разбирам — каза майка ѝ със зле прикрито любопитство.

— Извинете ме — каза Джейни.

— Джейни! — подвикна след нея Комсток.

Джейни се обърна, погледна го и поклати глава.

— Уф! Оставете я — каза майка ѝ. — Тя обича да се прави на... как го казвахте? *Мъченица*.

Всички се засмяха.

IX

— Сега ще обиколя всички ви и ще ви помоля да се представите. И ако обичате, кажете по няколко думи защо сте тук — каза преподавателят, петдесетгодишен мъж с мустаци и зле скроен костюм, който изглеждаше сякаш твърде много пъти е бил носен на химическо, и кимна към една жена от предната редица. — Защо не започнем с вас?

— Ами — започна жената, — аз съм Сюзън Фазино и съм на четиридесет и три...

— Няма нужда да си казвате възрастта — прекъсна я преподавателят.

— Добре... Омъжена съм и имам две деца, момче и момиче. Бях учителка и търся начин да правя повече пари. С гъвкаво работно време.

— Много добре — каза преподавателят. — Но ако кариерата ви като агент по недвижими имоти потръгне, ще трябва да работите по дванадесет часа дневно.

— О! Не знаех това.

Джейни се облегна назад и почука с молива по бележника си. Ама че скука. Курсът бе започнал едва преди десет минути, а умът ѝ вече започваше да блуждае.

— Казвам се Нелсън Павлак...

Е, може би трябваше да бъде доволна, задето се е измъкнала така леко.

— Джейни — ѝ бе казал Комсток. Има наглостта да се отбие в къщата ѝ следващия следобед, докато тя си събираше багажа. — Това, че ще се женя, не бива да променя нищо. Можем да продължим. Морган ме познава. Знае, че няма да ѝ бъда верен. Просто не иска да го правя прекалено явно.

— Че коя би искала да се омъжи за човек, за когото знае, че ще ѝ изневерява? — каза злобно Джейни. — Трябва да е здравата закъсала.

— Тя е европейка — отвърна той, докато развиваше една пура.

— Господи, Джейни. Не бъди такава традиционалистка. Толкова е скучно.

— И нея ли чукаш в задника? — попита Джейни и започна да сгъва хавлиите.

— Всъщност не. Опитваме се да забременеем...

— ... Казвам се Нанси Макнайт и винаги съм искала да стана агент за недвижими имоти...

— ... Всички знаят защо ще се ожени за нея — бе казала Алисън.

— И това не е любов. Тя има пари. И положение. Това поне ѝ признавам. Но не разбира ли, че той само я използва? Някой би трябвало да я предупреди. Същинска мъченица. Трябва да е на четиридесет и пет. Омъжвала се е два пъти. Човек би си помислил, че ще е поумняла.

— Той иска именно нея — ѝ отговори Джейни. Странно, не чувстваше почти нищо, а си беше мислила, че е лудо влюбена в него.

— Разбира се — каза Алисън, като си наля последното останало вино на Джейни. — Помисли малко. Колкото и пари, успех или власт да има — искам да кажа, на кого му пука, че оглавява *филмова* компания или движи с актьори, — единственото, което не би могъл да получи, е достъп до Пето Авеню. Та кой тамошен домсъвет би го допуснал?

— А сега всичките ще го допуснат — добави Джейни.

Представяше си Комсток във фоайето на някоя лъскава кооперация на Пето Авеню — с омачкан костюм, потен, как дава двадесетдоларови бакшиши на портиерите...

— ... А вие? — попита преподавателят и кимна към Джейни.

Джейни се сепна.

— Аз съм... Джейни Уилкокс. Моделът — рече тя. — Или поне бях модел. Сега... се опитвам да променя живота си. Затова си помислих, че може би ще е добре да сменя и кариерата си...

— Тук идват много хора, които желаят да изоставят сегашната си кариера, за да се занимават с недвижими имоти. Но какво образование имате? В недвижимите имоти има много математика.

— Ами — отвърна Джейни — имам година и половина в колеж... и мисля, че като дете бях добра по математика.

Всички се засмяха.

— Много добре, Джейни — каза преподавателят, като подръпна мустака си. — Ако имаш нужда от допълнителна помощ, насреща съм.

Боже Господи!

Джейни се прибираше у дома. Беше септември, все още топло и светло. Тя полюшваше чантата с книгите, която Харолд ѝ бе купил от „Гучи“. Опитваше се да направи курса възможно най-приятно за нея, но Джейни знаеше, че в крайна сметка това няма значение. Очакваха я дълги и досадни дни. Но все пак не живееха ли повечето хора така? Болшинството всяка сутрин ставаха и отиваха на работа. Излизаха с обикновени хора и ходеха на кино. Не стъпваха на светски събития, където вечерното облекло бе задължително. Не бяха модели в модни ревюта. Не излизаха с автори на бестселъри, милиардери или едри риби във филмовата индустрия. Имената им никога не се споменаваха в светските рубрики, с добро или лошо, и най-вече нямаха вили в Хамптъните. И все пак оцеляваха.

По дяволите, вероятно дори бяха щастливи.

Тя обаче никога нямаше да бъде щастлива с този начин на живот. Знаеше го, точно както знаеше, че никога няма да довърши сценария. Никога нямаше да отиде в офиса на Комсток, да му хвърли готовия ръкопис на бюрото и да му каже: „Прочети това, задник такъв!“ Като пишеш, описвай собствения си опит, казваха всички. Може сценарият да звучеше тъпо, може тя да бе неудачница, но такъв бе нейният опит. Още помнеше как на шестнадесетгодишна възраст за пръв път дойде в Ню Йорк, за да стане модел. Майка ѝ беше разрешила да хване влака от Спрингфийлд до Ню Йорк заедно с брат си и дори им бе дала пари да преспят една нощ в хотел. Странно, понеже никога нищо не бе направила за Джейни. Нито преди, нито след това. Но този един-единствен път каза „да“ и Джейни и брат ѝ Пийт хванаха влака за Пен Стейшън. Край прозореца се плъзгаха градчета и селца, а пейзажът ставаше все по-кафяв, населен, индустриален и плашещ, но Джейни от пръв поглед се влюби в него. Накрая минаха през един дълъг тунел и пристигнаха в Ню Йорк. Тогава там миришеше на урина. Не беше безопасно. Отседнаха в „Хауърд Джонсън“ на Осмо Авеню и клаксоните, врявата, автомобилите и крясъците цяла нощ не им дадоха да мигнат, но Джейни нямаше нищо против.

На другата сутрин тя хвана първото си такси до агенция „Форд Моделс“, която тогава се намираше на Източна шестдесета улица, в една тясна червена къща. Джейни изкачи стъпалата и отвори вратата. Помещението беше застлано със строг сив мокет, а по стените имаше плакати от корици на списания.

Тя зачака.

После Айлийн Форд излезе. Беше дребна женица с къдрава сива коса, но Джейни веднага я разпозна по властния маниер. Носеше кафяви обувки с трисантиметров ток.

Айлийн огледа помещението, където имаше още четири момичета, но спря погледа си на Джейни.

— Ти — каза. — Ела с мен.

Джейни я последва в кабинета ѝ.

— Колко си висока?

— Един седемдесет и осем — отговори Джейни.

— Възраст?

— Шестнадесет — прошепна тя.

— Искам да дойдеш в понеделник по обед. Можеш ли да го направиш?

— Да — отвърна Джейни, останала без дъх.

— Дай ми телефонния си номер. Ще ми трябва разрешението на родителите ти.

— Ще бъда ли модел?

— Да — кимна Айлийн Форд. — Мисля, че ще бъдеш.

Джейни излезе разтреперана от кабинета ѝ. „Ще бъда модел!“, ѝ се искаше да изкрещи. Идеше ѝ да тича, да скача. „Модел! Модел! Модел!“ После, тъкмо когато си тръгваше, влезе едно красиво момиче, чието лице си спомняше от кориците на списанията и лъскавите реклами. Джейни се загледа в нея, пришила дъх. Момичето беше облечено в украсено с мъниста яке и дънки. Обувките ѝ бяха от „Гучи“, а в ръката си държеше куфар „Луи Вюитон“. Джейни никога не беше виждала такова обаятелно същество.

— Здравей, Беа — каза момичето на администраторката. Имаше дълга руса коса, която падаше на идеални вълни по гърба ѝ. — Дойдох да си взема чека.

Беше петък.

— Отиваш някъде за почивните дни? — попита администраторката, докато ѝ подаваше един плик.

— В Хамптъните. Ще хвана автобуса в единадесет и петнадесет.

— Приятно изкарване — каза Беа.

— И на теб — отговори момичето и ѝ махна с ръка.

Хамптъните! Джейни повтаряше отново и отново тази дума.

Никога не бе чувала за тях. Но сигурно бяха най-вълшебното място на света.

Когато часът свърши и тя се прибра у дома, телефонът звънеше. Вероятно беше Харолд. Беше обещал да ѝ се обади, за да разбере как върви „училището“. Джейни вдигна.

— Джейни! — Беше агентът от модната агенция. — Цяла вечер се мъча да се свържа с теб. Трябва да дойдеш. „Виктория Сикрет“. Обадиха се. Попитаха специално за теб. Започват нова кампания. Искат да се явиш на прослушване, за да станеш едно от техните момичета.

— Това е чудесно — каза Джейни.

— Още нещо. Искат жени. Казаха „жени“. Никакви кльоцави момиченца. Така че се дръж като за възрастта си. И Джейни — каза предупредително той. — Да не оплескаш нещо. Оплескаш ли този ангажимент, ти обещавам, че с кариерата ти е свършено.

Джейни се засмя.

— Джейни Уилкокс? — попита жената, като ѝ протегна ръка. — Аз съм Мария, изпълнителен директор на „Виктория Сикрет“.

— Радвам се да се запознаем — отговори Джейни.

Ръкуваха се. Мария имаше дълга тъмна коса. Беше хубава, около тридесет и пет годишна, и стисна здраво ръката ѝ. В този бизнес имаше хиляди като нея. Не бяха достатъчно привлекателни, за да бъдат модели, но искаха да правят нещо „шик“ и се приемаха някак твърде на сериозно.

— Възхитени сме от бука ти — каза Мария. — Искрахме да се запознаем с теб.

— Благодаря — отвърна Джейни.

Тръгна след Мария и влезе в голямо, просторно ателие. Вътре имаше още хора. Бюра. Табла. Един мъж с видеокамера.

— Търсим по-специални момичета — каза Мария, като наблегна на думата „специални“. — Не е достатъчно да са красиви. Искаме момичета с индивидуалност. Които да са поживели малко. Искаме — завърши тя, като си пое дъх, за да подчертае следващите думи — момичета, които да станат модели за подражание на нашите клиентки.

„С други думи, помисли си Джейни, умни модели.“ Това вече беше нещо ново. Тя кимна.

Към тях се приближиха други хора.

— Имате ли нещо против да облечете бельото? — прошепнаха те. На подобни прослушвания винаги действаха внимателно, за да не може никой да ги обвини в сексуален тормоз.

— Имате ли нещо против да легнете на онова канапе?

— Имате ли нещо против да ви снимаме с видеокамера?

— Нямам нищо против — каза Джейни. — Ще се съблека и гола, ако искате.

Мария се засмя и каза:

— За щастие това не е „Плейбой“.

„Практически е“, помисли си Джейни.

Тя се излегна на канапето, подреди великолепно то си тяло и облегна глава на ръката си.

— Разкажи ни за себе си, Джейни.

— Ами — започна Джейни с онзи нежен глас, от който никой не можеше да се засегне, — аз съм на тридесет и две. Модел съм от... май вече шестнадесет години, била съм и актриса, макар че мога да кажа, че играя във всеки ден от живота си. Доста независима съм. Никога не съм се омъжвала. Предполагам, че искам сама да се грижа за себе си. Но това, както сигурно знаете, е трудно. Аз съм модел, но и една неомъжена жена, която се опитва да си намери място под слънцето. Имала съм своите възходи и разочарования като всяка друга жена.

Тя се усмихна и се обърна по гръб.

— Има дни, когато се чувствам грозна. И дни, когато се чувствам дебела... например както в момента... а също и дни, когато си мисля: „Дали някога ще намеря човека, когото истински ще обикна?“ Трудя се упорито. Миналото лято работих върху един сценарий, в който се разправя за живота ми.

— А какво искаш от живота, Джейни?

— Не зная какво искам, но зная, че искам нещо.

— А какви са целите ти?

Джейни се усмихна и отметна коси назад. Сетне се обърна по корем, вдигна единия си крак и опря брадичка върху дланите си. Изражението ѝ беше сериозно, но не прекалено. Тя погледна право в камерата.

— Предполагам, може да се каже... че не зная накъде вървя. — Тя направи едносекундна пауза за по-голям ефект. — Но знам, че отивам някъде.

— Блестящо — казаха те.

Осем месеца по-късно.

Джейни спря на алеята пред къщата на Даниелс Лейн в Сагапоник с новото си порше бакстър кабриолет. Колата беше върхът: сребриста боя и червен кожен салон, специална поръчка. Бяха ѝ я подарили от „Виктория Сикрет“, въпреки че не бе необходимо да го правят — Джейни вече имаше четиригодишен договор за два милиона долара. Ставаше дума за максимум петдесет дни работа годишно, което означаваше, изтъкна новият ѝ агент, че ще има достатъчно време да ходи на прослушвания и дори да участва във филм или телевизионен сериал. Вече три пъти беше ходила на пробни снимки за един екшън с участието на прочута филмова звезда и те бяха показали „сериозен интерес“.

Джейни затвори внимателно вратата. Не искаше да издраска боята. Сестра ѝ вече я беше питала дали може да покара колата, но Джейни ѝ отказа.

— Имаш много пари, Пати. Купи си своя кола.

— Но аз искам да карам *твоята* кола! — изхленчи Пати. Беше направила такава печална физиономия, че двете избухнаха в смях.

Джейни тръгна към къщата, като въртеше ключовете на показалеца си. Беше необикновена къща, с кухня и дневна (с камина) на втория етаж и голяма тераса, от която се виждаше океанът. Долу имаше пет просторни спални, а отвън — очарователна старинна колиба, която можеше да се използва за настаняване на гости или кабинет.

— Големи компании ли предвиждате да се събират тук? — я беше попитала брокерката.

— Не — отвърна Джейни. — Вероятно ще я използвам, за да пиша. Работя върху един сценарий.

— Наистина ли? — рече брокерката. — Зная, че участвате в онази реклама на „Виктория Сикрет“. Но не знаех, че сте писателка. Красива и умна. Късметлийка.

— Благодаря — отговори Джейни.

— Направо се влюбих в онази ваша реплика от рекламата... Как точно беше?

— Не знам накъде вървя, но знам, че отивам някъде.

— Точно така. Не се ли чувстваме всички по същия начин?

Джейни отвори вратата на къщата. „Моята къща, помисли си тя. Само моята.“ Миришеше леко на мухъл, но всички летни вили миришеха така на първия ден. До час миризмата щеше да изчезне. А дотогава можеше да поплува.

Тя отиде в главната спалня и се съблече. Стаята беше поне сто и осемдесет квадрата, с огромно легло и мраморна баня с джакузи и сауна. Къщата беше ужасно скъпа, но какво от това? Можеше да си я позволи.

Не беше зле за една неомъжена жена.

Тя отвори плъзгащата се стъклена врата и отиде до басейна, беше необикновено дълъг. Осемнадесет метра. Джейни застана от дълбоката му страна и се поколеба. За момент ѝ се прииска Бил да се появи отнякъде. Да тръгне към нея по настланата с плочи пътека, да изкачи стъпалата и да мине през бялата дъсчена портичка към басейна. „Джейни, щеше да каже, а после да прегърне голото ѝ тяло и да зацелува косата и лицето ѝ. Обичам те. Смятам да напусна жена си и да се ожения за теб.“

Това никога нямаше да се случи.

Джейни потопи палеца на крака си във водата. Беше тридесет и два градуса.

Идеално.

Тя се гмурна.

ОТБЛЯСЪЦИ (ЗА ВЪЗРАСТНИ)

I

СЕМЕЙСТВО ДИЙК

Това е история за двама души. Двама души с много, много, важни професии. Те са женени един за друг и имат едно дете.

Запознайте се с Джеймс и Уини Дийк. Съвършената двойка. (Поне според тях.) Живеят в петстаен апартамент на Ъпър Уест Сайд. Завършили са (може би е по-правилно да се каже, че са възпитаници?) колежи от Бръшлянената лига (той — Харвард, а тя — Смит). Уини е на тридесет и седем. Джеймс е на четиридесет и две (по тяхно мнение съвършената разлика във възрастта между мъжа и жената). Женени са от почти седем години. Животът им се върти около работата (и детето). Обичат да работят. Работата им ги поддържа заети и невротични. Работата им ги отделя от другите хора. Работата им (поне по тяхно мнение) всъщност ги издига над другите хора.

Те са журналисти. Сериозни журналисти.

Уини пише рубрика за политика и стил („Това някакъв оксиморон ли е?“, попита Джеймс първия път, когато тя му каза за работата) за едно от водещите новинарски списания. Джеймс е известен и високо уважаван журналист — той пише статии от по пет до десет хиляди думи за издания като неделното списание „Таймс“, „Ню Рипаблик“ и „Ню Йоркър“.

Джеймс и Уини са единомисленици почти за всичко. Те имат категорични мнения. „Има нещо сбъркано в хората без интелигентни, информирани мнения за нещата“, каза Уини на Джеймс, когато се срещнаха за пръв път на купон в един апартамент в Ъпър Уест Сайд. Всички на купона бяха „в издателския бизнес“ и под тридесет и пет. Повечето жени (като Уини) работеха в женски списания (нещо, за което Уини никога не говори). Джеймс току-що бе спечелил наградата на Американското сдружение на машинните инженери за една своя статия за риболов с мухи. Всички го познаваха. Той беше висок и кльощав, с провиснала руса къдрава коса и очила (все още е висок и

кльощав, но е загубил повечето от косата си). Момичетата се трупаха около него.

Ето някои от въпросите, по които са единодушни. Те мразят всеки, който не е като тях. Мразят всеки, който е богат, преуспял и известен (особено Доналд Тръмп). Мразят хората и нещата, които са шик (макар че Джеймс си купи чифт слънчеви очила „Долче и Габана“). Мразят телевизията; високобюджетните филми; всички комерсиални, зле написани книги от списъка с бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ (и хората, които ги четат); заведенията за бързо хранене; оръжията; републиканците; младежките неонацистки групи; десните религиозни сдружения против абортите; моделите (и модните редактори); мазнините по червените меса; малките джафкащи кученца и техните стопани.

Мразят хората, които се занимават с наркотици. Мразят хората, които пият прекалено много (освен ако не са техни приятели, но после протестират ядно зад гърба им). Мразят Хамптъните (но въпреки това наемат къща там, на Шелтър Айлънд, което, както си напомнят, *не е точно* в Хамптъните). Вярват в бедните (не познават нито един беден човек, освен баващата си от Ямайка, която не е точно бедна). Вярват в чернокожите писатели (познават двама и Уини в момента работи върху сприятеляването с трети, с когото се е запознала на един конгрес). Мразят музиката и особено MTV (въпреки че Уини понякога гледа „Къде са те сега?“ по VH1 особено когато въпросният изпълнител впоследствие е станал наркоман или алкохолик). Смятат модата за нещо глупаво (но тайничко се отъждествяват с хората от рекламите на „Дюър“). Според тях фондовият пазар е пълна измама (но Джеймс инвестира по десет хиляди долара годишно и проверява акциите си всяка сутрин по Интернет). Мразят Интернет предприемачите, които изведнъж напечелиха стотици милиони долари (но Уини тайничко мечтае Джеймс да влезе в този бизнес и по някакъв начин да направи стотици милиони долари. Исква й се той да е по-успял. Много по-успял). Мразят това, което се случва със света. Не вярват в безплатния обяд.

Но вярват в жените писателки (стига да не станат твърде преуспели или да не привлекат твърде много внимание, нито пък да пишат за неща, които семейство Дийк не одобряват — например секса, — освен ако не става дума за лесбийски секс). Джеймс, който дълбоко

в себе си се бои от хомосексуалистите (страхува се той самият да не е такъв, понеже изпитва голямо влечение по своя анус и ануса на Уини), твърди, че е феминист, но винаги се отнася пренебрежително към жените, които не са като Уини (включително към сестра ѝ). Които не са сериозни. Които нямат деца. Които не са омъжени. На Уини пък буквално ѝ се повдига при вида на жена, която смята за разпусната. Или по-лошо, за курва.

Семейство Дийк не познават хора, които ходят по клубове или си лягат късно, или правят секс (освен сестрата на Уини). Според тях хората, които си лягат късно, в никакъв случай не може да са „сериозни“. На семейство Дийк им отнема цял ден (а често и по-голямата част от вечерта), докато си свършат работата. След това са толкова изтощени, че могат единствено да се приберат у дома, да изядат вечерята (приготвена от бавачката от Ямайка) и да си легнат. (Уини трябва да става в шест, за да прекара малко време с детето си, а после да тича. Детето е на четири години. Уини се надява, че то скоро ще може да тича с нея.) У дома си имат усещане за уют и превъзходство и понякога (когато не са на работа) седят с детето си по пухкави фланелени пижами. Уини и детето носят пантофи с формата на плюшени животни и Уини кара единия си обут в плюшено животно крак да говори на другия. Детето е сладко, щастливо и красиво и никога не се оплаква. (Вмъква се в леглото при Уини при всяка възможност. Освен това ѝ казва: „Обичам те, мамо“) Учи се да чете. (Уини и Джеймс знаят, че то е гений.)

— Все пак е истинско момче — казва Уини на приятелките си, които, подобно на нея, са добре устроени, доходите им надвишават сто и петдесет хиляди долара годишно и имат по едно или две деца. Но Уини винаги се шокира, когато казва това. То я кара малко да се страхува, защото не ѝ се иска да признае, че мъжете и жените са различни. (Ако мъжете и жените са различни, какво говори това за нея?)

Уини вярва (не, знае), че е не по-малко интелигентна от Джеймс (макар да не е сигурна, че той някога би го признал) и не по-лош журналист и писател от него. Често си мисли, че всъщност е по-добра от него (във всяко отношение, не само в журналистиката), само дето на него са били дадени повече възможности (понеже е мъж). Стилът на писане на Джеймс и нейният стил на писане (който е заимствала от

Джеймс, а той пък — от други писатели от неговия сой) не е труден за усвояване, след като разбереш мотивацията. Същото важи и за разговорния им стил: псевдоинтелектуален и същевременно отчаяно умен — „ум-интелектуален“. (Кажете ми, че съм интелигентен, иначе ще те нараня.)

Уини изпитва дълбока горчивина и Джеймс изпитва дълбока горчивина, но никога не говорят за това.

ДЖЕЙМС СЕ СТРАХУВА

Джеймс се страхува за работата си. Всеки път, когато завърши някой материал, се страхува, че няма да получи друга поръчка. Когато получи друга поръчка (винаги получава, но това ни най-малко не го успокоява), се страхува, че няма да спазва срока. Когато успее да спазва срока, се страхува, че неговият редактор (или редактори — винаги има безлики редактори, които се спотайват в тъмните си кабинетчета в офисите на списанията) няма да хареса материала. Когато му харесат материала, се страхува, че няма да го публикуват. Когато го публикуват, се страхува, че никой няма да го чете или да говори за него и че всичкото му блъскане ще отиде на вятъра. Ако хората заговорят за него (това невинаги става и в тези случаи той се страхува, че не е велик журналист), се страхува, че няма да успее отново да постигне същото.

Джеймс се страхува от Интернет. (Дълбоко в себе си желае той никога да не е бил изобретяван. Плаши го фактът, че допреди десет години не е бил изобретен.) Всеки път, когато изпраща електронно писмо (а напоследък като че ли прекарва все повече време в изпращане на електронни писма и все по-малко в действителна работа, но не е ли така с всички?), се страхува, че то ще стигне до когото не трябва. Когато писмото стигне до когото трябва, се страхува, че ще изпратят отговора не на когото трябва. Джеймс знае, че трябва да изпраща кратки, конкретни съобщения, но когато влезе в Мрежата, му става нещо. Ядосан е и се чувства по-умен (чувства се неудовлетворен. Знае, че е по-интелигентен от повечето хора в Интернет. Искате ли да знаете това и се страхува, че няма да го разберат). Убеден е, че шпионите от Интернет го наблюдават. Знае, че номерът на кредитната му карта ще бъде откраднат. (Знае, че някой ден, може би скоро, всички истински книги и списания ще бъдат заменени с Интернет книги и списания.

Преструва се, заедно с приятелите си, че това няма да се случи. Че Интернет книгите и списанията просто ще влязат в редиците на вече съществуващите. Но знае, че няма. Знае — това вероятно означава, че ще остане безработен.)

Но най-вече се страхува от съпругата си. Уини. Уини като че ли не се бои от нищо и това го плаши. Когато би трябвало да се страхува — например когато са ѝ поставили невъзможен за спазване срок или не може да накара хората, които интервюира, да ѝ съдействат, или смята, че не получава поръчките, които желае — тя се разлютява. Обажда се на хората и им крещи. Изпраща електронни писма. (Прекарва по-голямата част от времето си на компютъра. Гордее се със своите електронни писма. Те са сбити и умни, за разлика от тези на Джеймс, които са несвързани, зловни и прекалено интроспективни. Уини понякога го обвинява, че пише твърде много.) Тя влиза с маршова стъпка в кабинетите на редакторите си и започва да съска. „Надявам се, не намекувате, че работата ми не е достатъчно добра, казва заплашително тя. Защото вече съм направила зилиард (зилиард е една от любимите ѝ думи) материали за вас и *те* бяха достатъчно добри. Така че ако не желаете да ми възложите тази поръчка...“ И не довършва. Никога не изрича думите „полова дискриминация“. Всеки се страхува мъничко от Уини, а Джеймс се страхува, че някой ден тя няма да получи поръчката или ще я уволнят.

Но тя винаги получава поръчката. После, на вечерите с каквото бог дал (наричаха ги „нашия салон“), които Уини и Джеймс дават в апартамента си през един вторник (канят други сериозни журналисти и обсъждат политическото значение на всичко — от радиационната защита на клетъчните телефони и известни личности с охрана до онова, което се е случило с журналистите, напуснали истинските списания и отишли в Интернет — „Сега всеки може да бъде писател. Това е проблемът. Какъв е смисълът да бъдеш писател, щом всеки може да стане такъв?“ — казва Джеймс), Уини обикновено повдига темата, върху която пише в момента. Всички са насядали из дневната с чинии „Лимож“ (Уини твърдо вярва, че на гостите трябва да се сервира само в най-добрия порцелан) на скутовете и ядат маруля с обезмаслена заливка, пилешки гърди без кожата и може би малко ориз (никоя от жените в тази група не е добра готвачка или я е грижа особено за

храната). Пийват и по малко вино. Никой от познатите им вече не пие концентрати.

После Уини обикновено казва нещо от рода на: „Искам да знам какво мисли всеки от вас за насилието. Тази седмица пиша за него.“ Преди няколко години, когато започна това, Джеймс го намираще за очарователно. Но сега се дразни (въпреки че никога не го показва). Защо Уини винаги пита хората какво мислят? Няма ли си свои мисли? Той се оглежда, за да види дали някой от другите мъже (съпрузи) споделя същите чувства.

Не им личеше. Никога не им личеше. Често му се иска да попита другите съпрузи какво мислят за жените си. И те ли като него се страхуват от тях? Мразят ли ги? Фантазирали ли са си някога как блъсват съпругите си на леглото, разкъсват им бикините и им го ръгват в задника? (Джеймс опита нещо подобно с Уини в началото, но тя го зашлеви и после три дни не му проговори.)

Понякога на Джеймс му се струва, че Уини се бои *той* да не я напусне. Но тя никога не казва, че я е страх. Вместо това казва неща като: „Женени сме от седем години и имаме дете. Знаеш, че ако някога се разведем, ще получа половината от всичко. Ще ти бъде ужасно трудно да живееш с половината от онова, което притежаваме, и само доходите си без издръжката на детето.“ (Но това, което Уини не знае, е, че Джеймс се страхува повече *тя* да не го напусне, защото е права. Ще му бъде невъзможно да живее без нейните доходи. А и не му се иска да напуска момчето.)

Джеймс се опитва да не мисли прекалено много за това, защото когато мисли за него, не се чувства като мъжа в тази връзка. Когато не се чувства като мъжа, се пита какво би го попитала Уини, ако знаеше, че той се чувства по този начин. А по-точно: „Какво изобщо означава «да се чувстваш мъж»? Как се чувства «мъжът»?“ И тъй като никога не може да отговори на тези въпроси, не му остава друго, освен да се съгласи с Уини — дори да се мисли по този начин е отживелица.

На втората им среща Уини разказа на Джеймс следната история. През седемдесетте тя пушела марихуана (на четиринадесет), на шестнадесет позволявала на момчетата да я опипват отгоре (и отдолу) и загубила девствеността си, когато била на седемнадесет, с едно осемнадесетгодишно съседско момче, което било много красиво (всъщност си бе падала по него от години, но той не ѝ обръщаше

никакво внимание до онази вечер, когато усети, че тя ще му позволи да прави секс с нея. Уини не разказа тази част на Джеймс). След като свършил, той я откарал до тях (направили го в къщата на родителите му, където имал легло в мазето). Изобщо не се впечатлил, че през есента ѝ предстои да отиде в Смит, нито пък му пукало, че е била трета по успех в класа (поносимо само защото двамата ученици на погорните места бяха момчета). Така Уини научила, че в някои ситуации постиженията и интелигентността не ти гарантират, че няма да се отнасят зле с теб, и се заклела никога повече да не изпада в такова положение.

Рожденият ден на Уини приближава и Джеймс се страхува.

ивъл^[1]

Уини има сестра и брат. Всички обичат брата на Уини. Той е завършил (дали няма да е по-правилно да се каже „е възпитаник на“?) филмово училище и току-що е приключил един важен документален филм за непълнолетните секс робини в Китай. (Продал го е на Образователния канал. Никой не се притеснява за него.) Всички се притесняват за сестрата на Уини, Иви (понякога Уини я нарича Ивъл), която е с две години по-малка от Уини. Преди осем лета Иви трябваше да отиде на рехабилитация. В Хейзълдън. Оттогава на всеки шест месеца решава да си смени професията. Актриса. Архитект по озеленяване. Певица. Брокер на недвижими имоти. Писателка на романи. Филмов режисьор. Моден дизайнер. А сега иска да стане журналистка. Като Уини.

Предната седмица Иви се появи на много важен, много сериозен купон на журналист, току-що написал книга за един десен политик. (Беше журналист в „Ню Йорк Таймс“ и пишеше по една книга на всеки пет години. Книгите му винаги получаваха благоприятна рецензия в литературната рубрика на „Ню Йорк Таймс“. Точно това иска Уини за Джеймс.) Блузката на Иви беше разкопчана твърде ниско и тя се фукаше с гърдите си. (Преди беше сравнително плоска, също като Уини, но преди няколко години бюстът ѝ сериозно нарасна. Уини мисли, че си е сложила имплантанти, но двете никога не говорят за това.) Иви отиде право при важния журналист и го държа ангажиран в разговор, та да не може никой друг да приказва с него. Другите жени

беснееха. Те стояха около платото със сурови зеленчуци и дъвчеха яростно моркови на пръчици. Често-често завъртаха очи и гледаха мръсно Иви. Но не можеха да „се погрижат“ за нея, както правеха обикновено, защото Иви бе сестра на Уини.

На другия ден Уини получи обаждане от една колежка, която беше научила, че Иви е отишла в хотелската стая на важния журналист и е прекарала нощта с него.

— Уини, искам просто да знаеш, че няма да съдя за теб по държанието на сестра ти — каза тя.

После се обади самата Иви.

— Мисля, че ще получа поръчка от „Ню Йорк Таймс“! — изписка тя.

— Стой далече от живота ми — предупреди я Уини (тихо). После прибави (умно): — Защо не си намериш работа в някое модно списание, след като толкова много искаш да бъдеш журналистка?

— О, не — каза Иви и преглътна шумно. Пиеше диетична кока-кола. Пиеше по пет диетични кока-коли на ден. („Просто поредното нещо, към което да се пристрасти“, мислеше си Уини.)

— Ще променя живота си. Наистина ще успея. Също като така.

Иви е таралеж в гащите и понякога Джеймс се пита дали не е трябвало да се ожени за нея, вместо за сестра ѝ.

Джеймс се вижда с Иви възможно най-малко, но всяка година преди рождения ден на Уини я помолва да му помогне в избирането на подаръка. Отначало го правеше като „услуга за Иви“ (за Иви беше добре да прекарва известно време с мъж, който не е използвач, задник или некадърник — и Уини се съгласяваше). Но после му стана ясно, че тя е увлечена по него.

Обажда ѝ се.

— Иви — започва.

— Хей, братче — отвърща Иви. — Чу ли за нощта, дето прекарах с... — казва тя и споменава името на важния журналист. — И може да получа първата си поръчка. От „Ню Йорк Таймс“. Това е страхотно, не мислиш ли?

Иви винаги е оживена и винаги се държи сякаш поведението ѝ е като на нормален, свестен човек. („Опитва се да отрича“, мисли си Джеймс.)

— Днес е рожденият ден на Уини — казва Джеймс (продължава да се владее, като минава направо на въпроса).

— Знам — отговаря тя.

— Някакви предложения? — пита той. — Мисля, че искам да ѝ взема нещо от „Барнис“. Бижу.

— Не, Джими — казва Иви. — Ти не можеш да си позволиш бижута, които си струва да се подарят на когото и да било.

(„Ето защо всички те мразят“, мисли си той.)

— Какво тогава? — казва гласно.

— Обувки — отвърща тя. — Уини има нужда от чифт сексапилни обувки с високи токчета.

— Добре — съгласява се той, но знае, че сексапилните обувки с високи токчета не са нещо, което Уини би искала (или от което би имала нужда).

Уговарят се да се срещнат на щанда за обувки в „Блумингдейл“. Затваря телефона и се чувства уплашен.

После изведнъж осъзнава, че е получил ерекция.

УИНИ СЕ ПРИТЕСНЯВА

На тридесет и осмия рожден ден на Уини Дийк Джеймс Дийк се събужда и е уплашен. Уини Дийк се събужда и е потисната. Не че има за какво да е потисната. Все пак тя се е справила отлично с всички цели, които си е поставила в живота: първата работа на двадесет и две, първата голяма поръчка за престижно списание на двадесет и седем, срещнала е бъдещия си съпруг на двадесет и осем, омъжила се е на тридесет, доказала се е като сериозна журналистка на тридесет и една, апартамент в кооперация на тридесет и една, бременност на тридесет и две, собствена рубрика на тридесет и четири. За последните няколко седмици Уини прекарва много време (твърде много време, което знае, че трябва да прекарва в мисли за други неща, например идеи) да си напомня какво е постигнала. Да си напомня колко е била умна да не се превърне в една от онези отчаяни неомъжени жени (като Иви). Но нещо не е наред.

Уини не иска да го признае (тя никога не иска да признае, че нещо не е наред в живота ѝ), но това нещо може би е Джеймс. Напоследък тя се тревожи за Джеймс. (Всъщност се дразни от него, но тревогата е далеч по-добър начин да се погледне на положението.)

Джеймс не изпълнява своята част от уговорката. Досега трябваше да е написал някоя значителна, важна работа (за предпочитане за политиката: толкова е лесно, предвид политическия климат), която трябваше да я издигне в журналистическия свят като негова съпруга (не бе приела неговото име току-така). Ако Джеймс бе написал някоя важна, влиятелна книга, сега щяха да имат достъп до по-важни и влиятелни хора. *Те самите* щяха да бъдат по-важни и влиятелни хора. Но Джеймс продължава да пише все същите материали. И да агонизира над тях. Вече доста често ѝ се обажда на работата и ѝ казва:

— Не мога да пиша. Заседнах. Блокирах.

— О, моля те, Джеймс — отвърща тя. — Имам да правя зилиард неща. На другата линия ме чака изпълнителният директор на водеща корпорация. Щом си блокирал, иди до супера да вземеш нещо за вечеря. И гледай да няма никакви мазнини. — След това затваря. Искане се той просто да го преодолее.

Джеймс е неудовлетворен и Уини е неудовлетворена, но никога не говорят за това.

Когато Уини опита, когато внимателно му подсказва (както психоаналитиците винаги казват, че трябва да се прави — да се избере точният момент, когато и двамата сте се отпуснали), че може би трябва да поработи върху подписване на договор за книга, той се цупи. Включва телевизора и гледа някое идиотско, безмозъчно предаване като „Херкулес“. Понякога Уини побеснява и изключва телевизора от контакта. Друг път просто започва да крещи. Но караницата винаги свършва с това, че Уини изкрещява:

— Трябва ли аз да правя всичко? Трябва ли да работя, да се грижа за детето — (въпреки че всъщност не се грижи за детето — това прави главно бавачката, а Уини прекарва с него по един час сутрин и два вечер) — и да следя кариерите ни да се развиват правилно? Трябва ли аз да направя и двама ни известни?

— Ние вече сме известни — кресва в отговор Джеймс (като си мисли: „Повдига ми се от теб; защо ли ти предложих да се оженим?“), но никога не му стиска да го каже, защото Уини вероятно ще го напусне и хората ще разберат). — По-известни не можем да станем, Уини. Какво още искаш да направя?

— Аз правя повече — казва Уини, вече по-спокойна, защото не притежава нужната издръжливост да крещи дълго („Но все пак, мисли

си Джеймс, притежава нужната издръжливост да крещи достатъчно.“)
— Защо не се преместим във Вашингтон?

— Не искам да се местя във Вашингтон. Всичките ми редактори са тук — казва Джеймс. След това отново пъха щепсела на телевизора в контакта, изважда дистанционното изпод креслото, където е било хвърлено, и продължава да си гледа „Херкулес“.

Уини и Джеймс никога не казват на приятелите си за тези свати. През почивните дни, когато ходят из планините, градинарстват или търсят антики с приятелите си (всички се натоварват на нечия кола, отиват в някой разсадник и си купуват растения или ходят да се „ровят“ из западен Кънектикът), те представляват обединен фронт: уважават се и се възхищават един от друг и от работата си и са най-добрите приятели. Дори една съботна вечер, когато стана онова ужасно обсъждане (на другата сутрин всички се съгласиха, че са пийнали малко повече червено вино — четири бутилки за осем души — и се заклеха никога повече да не го допуснат) за това от какви социални класи произхождат и към коя социална класа принадлежат сега, всички си останаха добри приятели. А можеше и да не бъде така. Докато произходът на Уини бе установен категорично („Направо като по учебник“, бе казал Джеймс.) — тя произхождаше от заможна ирландска фамилия и беше израснала в десетстайна къща в колониален стил с двадесет акра земя в Пенсилвания, където баща ѝ беше съдия — произходът на Джеймс не беше. Неговият баща бе имал три ателиета за химическо чистене на Лонг Айленд. Химическото чистене определено се числеше към работническата класа, но така и не се постигна единодушие по въпроса дали притежаването на три ателиета за химическо чистене го издига над това.

Джеймс знае какво не е наред с живота му. С писането му. Той загубва вдъхновение с долу-горе същото темпо, с което губи и ерекцията си.

На сутринта на рождения ден на Уини Джеймс Дийк се събужда уплашен. Смята да направи нещо с Уини. Нещо, което тя няма да хареса. И е възбуден.

На обяд Джеймс отива в „Блумингдейл“, за да се срещне със сестрата на Уини. Докато върви към щанда за обувки, разбира, че най-лошият му страх се е сбъднал — Иви не е там.

Той стои насред щанда и не знае какво да прави. Всички го гледат. Той е изложен на показ (като обувка). Вдига една обувка и я оставя. Към него се приближава един продавач. Що за мъж може да стане продавач в щанд за женски обувки? Мъжът пита дали може да му помогне. Джеймс отвърща:

— Не, чакам някого. Жена си. Днес е рожденият ѝ ден.

Защо излъга продавача? Защо изобщо му каза нещо? Ами ако той (един непознат) открие, че Иви не му е съпруга? Ще си помисли, че Иви му е любовница. Какво щеше да стане, ако Иви му бе любовница? Какво щеше да стане, ако започнеше тайно да чука сестрата на жена си? (Това можеше да стане. Иви чука всекиго, сменя гаджетата на две седмици, спи с женени мъже, спи с мъже, с които се запознава на курсовете в образователния център, в „Анонимните алкохолици“, в снекбара.) Когато е в милостиво настроение, Уини казва, че не бива да съдят Иви, защото не е виновна, че е секс маниачка.

Джеймс се разхожда из щанда за обувки. Мисли си да си тръгне, мисли си да даде на Иви някакъв урок. (Сега се за много уроци, които би искал да даде на Иви.) Но Иви може да се появи всеки момент. Той сяда.

Опитва се да си даде вид, сякаш се чувства удобно. (Започва да се ядосва.) Веднъж, когато беше на четири, се раздели с майка си по време на едно пазаруване в „Блумингдейл“. Влезе в щанда за бельо. Там беше пълно с островърхи сутиени и пояси, които висяха от закачалката над главата му. Беше като гора и той обикаля, мислейки си, че ще зърне майка си зад следващата купчина ликра (ликра ли са използвали тогава или нещо друго?). Но така и не я виждаше. По едно време седна. Разплака се. (Искаше му се да крещи.) Беше уплашен повече от всякога в живота си, преди и след това. И ядосан. Мислеше си, че майка му го е напуснала. Нарочно. Не знаеше какво да прави. (Беше малко момченце.)

— Здравей, Джими.

Иви изниква зад него и закрива очите му с длани. Той не се помръдва. (Не бива да насърчава неприличното ѝ поведение. Но се чувства глупаво да седи в щанда за обувки в „Блумингдейл“ с една сексапилна жена, закрила очите му с длани.)

— Дявол да го вземе, Иви — казва той. — Нямам много време. (С което ѝ напомня с кого си има работа.)

— Срок? — пита Иви („Интелигентно“, мисли си той.).

— Винаги имам да гоня срокове — отвръща Джеймс. — Става дума за отговорност. Нещо, което не ти е познато.

— Леле-е, мерси — казва Иви.

Изглежда малко съкрушена, личи й. Но той трябва да я съкрушава. (Не може да й позволи да флиртува с него. Иви трябва да се научи къде е границата. Тогава може би ще успее да си намери мъж, да го задържи и да се омъжи. Да стане примерен член на обществото.)

— Да побързаме тогава — каза Иви, обръща се и му се усмихва. — И аз имам да гоня срок. Исках това да бъде изненада, чудесна изненада за теб и Уини. Получих онази поръчка от „Ню Йорк Таймс“! О, Джими — казва тя. — Ще трябва да ми помогнеш. Ще ти се обаждам всеки ден за съвет. Нямах нищо против, нали?

— Как го направи? — пита Джеймс.

Иска му се да се радва за нея, но не може. Иви не заслужава да получи поръчка от „Ню Йорк Таймс“. Тя не е написала и един материал в живота си. Иде му да крещи (както често му се иска напоследък): „Накъде отива този свят?“

— Е, браво на теб — казва той.

Иви вдига някакви обувки. Всичките са сандали с високи токчета. Обувки, които казват „чукай ме“, така би ги нарекла Уини. Той гледа как кракът на Иви се плъзва в сандала. Има хубави крака. Всъщност страхотни крака. Тя дефилира с обувките, обръща се на различни страни.

— Джими — казва. — Страшно ми се иска да се радваш за мен. Опитвам се. Опитвам се да направя нещо в живота. Защо вие с Уини не можете да ме подкрепяте? Поне за разнообразие.

— Подкрепяме те — отвръща Джеймс.

Иви слага ръка на рамото му за равновесие, докато се навежда да свали обувката. Той не отблъсква ръката й. Иви го поглежда многозначително, а той отвръща на погледа й. Мисли си: „Щом тя може да нарушава правилата, може би и аз ще мога.“

Прекарва четири часа в избиране на обувки. Отиват до „Барни“. „Бергдорф“. „Сакс“. Отиват на обяд (в „Джино“). Иви пие вино, той също (отначало възразява и си поръчва бутилка минерална вода, но после, когато Иви е на дъното на първата си чаша, тихо поръчва една за себе си през рамо, сякаш тя може и да не забележи). Накрая се

спират на идеалните обувки за Уини. От „Маноло Бланик“. Сандали. Обувките струват петстотин долара. Той плаща с радост. Двамата с Иви се разделят на един ъгъл.

— Ще ти се обадя утре — казва тя, — за да обсъдим моята статия.

— Материал, Иви, материал. Не статия — поправа я той.

После тръгва. Ефектът от малкото изпит алкохол (и наистина е било съвсем мъничко, само една чаша) лека-полека отшумява и започва леко да му се гади, сякаш твърде дълго е бил изложен на природните стихии. Какво е направил (и направил ли е нещо)? Той спира едно такси. За пръв път, откакто е женен, не му се прибира у дома. (Но не му идва наум къде другаде би могъл да отиде.)

УИНИ СЕ ОГЛЕЖДА НАОКОЛО

Уини все още смята, че задачата ѝ в тази връзка е да изглежда добре. Да изглеждаш добре е част от завладяването на света. Част от това да си свършена. (Не става дума да си красива. Красивите жени твърде много си угаждат. Красивите жени са тъпи, понеже не им се налага да полагат усилия.) Тя е висока метър и седемдесет и тежи петдесет и седем килограма. Ако се отпусне, вероятно тялото ѝ ще достигне естественото си тегло, някъде между 59 и 60 килограма. Но тя няма да се отпусне. (Става дума просто за самоконтрол.) Уини мисли много за теглото (вероятно прекалено много. Би трябвало да мисли за по-важни неща, например за идеи. Но кой би могъл да не мисли за това?). Тя е голям, голям противник на женските списания, които използват млади кльощави модели. Това ѝ е болното място. (Тя написа по темата материал от две части със заглавие „Кожата и кокалите не са секси“, а после се появи в две новинарски магазинни предавания по телевизията, където разгроми опонентката си, една модна редакторка от женско списание.) Но самата тя не би искала да бъде „дебела“. (Чувства се зле, когато види някоя приятелка напълняла. Има усещане за превъзходство. Но само защото знае, че другата е нещастна.) Контролира теглото си, като тича около водохранилището в Сентрал Парк всяка делнична сутрин от седем (знае, че е опасно, но по-опасно би било да напълнееш). След това се претегля. Ogлежда голото си тяло в огледалото. Обръща се в профил, за да се увери, че коремът ѝ не е изпъкнал и гърдите ѝ не висят. Но и

двете са. Мъничко. (Това я разстройва. Кара я да се мрази. Напомня си, че е родила дете, но това не ѝ помага особено.) Ако е напълняла с един килограм, взема мерки. Да се грижиш за себе си е част от поведението на добро момиче.

Понякога, когато се огледа (тоест в офиса или в сайтовете, които посещава в Интернет), има чувството, че е единственото добро момиче, останало на света. (Понякога има чувството, че това е престъпление.) В детските ѝ години всички са били от „добри“ семейства. (Може и да не са били чак толкова добри зад затворените врати, но никой не говореше за това.) Майката на Уини винаги е била перфектно облечена. Къщата ѝ е била украсена подобаващо (с антики и копринени завеси). Тя е готвела и чистела. Уини не е правела такива неща. Майка ѝ не я е карала. И двете са знаели, че Уини ще има „кариера“ и „жена за почистване“. Никога никого не са наричали „чистачка“ или „прислужница“. Баща ѝ е бил малко откъснат от нея, но не неприятен. Той е бил просто баща, като бащите на всички останали. Не е бил от особена важност. Плащал е сметките. Родителите ѝ все още са женени. Понякога, когато огледа младите жени в офиса, Уини се пита какво е станало с доброто момиче. (Знае, че нейната асистентка би казала: „Доброто момиче е нещо то-о-о-олкова старомодно.“ После би погледнала Уини, без да каже нищо. Но нямаше да е необходимо. Уини щеше да знае какво си мисли тя: че шефката ѝ е старомодна.) Никое от младите момичета днес не е добро момиче (и пет пари не дават за това). Носят се в черно и пъчат своите (големи и някои вече поувиснали) гърди. Обличат къси поли. Рокли, които приличат на бельо. Правят си татуировки. И си пробиват дупки по тялото. Живеят в мръсни тесни апартаментчета в центъра, правят много секс и на другия ден го обсъждат. Никой нищо не може да им каже. Всеки се страхува да не го обвинят в сексуален тормоз.

Понякога (и Уини не може да повярва това) тя се страхува от тях. Не може да повярва, че вече е с десет години по-възрастна от тях. Че нямат нищо общо. Дори да беше с десет години по-млада, пак нямаше да е като тях. Тя беше по-амбициозна. И по-съсредоточена. И не използваше секса, за да напредне. (Макар че се омъжи за Джеймс, което, не може да не признае, хич даже не навреди на кариерата ѝ.) Не идваше на работа с махмурлук и не вземаше наркотици. (Миналата година една от тези млади жени беше хваната да си инжектира хероин

в дамската тоалетна. Беше намерена да клюма в една кабинка. От жената за почитване. Момичето беше изпратено на рехабилитация. Не беше уволнено. Нямаше как. Върна се два месеца по-късно.

Накрая деликатно я преместиха в друго списание.)

Тези млади жени не се страхуват от нищо. (Те са настървени. И нахални. Биха направили всичко, за да напреднат.) Миналата година две млади жени бяха изловени да плагиатстват. Едната беше преписала два пасажа от материал, който Уини бе написала преди три години. Когато го прочете, Уини усети, че ѝ се повдига. (Почувства се изнасилена. От друга жена. Не можеше да повярва, че друга жена може да ѝ стори такова нещо. Мислеше, че жените би трябвало да се поддържат.)

Нищо не се случи. (Уини се оплака. От управата казаха, че би трябвало да се чувства поласкана, задето друга жена плагиатства от нея. Това било комплимент.) Накрая младата жена бе повишена.

Уини би искала да се сприятели с тези млади жени. Но се страхува, че бездната е твърде голяма. Искане ѝ се да каже: „Хей, като млада и аз бях бунтарка.“ Но знаеше, че те ще я изгледат недоумяващо. (Така правеха винаги. За да спечелят контрол над положението. Гледаха недоумяващо.) Искане ѝ се да им каже, че когато е била тийнейджърка, желанието да се преместиш в Ню Йорк и да правиш „велики неща“ се е смятало за нещо много дръзко. Както и това, че е спала със седмина мъже, преди да срещне Джеймс. (Единият бе само за една нощ. Другият ѝ беше преподавател. С двадесет години по-възрастен. Той бе първият, който ѝ прави орален секс.) Но няма да им го каже. Знае, че те ще се изхият. Знае, че до двадесет и петата си година тези млади момичета вече са спали с поне стотина мъже. (И вероятно са прекарвали по някоя венерическа болест. Или инфекция. От пробиването на дупки по тялото или татуировките.)

На тридесет и осмия си рожден ден Уини се събужда и е потисната.

Същия следобед прави каквото прави от десет години насам на рождения си ден: отива в „Елизабет Арден“.

Да се поглезе.

Правят ѝ кичури и издухване на косата. Правят ѝ маникюр и масаж на лицето. И кола маска на триъгълника. (Никога не би се

обръснала там долу. Бръсненето ѝ напомня за онова, което се случи, когато роди. Не е сигурна, че иска отново да го направи.)

Кола маската на триъгълника ѝ причинява болка. Уини я мрази, но си я прави веднъж на два месеца. Това ѝ докарва враснали навътре косъмчета, които тя понякога отскубва разсеяно с едни стари пинсети, преди да си легне вечер. (Джеймс не обръща внимание на това. Той също е добил някои противни навици, например си чопли носа, докато чете, прави сополите на топченце, което оглежда внимателно, преди да го запрати на килима.) По време на кола маската Уини е с хартиени бикини. Налага се да разтвори малко крака („Но само малко“, казва си тя.), а жената (козметичката) се налага да я докосне малко там долу. И двете се преструват, че това не се е случило, точно както Уини отчаяно се преструва, че не мисли за секс. Но винаги мисли. Опитва се да не го прави. Опитва се да не мисли за младите жени в офиса ѝ и как те са правили секс не само с мъже, но и с други жени. Опитна се да не си представя, че жените знаят какво искат другите жени. Искат някой да им разтвори краката. Вместо това Уини си мисли какво ли ще се случи, когато космите ѝ започнат да посиняват. Там долу. Това все някой ден ще се случи. Какво ли ще си помисли Джеймс?

Дали му пука?

Двамата с Джеймс вече не правят много секс. А когато правят, винаги е едно и също. Той ѝ прави орален секс. Тя стига до оргазъм. После идва сношението. Той свършва. Уини никога не е имала оргазъм от „обикновеното чукане“. (Не вярва, че това е възможно. Тайничко си мисли, че жените, които го твърдят, се преструват.)

След кола маската на триъгълника, когато жената излиза от стаята и Уини си обува бикините (практични черни памучни бикини), винаги ѝ се иска да се докосне там долу, но не го прави. Има си някакви граници. Особено когато става дума да си „секси“. Няма да носи дантелено бельо. Прекалено къси поли. Прозрачни блузи. Или нелепи обувки.

— Какво е това, Джеймс? — пита по-късно тя, застанала по средата на спалнята. Сандалите, толкова нежни, че сякаш всеки момент могат да се строшат, ако се опиташ да прекосиш стаята с тях, се полюляват за каишките от пръста ѝ.

— Това е подаръкът ти за рождения ден — казва Джеймс.

— Защо? — пита Уини.

— Ти не ги харесваш — казва обидено Джеймс (понеже знае, че това е единственият начин да се измъкне от ужасната ситуация, която е създал и която започва да му харесва).

— Знаеш, че не нося такива обувки. Не одобрявам подобни обувки — казва Уини.

— Иви е получила онази поръчка от „Ню Йорк Таймс“ — казва той.

— Иви ли избра тези обувки? — пита Уини.

— Отвратително. Получила я е, като е спала с... — и назовава известния журналист, когото Иви е свалила на купона по случай книгата преди две седмици. — Казва, че все още се среща с него.

Уини поглежда Джеймс. Когато го среща за пръв път, ѝ се искаше да бъде като него. (Тогава всички искаха да бъдат като него. Той щеше да има голяма кариера. Онази кариера, която Уини искаше. На второ място искаше Джеймс.)

— Мислиш ли, че хората все още искат да бъдат като теб, Джеймс? — пита тя. Нехайно. (Той знае, че когато му задава тези наглед безсмислени въпроси, Уини му готви капан. Но е твърде уморен и малко махмурлия, за да го усети сега.)

— Защо някой ще иска да бъде като мен? — пита Джеймс.

— Точно това се чудех и аз — казва Уини, като внимателно слага сандалите обратно в кутията. — Знаеш ли, това наистина е досадно. Искам да ги върна, но не знам кога ще имам време.

— Направи го в обедната почивка.

— Вече нямам обедна почивка — отговаря Уини. — Вече не. Списанието разширява рубриката ми. Става две страници. Ще бъде двойно по-заета.

— Е, bravo на теб.

— Не можеш ли да се развълнуваш малко повече? Вече ставам голяма клечка.

— Развълнуван съм — отвърща Джеймс. — Не ми ли личи?

— Защо не се облечеш вече, Джеймс? — казва Уини.

Двамата с Уини ще излизат. Той си сменя ризата и слага вратовръзка. Ядосан е. (Никога нищо не може да направи както трябва.) Научил е Уини на всичко, което знае (или поне така си мисли). Отначало, когато се запознаха, Уини седеше с часове да го слуша и разпитва за работата му. Когато се напиваше (в началото доста често се

напиваха и правеха непринуден, страстен секс), Уини понякога му казваше, че и тя иска да стане сериозна журналистка. Че има амбиции и стремежи. Че е умна. Джеймс никога не ѝ обръщаше внимание. Пет пари не даваше, дори и да е тъпа. (А сега понякога му се иска. Да е тъпа.) Отначало гледаше на нея доста едностранчиво. Само във връзка с него самия. Тя беше момичето от гимназията, което в гимназията не бе могъл да има. След това видя, че тя има и други качества. С Уини неловки дотогава ситуации (купони, светско общуване) ставаха непринудени. След една година всички започнаха да ги питат дали няма да се оженят. Внезапно той откри, че си задава същия въпрос. (Не беше сигурен откъде се е появил. Отвътре? Или просто повтаряше онова, което всички казваха?) Тя не беше идеална (макар че не можеше да определи защо), но Джеймс не мислеше, че ще срещне някоя по-добра. Освен това всичките му приятели започваха да се женят. Да имат деца (или да говорят за това). И имаше опасност той отново да стане излишен, както в гимназията.

И все още е излишният. (Иска му се все още да е с Иви. Иска му се точно в момента тя да му прави свирка.)

— Хайде, Джеймс — казва Уини.

Отиват в „Булей“, за да отпразнуват рождения ден на Уини, където както обикновено се преструват („И това вече е само преструвка“, мисли си Джеймс), че нещата между тях вървят отлично. Когато пристига сметката, всеки от тях изважда кредитната си карта и прибира квитанциите, за да ги представи в своето списание като служебни разходи.

„МАТЕРИАЛЪТ“ НА ИВИ

— Прочете ли го? — пита Джеймс. Минали са няколко дни. Неделя сутрин е. Рано. Неделната сутрин, когато материалът на Иви трябва да се появи в „Ню Йорк Таймс“.

— Кое да прочета? — пита Уини.

Тя е в кухнята, прави закуска. Това всъщност е единственото време, когато готви („Ако може да се нарече така“, мисли си Джеймс) — реже грейпфрут, нарежда резенчета пушена съомга и маже крема сирене върху парени хлебни кифлички.

— Материалът на Иви — отвърща Джеймс.

— О. Тази неделя ли трябва да го публикуват?

— Така каза.

— Наистина ли? — пита Уини. — Аз не съм говорила с нея.

— Тя ми се обади — казва Джеймс.

— Надявам се, че не ѝ се обаждаш и ти.

— Още се вижда с... — Джеймс назовава именития важен журналист.

— Хубаво — отговаря Уини. После нарежда чиниите на масата в трапезарията, разгъва една хартиена салфетка и започва да се храни.

— Не ти ли е любопитно? — пита Джеймс.

— Ще стигна и до него — казва Уини. — Между другото, мисля си, че бихме могли да организираме по-добре нашия прием. Може би трябва да изпращаме на гостите въпроса по електронната поща предния ден, за да имат време да помислят хубаво. Така ще получаваме по-добри отговори.

— Мислех, че получаваме — („Ти получаваш“, мисли си Джеймс) — добри отговори.

— Винаги може да се постигне нещо повече, нали, Джеймс?

Уини изядва две кифлички с крема сирене и съомга.

— Веднага се връщам — казва тя. — Трябва да си измия зъбите. Имаше лук.

После отива в банята и, както напоследък прави почти след всяко ядене, бърка с два пръста в гърлото си и повръща.

Когато се връща, Джеймс чете вестника.

— Направо си отвратителен — казва тя.

— Какво? Не бива да чета „Таймс“ само защото Иви има материал в него?

— О, стига, Джеймс — отвръща Уини. Сетне грабва половината страници и започва да ги прелиства („Не може да се сдържи, мисли си Джеймс, никога не може да се сдържи“). Накрая стига до светската рубрика. Там, под заглавие „Нещо“ има мъничка кутийка със статия за месното руло. Отдолу се мъдри името на Иви.

— Знаеше ли за това? — пита Уини.

— За кое?

— За „материала“ на Иви. — Уини праща вестника към него и става. — Останаха ли кифлички? Още съм гладна.

Следобед Уини се обажда на Иви.

— Поздравления — казва тя.

— Хей! — отвърща Иви. — Мерси.

— Е, какво е усещането да си журналист?

— Страхотно — казва Иви. — Другата седмица ще работя върху друг материал за тях. Виждаш ли? Вече усвоявам жаргона. Казах „материал“, а не „статия“. — На фона се чуват стъпки. Иви се засмива. — Може ли да почакаш малко?

— Има ли някой при теб? — пита Уини. („Господи, колко е груба Иви“, мисли си тя.)

— М-да... — отговаря Иви и назовава именития важен журналист.

— Чудесно — казва Уини. — Защото двамата с Джеймс се питахме дали вие с... — и назовава сериозния важен журналист — искате да дойдете на вечеря другата седмица. Ние черпим. Ще видим кога ще е свободен. О, и Иви?

— Да? — отвърща Иви някак подозрително.

— Само не забравяй едно нещо — казва Уини.

— И кое е то? — пита Иви.

— Вече си една от нас — казва Уини (без запъване, за да не заподозре Иви колко трудно ѝ е да изрече тези думи). — И *ние* сме медиите.

[1] Evil (англ.) — зло. — Бел.пр. ↑

II

ЛОШИЯТ НАВИК НА УИНИ

Уини е добила един лош навик и не може да се откаже от него.

Вече всяка сутрин, когато влезе в редакцията — голяма черна сграда на Шесто Авеню, която сякаш крещи „аз съм важна“, — тя прекосява забързано фоайето, влиза в асансьора (веднъж беше изчислила, че прекарва по час и половина дневно в чакане на асансьори и пътуване в тях; иска ѝ се някой да изобрети по-бърз), тръгва припряно по застлания с бежов мокет коридор и влиза в кабинета си — малка, приятна бяла стая с прозорец, три противни стайни растения и малко синьо канапе — и включва компютъра.

Набира паролата си. Набира „www.ama“, натиска „enter“ и компютърът я отвежда директно в Amazon.com. После (не може да се сдържи, никога не може да се сдържи) набира името на сериозния важен журналист.

Прави това всяка сутрин от две седмици насам.

Проверява как вървят продажбите на книгите му, после минава надолу, за да прегледа мненията на читателите.

Любимото ѝ е това:

„Скучна и крайно безсмислена.

Представете си, че най-отегчителният ви професор по политехника е написал книга и е принудил всички в класа да я прочетат. Иде ви да го убие, нали? По-добре е да прочетете съставките на кутията от овесена каша. Те са по-интересни.“

Както винаги, Уини се чувства едновременно развълнувана и уплашена.

Откакто е открила сайта (и преди е знаела за него, но никога не му е обръщала внимание, понеже хората като нея все още си купуват

книгите от истински книжарници), не знае какво да мисли. Част от нея се чувства възмутена. Такива хора не бива да купуват книги. Те са твърде тъпи, за да четат. Липсва им въображение. Способност да четат и да схващат. Ако една книга не съвпада с възгледите за света от собствените им ограничени, простовати умове, те я критикуват. Като глупавите деца в клас, които никога не разбират какво говори учителят и се ядосват, вместо да разберат онова, което всички останали разбират — че те са твърде тъпи, за да разберат. Но част от нея (дори не тайничко) се страхува, че може да са прави. Книгата е малко скучна. Уини прочете две глави, прелисти края и повече не я погледна. Но това е важна книга. От къде на къде един тъпак от Сиатъл, който едва ли е написал нещо повече от едно електронно съобщение в живота си, ще има право да я критикува? Да разправа на другите хора да не я купуват?

Уини е обезпокоена.

Светът се е объркал. (Или може би си е съвсем наред, но тя се е объркала? Може би тя е тъпото дете в класа. Но знае, че не е. Тъпа. Понякога си мисли, че трябва да правят изследване за тъпота на бебетата още в утробата и всички тъпи зародиши да се абортират. Знае, че аргументът против това ще е: „Кой ще реши какво означава тъпо?“ Но тя имаше отговора. Тя щеше да реши. Щеше да се радва да реши.)

После влиза в сайтовете на десетина други писатели, които двамата с Джеймс познават и които са публикували книги през последната година. Проверява как вървят продажбите им. Ако вървят много зле, например около 286 000 екземпляра, не може да се сдържи. Чувства се добре.

Трябва да престане с това. Но не може. Това е изследване. Какво ще стане, ако Джеймс напише книга? Искане да бъде подготвена. Ще трябва да свикне с неизбежните лоши отзиви на читатели. Знае, че не бива да ги приема лично, но ще го прави. Тя всичко приема лично. Особено себе си.

Може би ще е по-добре, ако Джеймс не напише книга. (Може би ще е по-добре, ако се преместят във Вермонт и започнат работа в някой малък местен вестник. След два месеца все едно ще са умрели — всичките им познати ще са забравили за тях. А Уини не е готова на такова нещо. Още не.)

Телефонът звъни. Тя вдига.

— Да?

— Аз съм. — (Джеймс е.)

— Здравсти — казва тя. Внезапно си спомня, че има да прави страшно много неща. Като например да работи.

— Добре ли си? — пита той.

— Под напрежение съм. Имам да правя зилиард неща.

„Винаги имаш да правиш зилиард неща, а как ми се иска да престанеш да говориш за това“, мисли си Джеймс. И се пита: „Защо не ми обръща внимание? Защо не прави така, че да се чувствам добре? Защо винаги мисли само за себе си?“ Но гласно казва:

— Тази сутрин ми се обадиха по телефона. Клей. Танер идва в града.

— Така ли? — казва Уини. Не е сигурна какво изпитва, като чува тази информация.

— Има премиера на филма си. Във вторник.

— Уф! — казва Уини. За пръв път от дни насам знае, че Джеймс мисли същото като нея. — Поредният...

— Точно. Високобюджетен филм от типа „избий ги и ги изпозастреляй“, произведение на „Парамаунт Пикчърс“.

— Предполагам, че ще трябва да отидем — казва Уини и изпуска една дълбока въздишка.

— Ти не — отвръща Джеймс, — но аз ще трябва да ида.

— Ако ще ходиш, идвам и аз — казва Уини.

— Чудесно — отговаря плахо Джеймс.

— Не ме ли искаш? — пита Уини. Заплашително.

(„Защо винаги се наежва на секундата?, мисли си Джеймс. Дори осите чакат да размахаш ръце срещу тях, преди да те ужилат.“)

— Искam да дойдеш — отговаря той. — Но ти мразиш такива неща.

— Не ги мразя.

— Мразиш ги.

— Не ги мразя. Мисля, че са скучни. Знаеш какво мисля за обожанието към известните личности.

— Танер иска да съм там — казва Джеймс.

— Сигурна съм, че иска и двамата да сме там. Но това не означава, че трябва да правим каквото той иска.

— Танер идва в града само два пъти в годината — казва Джеймс.

Искам да отида.

(„Сигурна съм, че искаш, мисли си Уини. Та да можеш да точиш лиги по разни тъпи блондинки.“)

— Чудесно — казва тя и затваря.

Сега цяла седмица трябва да бъде „загрижена“ (много по-добра, по-точна дума от „разтревожена“) за Джеймс. Особено за онова, което той ще направи (или начина, по който ще се държи), когато Танер дойде в града. Ще прекара часове (време, което може да бъде изразходено за нещо полезно, например за измисляне на идеи), за да реагира на засега неосъществено поведение на Джеймс. Ще се вманиачи по сценарии от типа „ако-тогава“. Например: ако Джеймс остане цяла нощ навън с Танер (отново), ще се разведе с него. Ако Джеймс флиртува (жаловито, отчаяно) с актрисите (отново), ще заключи и няма да го пусне въщи. Ако Джеймс пие прекалено и повърне от прозореца на таксито (отново), ще изхвърли всичките му дрехи през прозореца. (Джеймс не разбира, че се движи по тънък лед. Много тънък лед.)

Черните му точки се увеличават: познава го от десет години, а още не може да му има доверие. Той не прави точно онова, което се очаква от него. Не може да се разчита на него (дори само за да вземе каквито трябва продукти от суперата). Държи се като бебе (той е едно голямо бебе). Оказва се, че няма да е важен. (И не плаща сметките.)

Може би (всъщност) ще ѝ е по-добре без него: това означава един човек по-малко, за когото да се грижи.

Уини натиска едно копче на клавиатурата и влиза в електронната си поща.

Асистентката ѝ влиза в кабинета. Уини вдига поглед. Тъмната коса на асистентката е разбъркана. Сложила си е вече леко поразмазано червено червило; къса черна пола без чорапи; торбест черен пуловер с остро деколте (поне е със сутиен) и грозновати обувки. Изглежда сякаш (пардон за израза) някой я е яздил здравата и я е захвърлил още влажна.

Асистентката се стоварва на канапето.

— К'во става? — пита. (К'во става? Сякаш Уини е асистентката и току-що се е цопнала в нейния кабинет.)

Уини никога не е съвсем сигурна как трябва да отговори на подобен поздрав.

— Как си? — пита тя. Енергично. За да напомни на асистентката, че това е офис. И тя е нейният шеф.

Асистентката си чопли маникюра. Нокти, боядисани в калнокафяво.

— Имам инфекция на пикочния канал. Чудех се дали не може да ме освободиш за останалата част от деня.

Явно някой наистина я е яхал здраво и я е захвърлил още влажна.

— Не — казва Уини. — Този следобед имам голяма Интернет конференция и ще се нуждаю от теб. Да стоиш в офиса. — (Списанието разширява своя уебсайт и искат Уини да вземе участие в това. Много активно участие. Това би могло да означава повече пари.)

— Боли ме — казва асистентката.

(Уини изпитва желание да ѝ каже — да ѝ изкреши — да престане да прави толкова много секс, но не може.)

— Купи си малко сок от червена боровинка. И вземи пет грама витамин С.

Асистентката не се помръдва.

— Това ли е всичко? — пита тя.

— Кое всичко? — казва Уини.

— Което каза току-що.

— За кое?

— За... нали се сещаш.

(„Не, не се сещам!“, иска да кресне Уини.)

— Не разбирам.

— Нито пък аз.

— За кое?

— Няма значение — отвръща асистентката. После става и се връща в своята стаичка. (Като куче.)

Уини прави усилие да се съсредоточи върху съобщенията в пощата си. Нейният психоаналитик ѝ казва да не си представя сценарии от типа „ако-тогава“.

Ами ако Танер задържи Джеймс две нощи и Джеймс спи с проститутки? Тогава какво?

Не може да се сдържи. Никога не може да се сдържи.

ДЖЕЙМС ИМА ТЕОРИЯ

В седмицата преди пристигането на Танер Уини е разтревожена, а Джеймс се вълнува. И двамата знаят, че ще се случи нещо лошо и ще им се наложи да говорят за това.

Джеймс и Уини знаят, че когато Танер дойде в града, Джеймс може да върши безнаказано разни лоши неща. Танер е лош. (Той влияе зле на Джеймс.) Всъщност е толкова лош, че когато Джеймс прави лоши неща с него, Уини обвинява Танер. Уини мисли (или знае?), че Джеймс никога не би вършил тези лоши неща, ако не беше Танер. И е права. Джеймс не би ги вършил. Не му стиска да се опъне на Уини.

Но на Танер му стиска. Танер пет пари не дава какво мисли Уини. (Вероятно я смята за скучна. Което започва да си мисли и Джеймс. На Джеймс му се иска Уини да направи нещо интересно. Като например да си отиде. След това би могъл отново да се влюби в нея. Или да си намери някоя друга. Може би някоя шведка, висока метър и осемдесет и с големи гърди.) Желанието на Уини е да контролира Танер (както контролира Джеймс), но не може. Уини не може да му направи нищо. Танер е голяма филмова звезда, а Уини не е.

Танер е известна личност. В сравнение с Танер Уини е просто една незначителна журналистка. В сравнение с Танер Уини е жена. Жените не значат нищо за Танер, освен дете може да се прави секс с тях. (Джеймс има желание да се чувства по същия начин. Може би тогава може да се почувства като мъж. Но не може. Уини е майката на неговото дете. Неговият син е израснал в тялото ѝ. Веднага след като синът му се показва, оттам излезе нещо зелено и му се прииска някой да го е предупредил за това. Приличаше на онова зелено нещо, дете излиза от корема на омар. Понякога, когато прави орален секс на Уини, той си мисли за зеленото нещо. Не може да се сдържи. Чувства се виновен. Освен това понякога се сеца за онзи път, когато прави секс в колежа. С лудетината. Която го помоли да я чука в задника и след това му направи свирка. И за това се чувстваше виновен.)

Но Танер е най-вече мъж. В Харвард, когато бяха съквартиранти с Джеймс, Танер бе с по една-две жени в почивните дни. (А веднъж дори с пет. И ги изчука всичките.) Жените го преследваха. Изпращаха му бележки. Обаждаха му се. Заплашваха, че ще се самоубият, но Танер нямаше никакво уважение към тях. Не му се налагаше.

— Нека се самоубие, кучката му с кучка — рече веднъж той.

Джеймс се изсмя, но по-късно не може да се сдържи, обади се на момичето и я изведе на кафе. Три часа я слуша да говори за Танер, а след това се опита да я изчука. (Тя му позволи само да пъхне пръсти във вагината ѝ. „Искам Танер“, хълцаше по време на цялото това жалко, измъчено сношение.)

Джеймс мисли (и Уини също), че някой ден на Танер ще му се случи нещо. Трябва да му се случи. Ще бъде арестуван или (както Уини се надява) ще се влюби, но жената няма да отвърне на чувствата му, или (както се надява Джеймс) ще направи три лоши филма един след друг и кариерата му ще приключи. Но това не се случва. Танер става все по-богат и известен. Прави лоши, но касови филми и критиците започват да го приемат на сериозно. Ходи с филмови звезди и им изневерява. Играе голф и кара ски. Пуши пури (и взема наркотици, когато му скимне). Подкрепя Демократическата партия. Прави поне по двадесет милиона долара годишно (а може би и повече). За това, че не прави (както смята Джеймс) нищо.

Джеймс би искал да мрази Танер, но не може. Въпреки това би го мразил, ако не му беше приятел. Вероятно би се съгласил с Уини, че Танер е продукт на едно заблудено, зле образовано, повърхностно общество, което издига хората само въз основа на външността им и ако обществото знаеше какъв е Танер в действителност, нямаше да дава по седем, осем или девет долара, за да го гледа във филм.

Но, от друга страна, може би щяха да го правят.

А ако не го правеха, вероятно щяха да поискат Танер да върши нещо още по-лошо. Много по-лошо. Като например да поведе армия, да изнасилва и граби.

Това е, мисли си Джеймс, което Уини не разбира за мъжете. И никога няма да разбере. Това е нещото, мисли си радостно той, което ще попречи на Уини да се превърне в реална заплаха за неговата мъжественост. Това е, което му позволява да си седи вкъщи и да посещава порносайтове в Интернет или да играе шах срещу компютъра си, или дори да играе компютърни игри с насилие заедно със своя син (наистина Джеймс се чувства малко виновен за това, но си казва, че подготвя момчето за реалния свят, а и момчето страшно го бива в тези игри, толкова е бързо и съобразително), докато Уини ходи на работа в многоетажната сграда. („Тя се мисли за мъж, но не е, казва

си Джеймс, въпреки че носи костюми, а когато я срещнах, и ризи с връвчици от същия плат, които се връзваха по мъжки.“)

Това е, което Джеймс знае, а Уини не: че мъжете не могат да бъдат опитомени.

Мъжете по природа обичат насилието.

Мъжете винаги искат да правят секс с много различни жени.

Джеймс винаги е знаел това (не го ли знаят всички мъже и не го ли разправят от тридесет години на жените, но жените просто не искат да ги чуят?). Но сега му се струва, че го знае другояче.

От известно време Джеймс чете за шимпанзетата.

Изучава всичко, което може да намери за шимпанзетата.

Шимпанзетата обичат насилието. Те се измъкват посред нощ и нападат други племена на шимпанзета. Големите шимпанзета (алфа-мъжкарите) избират някое малко шимпанзе (бета-мъжкар) и го убиват безмилостно, докато малкото шимпанзе пищи от болка и страх. След това алфа-шимпанзетата открадват няколко женски шимпанзета и правят секс с тях.

Отначало Джеймс започна да се интересува от тази работа с шимпанзетата (и да мисли за тях), за да си върне на Уини. (Не може да си спомни за какво точно има да ѝ връща.) Но после се зае с това. Напоследък търси научни статии в Интернет. Не е сигурен какво точно означава цялата тази информация, но знае, че някъде в нея има нещо. Нещо важно.

Джеймс има своя теория: Танер е алфа-мъжкар.

Точно затова Танер може да върши безнаказано всичко, а Джеймс да го аплодира. (По дяволите, дори Джеймс можеше да върши безнаказано лоши неща, когато е с него.)

— Уини — казва Джеймс, когато тя се връща от работа и си сваля обувките (тя винаги си сваля обувките веднага щом се прибере у дома. Казва, че краката я болят, макар че обикновено носи практични, удобни обувки с трисантиметров ток). — Мисля, че имам идея за нов материал.

— Задръж така — казва Уини.

— Уини — казва Джеймс. Тръгва след нея. Тя е влязла в мъничката стая на сина им, където детето се опитва да чете една книга за динозаврите на бавачката си от Ямайка.

— Мор... мор... — пънка се момчето.

— Мораво — казва Уини. („Нетърпеливо, мисли си Джеймс. Уини няма търпение за нашето дете, няма търпение за децата изобщо.“)

— Трябва да го оставиш сам да се сети — казва Джеймс. И по лицето на Уини разбира, че е сбъркал. Отново.

— Джеймс — отвръща Уини. — Ако чаках всички около мен да се сетят сами, щях цял живот да си чакам.

— Предполагам, че говориш за мен — подхвърля Джеймс.

— Вече не знам за кого говоря — казва Уини. Лъже. Просто иска да избегне караницата.

Джеймс я следва до кухнята. Уини си сваля обиците и ги оставя на кухненския плот. След това отваря хладилника и изважда три морковени пръчици.

— Мисля да напиша материал за шимпанзетата — казва Джеймс.

Уини не отговаря. Само повдига едната си вежда и отхапва половин морковена пръчица.

— За новите теории — добавя Джеймс. — Теории, които важат и за хората. Танер например е алфа-мъжкар.

— Да не си говорил с Танер? — пита Уини.

— Не — отвръща Джеймс. — Но ще говоря с него. За тази теория. Дори може да напиша нещо за него. Да го използвам като пример.

Уини се изсмива кратко и злобно.

— Знаеш, че неговият агент никога няма да ти разреши такова нещо.

— Бих могъл да сменя името.

— Говори ли с Клей? — пита Уини. (Като отново се прави, че ме е чула думите му. А някога примираше, когато той ѝ говореше за работата си.)

— Казах ти, че съм говорил. Как иначе щях да разбера, че Танер идва в града?

— Как са... Клей и Вероника?

— Не знам — казва Джеймс. Безпомощно. Отново губи власт над разговора.

— Вероника все още ли заплашва да се разведе с Клей?

— А заплашвала ли го е изобщо?

— Така ми каза тя. Последния път, когато се видяхме. Когато Танер беше в града.

— А, да. Спомням си — казва Джеймс. Трябва да бъде отстъпчив. Сега това е единствената му възможност. По някакъв начин Уини е успяла да насочи разговора към една хлъзгава и потенциално неприятна тема. В която той ще загуби.

— Искате ли да Клей да му дойде умът в главата — казва Уини. — Тя ще си отиде, ако Клей продължава да се държи, както се държи при последното идване на Танер в града.

— Говорила ли си с Вероника напоследък? — пита Джеймс.

— Разговарям с нея само когато Танер идва в града. Защото наистина нямам време, Джеймс.

— Знам.

— А и не е толкова интересна. В края на деня тя е просто една домакиня.

— Права си.

— А сега ще ме извиниш ли? — пита Уини. — Имам да се обадя на още няколко места. Днес имаме голямо съвещание за Интернет. Може би ще искат аз да правя страницата.

— Това е страхотно — казва Джеймс и се връща в стаичката, която нарича свой кабинет. Залива го облекчение. Сякаш на косъм се е разминал с нещо лошо. Сяда пред компютъра си.

Напомня си, че каквото и да се случи, двамата с Уини имат добър брак, отколкото Клей и Вероника. Вероника е сестрата на Танер и е още по-голяма кучка от Уини. (Някога е била красива, но сега се е оставила да надебелее.) Клей и Вероника имат две деца. Клей е скулптор. Вече става известен. Има извънбрачни връзки. (Вероника сигурно му е като воденичен камък на врата. Тя не работи и никога не е работила. Поне ако между тях двамата с Уини се случи нещо, тя ще е в състояние да се грижи за себе си.)

Един час по-късно Уини влиза в кабинета му.

— Мислех си — казва тя — за тази твоя идея.

— Да? — казва Джеймс.

— Нещо не е наред в нея. Ако Танер е алфа-мъжкар, ти какъв си, Джеймс?

После му се усмихва и излиза от стаята.

III

СЛУЧВА СЕ НЕЩО ЛОШО

Танер Харт е в стихията си. Той седи в най-отдалечения ъгъл на ВИП-стаята в „Хаоса“ (стая, до която може да се стигне само с един частен асансьор, а до него може да се стигне само през отделен вход, охраняван от две горили и момиче със списък в ръка), пуши една след друга цигари червено „Марлборо“ и пие мартинита. Танер Харт се смее. Танер Харт се мръщи. Танер Харт кима, разширява изненадано очи, отваря уста.

— А-ха, а-ха, да, спомням си, че се запознахме на снимките на „Автоматичен нож“, как си оттогава? Имаше куче, нали така, и нещо се случи с него, нещо с един слон? О, да, котка беше, котка. — След това се обръща към някой друг. — Хей, страшна жега беше онази нощ, нали; стой наблизко; отиваш ли някъде; хайде да идем да си поговорим някъде, след като свърши всичко това; но ти си добре, нали? _Изглеждаш_ страхотно.

Танер Харт си поглежда часовника. Скоро ще се отегчи. (Това е просто поредната филмова премиера.) До час ще може да хване някоя бройка и да се върне в хотелската си стая. След това отново ще се отегчи. (И ще трябва отново да повтаря цялата процедура, което само по себе си е отегчително.)

— Джими! — извиква Танер. Джеймс и Уини Дийк си проправят път през тълпата. Все още са с връхните си дрехи. Джеймс изглежда измъчен. Уини изглежда раздразнена. („Джеймс върви все надолу, мисли си Танер, откакто се ожени за Уини и им се роди дете. Изглежда като затворник.“ Танер иска да го освободи. Уини, изглежда, сякаш се нуждае от едно хубаво чукане. Танер трябва да освободи и нея.)

Уини зърва Танер. Махва с ръка.

— Сега ще го поздравим и след това се прибираме у дома — казва тя на Джеймс.

Джеймс не отговаря. Чака момента, когато ще може да се измъкне.

— Джими, момчето ми! Малкият ми Джими.

Танер сграбчва Джеймс за врата и го разклаща. След това го пуска, хваща лицето на Уини между шепите си, притегля я към себе си и я целува по устните.

— Обичам ви бе, хора! — казва той.

— Всички ни обичат — отвръща Уини.

— Да, но аз особено много ви обичам — казва Танер. — Имахте ли някакви проблеми с влизането? Тези хора на вратата са такива задници. Все го разправям на рекламните, но полза никаква. Джими, къде ти е чашата? Някой да донесе на този човек коктейл! — виква Танер. После сяда, отпуска се назад и придърпва Уини да седне в скута му. — Внимавай, Джими. Някой ден съвсем скоро ще ти я открадна.

„Как ми се иска да го направиш“, мисли си Джеймс.

Уини се изкикотва, взема мартинито от ръката на Танер и удря един гълток. (Пред Танер Уини е съвсем различна. Флиртува. „Отвратително, мисли си Джеймс. Нима мисли, че Танер някога би се заинтересувал от нея!“).

— Ей, по-полека, сладурано, по-полека — казва Танер, взема си обратно чашата и я потупва по дупето. После плъзва ръка под палтото ѝ. Уини не възразява. (Тя мрази Танер, докато не го види. После не може да се сдържи. Обожава го.)

— Как си? — пита Уини. — Искам да кажа, как си наистина?

— Веднага се връщам — казва Джеймс.

— Задръж малко, брато — спира го Танер, подава му ампулка кокаин и отново се обръща към Уини. — Та къде е бъдещата ми жена?

Джеймс е въодушевен. Чувства се като непослушно момче, което току-що е избягало с тебешира на учителя. (Той наистина избяга веднъж с тебешира на учителя, когато беше много малък.

И продължение на три минути му беше хубаво, но после го хванаха и го изпратиха да си върви вкъщи. Не беше никак приятно. Не беше честно. Та нали ставаше дума за едно малко парче тебешир?) В банята Джеймс се натъква на Клей Райън.

— Господи — казва Клей. — Опитвам се да се измъкна от жена си.

— Аз също — отвръща Джеймс и подава на Клей ампулката с кокаин.

Клей пхва вътре един ключ, загребва малко прашец и го поднася към носа си.

— Е, какво става с Иви, сестрата на Уини? — пита той.

— Страшна е — отвръща Джеймс.

* * *

Иви иска да чука Танер и перспективата за това я вълнува.

Виждала го е три пъти и всеки път й пускаше ръка. По този начин й казваше, че ако иска да го чука, той няма нищо против.

Иви си казва, че от това няма да излезе нищо (казва си, че от това може да излезе нещо, че би могла, по някакъв каприз на съдбата, да бъде „единствената“), но не й пука. Просто иска да я изчука веднъж. Да види какво е. (Иска да чука филмова звезда. Иска да чука много филмови звезди. Та кой не би искал?)

Пред тоалетната Иви се натъква на Джеймс и Клей.

Те имат вид сякаш са свършили някоя лудория. Джеймс си бърше носа. („Толкова е задръстен, помисля си Иви. Направо жалък. Как може Уини да спи с него? Та той няма коса.“)

— Виждал ли си Уини? — пита тя.

Джеймс и Клей дръпват Иви в тоалетната.

— Никога не го правя — казва Джеймс.

— О, Джеймс, млъквай — отвръща Иви.

— Не казвай на Уини — примолва й се Джеймс.

— Аз ще кажа на Уини — обажда се Клей. — Ще кажа на целия шибан свят. Включително на жена си. Майната й.

Пред тоалетната се натъкват на Танер. Танер, Клей и Иви влизат в тоалетната. Джеймс отива на бара да си вземе нещо за пиене. Вътре в кабинката Танер натиска Иви. Сякаш Клей изобщо не е с тях. На Иви й се струва, че ще припадне. Танер е дори по-хубав на живо, отколкото на екрана.

— Защо не си била на сватбата? — пита я той.

— На коя?

— На Джеймс и Уини.

— Бях на рехабилитация — отвръща Иви.

Вероника и Уини седят на една маса.

— Просто искам малко уважение от време на време — казва Вероника. — Когато се запознах с Клей, той живееше в апартамент без баня.

— Джеймс или работи, или се рови в Интернет, или гледа телевизия — додава Уини. Защо винаги артисваше с Вероника?

— Имам предвид, не би ли могъл да се вслушва? В мен? Последният му номер бяха едни лоши инвестиции.

— Имат време за всичко, освен за теб — казва Уини. — Е, сега аз нямам време за него.

— И забелязва ли той? Освен това сега всичките са се надрусали с кокаин — продължава Вероника. — Погледни ги как ломотят като маймуни. Отвратително.

Джеймс, Иви и Клей сядат при Вероника и Уини.

— Джеймс ще пише материал за шимпанзетата — съобщава Иви.

— О, Джеймс, не говори за това. Толкова е тъпо — казва Уини.

— Току-що научих, че правителството внася нелегално шимпанзета за тайни медицински изследвания. Държат ги в един склад в долен Манхатън — осведомява ги Джеймс.

— Защо някой би докарал маймуни в Манхатън? — пита Уини.

— Знаеш ли, че в някои групи шимпанзета женските са лесбийки? И позволяват на мъжките да гледат? — пита Клей, като се навежда към Иви.

— Клей, тръгваме си — казва Вероника.

— Чакай малко — отвръща Клей. — Още не съм си допил питието.

— Кой иска още едно? — пита Джеймс.

— Стига толкова — казва Уини.

— Танер поръчва по още едно — възразява й Джеймс.

— Танер си отива — обявява Вероника.

Танер действително си тръгва; насочва се към асансьора, като и пътъом целува и опипва разни жени.

— Ще те закараме до вас, Иви — казва Уини и става.

— Няма нужда. Утре няма да ставам рано — отвръща Иви, без да сваля очи от Танер. Не може да го остави да се измъкне. — След малко се връщам.

— Разбира се — обажда се Клей.

Вероника го поглежда мръснишки.

Иви се отправя забързано след Танер. Уини, Джеймс, Вероника и Клей са толкова досадни. Защо Уини винаги се опитва да я контролира? Не разбира ли, че Иви и Танер са едно, а тя и Джеймс, съвсем друго? (Двамата с Танер за купонджии. Хора на забавлението.) Иви успява да се пхне в асансьора с Танер, точно преди вратата да се затвори.

— Добро момиче — казва Танер.

После оглежда Иви и си мисли: „Ще свърши работа.“ (Имал е стотици като нея. Сексапилни и достъпни. Твърде достъпни. След определена възраст не могат да си намерят съпруг. Дори приятел. По му се иска да чука Уини. Тя поне не е достъпна.)

— Само едно ми обещавай — прошепва Танер. — Не ми пробутвай тия глупости за брак. — После запява: „Това не съм аз, скъпа. Не съм този, когото търсиш. Скъпа.“

— Не бъди толкова сигурен — изкикотва се Иви.

Вратите на асансьора се отварят на партера. Танер грабва Иви за ръката и двамата излизат забързано на улицата. Шофьорът държи вратата на лимузината отворена. Има тълпа, задържана от полицейски ленти.

— Маестро! — извиква Танер.

Сетне дръпва Иви в лимузината.

Клей, Вероника, Уини и Джеймс стоят на ъгъла отвън. Опитват се да хванат такси. (Или по-скоро да не хванат такси, мисли си Джеймс.)

— Ако искаш да се самоубиеш, давай — казва Вероника на Клей. — Вече пет пари не давам.

— За какво говориш? — пита Клей.

— О, за Бога, Клей! За толкова глупава ли ме мислиш?

— Да идем да пийнем по нещо — подхвърля Джеймс.

— И двамата сте смъркали кокаин — казва Уини.

— Не съм смъркал кокаин — отговаря Джеймс.

— Можеш ли да повярваш, човече? — обръща се Клей към Джеймс. — Искам да кажа, колко още от тия глупости трябва да търпим?

— Ти си един ужасен неудачник, Джеймс — казва Уини. — Хайде да хванем едно такси и да се прибираме у дома.

— Няма да хващам такси — опъва ѝ се Джеймс. — Ще ида да пийна нещо.

— Джеймс!

— Не! — казва Джеймс. — Танер си седи, смърка си най-спокойно кокаин, а никой нищо не му казва.

— Танер е известна филмова звезда и прави по петнадесет милиона на филм — клъцва го Уини.

— Танер е алкохолик, наркоман и секс маниак. Той е абсолютен психически дегенерат — казва Вероника.

— Значи все пак нещата се свеждат само до парите — подмята Клей.

— За какво говориш? — пита Вероника.

— Тя — отвръща Клей и посочва Уини — току-що каза, че Танер прави по петнадесет милиона годишно. И затова всичко е наред.

— На филм. По петнадесет милиона на филм. И не, не е наред.

— Писна ми — казва Клей на Джеймс. — На теб?

— Аз просто искам да пийна нещо — отговаря Джеймс.

Лимузината на Танер спира на ъгъла и той сваля прозореца.

— Някой иска ли да го закарам?

— Аз съм с теб, Танер — казва Клей.

— Аз също — обажда се Джеймс, без да поглежда към Уини.

— Не смей да се качваш в тази лимузина, Клей!

— Хей, отпусни се малко, сестричке — казва Танер. — С момчетата ще идем да пийнем по едно безалкохолно.

Клей и Джеймс се качват в лимузината и едва не настъпват Иви, която лежи на пода и се смее.

— Здравейте, момчета — казва им тя.

Докато лимузината потегля, Джеймс се обръща и поглежда крадешком Уини. Устата ѝ е отворена, но за пръв път оттам не се чува и звук.

ДЖЕЙМС СЕ ЧУВСТВА ЗЛЕ

Четири сутринта.

Джеймс не се чувства особено добре. Откраднал е тебешира. Сега го наказват. Струва му се (но не е сигурен), че чува гласове.

— Какво направи сега, Джеймс? — казва майка му. — Както си тръгнал, скоро ще трябва да те изпратим в поправително училище. Неудачник ли искаш да бъдеш? Като баща си?

Баща му неудачник ли беше? Костюмите му винаги бяха измачкани. Той притежаваше три ателиета за химическо чистене. Имаше ли връзка с Бети, жената, която му водеше счетоводството?

— Свали си панталоните, Джеймс — казва баща му и изважда колана от своите.

Ставаше дума само за едно мъничко парче тебешир. Всъщност една трошица.

— Хей, пуснете ме да вляза — казва Джеймс. Гласът му звучи прегракнало. И като че ли идва някъде от лявата му страна. (По някакъв начин е стигнал до тяхната кооперация. По някакъв начин е хванал такси и очевидно е успял да даде адреса си на шофьора. Но това му се струва много отдавна. Може би вчера.)

— Да? — обажда се портиерът. Джеймс никога досега не го е виждал.

— Аз съм Джеймс Дийк. Живея тук — казва той и вдига ключовете си, за да може другият да ги види.

Портиерът го пуска вътре.

— Нов ли сте? — пита Джеймс. Като говори, му става по-добре. Може би ако не спира да говори, нещата ще минат по-леко.

— Женен ли сте? Аз съм женен. Не съм сигурен дали ми харесва да съм женен, но какво да се прави?

— Лека нощ — казва портиерът.

Джеймс се качва на асансьора и стига до вратата на апартамента си. Минута ли му отнема или цяла вечност? Израсна на Лонг Айлънд в една от строени на калкан редица къщи. Всичките бяха еднакви. В тяхната имаше плетени мебели от „Сиърс“.

(Баба му ядеше бонбони на червени и бели райета. Ментови, казваше. Носеше пенъоари на цветя.)

В къщата на Уинините родители имаше басейн и тенис корт. Баща ѝ беше съдия. Уини имаше черна ракета „Принс“.

Това е много, много важно.

Веднъж някой донесе в училище една маймунка. Опащата ѝ беше протрита.

Птиците цвъртят. Това е ужасен шум. Кой би могъл да предположи, че в Ню Йорк има толкова много птици? Той влиза в апартамента си. Ще им покаже на всичките. Ще напише тази книга. Тя е велика. Хората трябва да разберат за това.

— Уини — казва той.

Тя лежи в леглото. Отваря очи и го поглежда свирепо. Обръща се.

Някой трябва да разбере за това.

Джеймс я разтърсва.

— Това е грандиозен правителствен заговор, Уини. Уини, будна ли си? Изследват пренатоварването на биологичните ниши, но вместо плъхове използват маймуни и откриват, че същото поведение се повтаря и при приматите, което означава, че изследването ще удари жилищната криза в големите градове право в десетката. Разбира се, Стивън Джей Гулд е открил същия строеж и при изследванията си върху охлюви...

— Върви... на... канапето.

— ... които след това е приложил в изследванията си върху примати, а Дарвин никога не е чел Мендел^[1].

— За какво, по дяволите, говориш, Джеймс? — Тя вдига поглед към него. Очевидно наистина го поглежда, защото казва: — Боже Господи! Изглеждаш ужасно. Приличаш на скитник. И вониш.

— Съжалявам, че те събудих — казва Джеймс. Но не съжалява. Неочаквано усеща непреодолима (и необяснима) привързаност към нея. Иска да прави любов. Иска да прави секс. Трябва да прави секс.

Той присяда на ръба на леглото.

— Ти си просто чудесна. Ти си чудесна съпруга. Винаги съм искал да ти кажа колко те обичам, но ти никога не ми даваш възможност.

— Направо си отвратителен — казва Уини. — Бих те помолила да се изнесеш веднага, но вече е твърде късно. Можеш да отидеш на хотел утре сутринта. — И се завива презглава.

— Всички толкова ти се възхищават. Танер е луднал по теб.

— Не ми се слушат такива работи — казва Уини. Всеки момент ще избухне. На сутринта има работа. (Защо всички си мислят, че техните глупости са по-важни от нейните глупости? Иска й се някой друг да признае важността на нейните глупости. Поне веднъж.)

Джеймс я прегръща. Опитва се да я целуне.

— Джеймс — казва тя.

— Ти си толкова... хубава — бърбори Джеймс, като се опитва да я погали по косата.

— Джеймс, върви да спиш... Джеймс, престани... ще накарам да те арестуват за съпружеско изнасилване... Джеймс, махни се от мен!

Уини пищи. Джеймс се претърколва от страни. Стене.

— Върви на канапето! — казва Уини.

— Не мога.

Уини отмята завивките.

— Утре хубавичко ще си поговорим. За твоето поведение. Ще се направят някои големи промени тук.

— Уини...

— Сериозно говоря, Джеймс. Имаме дете. Ти имаш отговорности. И как така, по дяволите — и наистина искам да разбера това, — как така, по дяволите, вие двамата с Клей сте решили, че можете да тичате напред-назад и да се държите като шестгодишни? Виждате ли мен и Вероника да излизаме, да пием, да се друσαμε и да се прибираме в четири сутринта? Как би ти се сторило? Дали ще ти хареса, ако изляза, бръкна в панталоните на някой мъж, отида да се друсам с него в тоалетните и един господ знае още какво? Може би трябва да го направя някоя вечер. Защото знаеш ли какво, Джеймс, вече не ми пука. Писна ми!

— Уини?

— И тази работа с шимпанзетата и алфа-мъжкарите. Започвам да си мисля, че напълно си откачил. Събуди се, Джеймс. Това е краят на хилядолетието. Мъжете и жените са равноправни. Схващаш ли? Тогава защо не се запиташ как се чувствам аз? Мислиш ли, че искам постоянно да се грижа за теб? Ами аз? И аз искам да се грижат за мен. Искам да имам съпруг, който да може поне да плаща... целия наем. Ти си бремене, Джеймс. Уморих се да върша осемдесет процента от работата и да жъна двадесет процента от печалбите. Уморена съм от...

— Уини?

— Млъкни, Джеймс. Сега е мой ред. Цяла вечер ти слушащ дрънканиците. От пет часа седя тук и се чудя къде си и какви ли ги вършиш. Повдига ми се от теб, Джеймс. С нищо не си по-добър от Иви. Да не би да мисли, че не я видяхме как се крие в лимузината? Да

се крие! Та тя е на тридесет и пет! Очевидно се опитва да преспи с Клей. И един господ знае какво се опитва да направи с Танер.

— С Клей ли? — казва Джеймс.

— Да. С Клей. С един женен мъж.

— Уини, аз...

— Какво?

— Аз... Аз...

— Изплюй камъчето!

— Уини, мисля, че в момента получавам инфаркт. Ще умра. Уини. Мисля, че умирам.

— О, Джеймс! *Какъв* си неудачник. — Уини се хваща с две ръце за главата. — Дори не можеш да се друсаш както трябва.

[1] Грегор Йохан Мендел (1822–1884) — австрийски монах и ботаник, основател на генетиката. — Бел.пр. ↑

IV

ДЖЕЙМС КАЗВА „НЕ“

Джеймс иска да се погрижат за него, да го погледят. (Както когато беше малко момченце. Майка му му постилаше да спи на канапето и му позволяваше да гледа телевизия по цял ден. Баща му му се обаждаше по телефона. „Хей, човече, казваше той. Как е спортът?“) Искане му се Уини да каже: „О, Джеймс, горкото ми, сладко бебче!“ (Искане му се Уини да е като майка му. Или поне да се държи майчински.)

Но тя казва:

— Според лекарите си добре.

„Не съм добре“, искане му се да изкрещи. Искане му се Уини да се махне. Искане му се да ѝ каже да се махне. Но сега не може. Никога няма да може.

— Знам — казва той.

— Можеш вече да си вървиш.

— Знам — отвърща той. Натиска копчетата на дистанционното и прещраква каналите на телевизора над главата си.

— Е? Можем ли вече да тръгваме? — казва тя. — Джеймс! Трябва да се връщам в службата.

— Трябва да си взема дрехите.

— Тук са — отвърща Уини. После взима дрехите му от стола и ги стоварва върху болничното легло.

Джеймс поглежда ризата, тениската (с емблемата на списанието, в което работи Уини), дънките, чорапите и белите си долни гащета. Дрехите му изглеждат мърляви.

— Имам нужда от чисти дрехи — казва той.

— Не се ли изложи достатъчно вече? — прошепва високо Уини. (Не иска да я чуе старецът от съседното легло, който е практически мъртъв. Чийто покрив със струпей крак се е подал изпод завивките.)

— Няма да си ходя у дома — казва Джеймс. — Отивам на пресконференция.

Той започва да рови из дрехите си. Все още не се чувства напълно... нормален. (Чувства се друсан. Вероятно от всичкия кокаин, който е поел снощи, в съчетание с инжекцията Демерол в болницата снощи. Или по-скоро тази сутрин. Когато си помисли, че получава инфаркт. От кокаина. Има хора, които правят и по-лоши неща. Бият си хероин. Но те не са женени за Уини.)

— Можеш ли да ми дадеш назаем някой бележник? — пита той.

— Искам да се прибереш у дома.

— Не — казва той. Ако се поддаде сега, свършено е с него.

— Какво искаш да кажеш с това „не“?

— Не — повтаря той. — Какво мислиш, че означава?

— Сигурно още си друсан — казва тя.

— Вероятно — отвръща той. Вдига поглед към телевизора. Не му е неприятно. Светът излъчва някаква интересна напрегнатост, която за пръв път не го безпокои.

— Къде отиваш?

— На пресконференция. — (И той има нещо важно за вършене.)

— Пресконференция!

— За маймуните — казва той. — Шимпанзетата.

— Кой, Джеймс? — пита Уини („Умно, мисли си той. Ако се е върнала към старите си номера да се опитва да го прекара, значи не е толкова ядосана“).

— Ще ми трябва и писалка — казва той. — Не мога да си намеря часовника. Не мога да тръгна без часовника си.

— О, за Бога! — възкликва тя, отива с маршова стъпка (тя е единствената сред познатите му, която марширува) до горната табла на леглото и натиска с палец бутона. — Моля се никой от приятелите ни да не научи за този инцидент. Това би могло да съсипе кариерата ти.

— Би могло — казва той.

— Не ти ли пука?

— Не — отвръща той.

В стаята влиза една сестра.

— Да? — казва тя.

— Съпругът ми не може да си намери часовника — казва Уини.

— Можете ли да му го потърсите, моля?

— На ръката му е.

— Хубава работа! — казва Джеймс, обляга се назад върху възглавниците и поглежда възхитено сребърния си „Ролекс“, сякаш го вижда за пръв път. — Десет и половина е.

— Знам колко е часът. Трябваше да изляза от работа. А сега ставай и се обличай.

Влиза докторът.

— Как сме тази сутрин, господин Дийк?

— Ричард? — казва Уини.

— Уини?

— Как си? — пита Уини и се усмихва приятно, сякаш Джеймс не лежи в болнично легло друсан, вмирисан и полугол. — Не знаех, че работиш в Ленъкс Хил.

— Че откъде да знаеш? — казва Ричард. — Не сме се виждали от колежа.

— Учихме заедно в колежа — обяснява Уини. — Какво съвпадение. Ричард Фебъл, съпругът ми Джеймс Дийк.

— Е, радвам се да ти кажа, че съпругът ти е добре — казва Ричард. — ЕКГ-то и снимката са нормални, така че мога само да ви посъветвам, ако не знаете какво има в дрогата, да стоите настрана от нея. Ако пък толкова държите да се поглезите със забранени вещества, пушете марихуана. Ясно? Не искам да ви виждам отново тук.

— Повярвай ми, Ричард, това стана абсолютно случайно — опитва се да му обясни Уини. — Джеймс и аз *никога*...

— Не съм ти майка — казва Ричард. — Между другото, намерихме това в джоба на господин Дийк. Може би ще искате да си го вземете. — И подава на Уини малка кафява ампулка. Пълна е до половината с бял прахец. Докторът ѝ намига.

— О — казва Уини. — Благодаря ти.

Слага ампулката в чантичката си. Поглежда свирепо Джеймс. Сега и тя е наркоманка. Ами ако я хванат с това нещо?

Ричард потупва Джеймс по крака.

— Прочетох статията ти с „Ескуайър“. Сигурно водиш много див живот.

— Неопитомен — казва Джеймс. Не поглежда към Уини.

— Аз имам рубрика в „Х“ — обажда се Уини, като назовава списанието, за което работи.

— О, винаги сме знаели, че *ти* ще успееш — казва Ричард.

— Хайде да се съберем някой път — подхвърля Уини, като накланя глава на една страна и му се усмихва. — Женен ли си?

— Аз ли? Не-е. Слушайте, имам визитация. Радвам се, че се видяхме, Уини — отговаря Ричард. После посочва към Джеймс. — Нямам търпение да видя следващата ти статия. Остани жив, готин.

И излиза от стаята. Уини се обръща към Джеймс.

— Неопитомен? — казва тя. — О, Джеймс, това вече е върхът. Джеймс я поглежда. Иде му да ѝ се изплези. Но не го прави. Вместо това се усмихва.

СЛУЧВА СЕ НЕЩО ХУБАВО

Джеймс се вмъква в дъното на балната зала на хотел „Хилтън“ точно в момента, когато в предната ѝ част настъпва лека суматоха.

Едно привлекателно (всъщност, като се замислиш, доста привлекателно) тъмнокосо момиче с плътно прилепнала пурпурна блузка (гърдите ѝ изглеждат сякаш всеки момент ще се изсипят оттам) маха неистово с ръка.

— Хей, Дани. Дани! — казва с продран глас тя. — Къде стоят представителите на митниците във всичко това? Началникът на митниците Дани Пико, тип с мазна, редееща коса и евтин военноморски блейзър, я поглежда ядосано.

— Не днес, Амбър — казва той. — *Не днес.*

Амбър! Джеймс си представя как изглеждат гърдите ѝ. Кръгли и меки. И потрепващи. Отдавна не е пипал такива гърди.

— Моля те, Дани — обажда се отново Амбър. — Защо парите на данъкоплатците се пилеят за абсолютно ненужни научни експерименти?

— Следващият — казва Дани.

— Ало! Четвъртата поправка — подвиква Амбър и размахва ръка със син маникюр.

(Четвъртата поправка?)

— Пресконференцията свърши! — обявява Дани Пико.

Залата зажужава възмутено. Амбър се обръща и тръгва към вратата с десетсантиметровите си сандали-платформи. Носи къса пола. Кожена. Бяла. Върви право към Джеймс.

— Извинете ме — казва той и докосва ръката ѝ, докато тя минава покрай него.

Амбър спира и се обръща.

— А? Познавам ли ви?

— Казвам се Джеймс Дийк.

Лицето ѝ засиява.

— Джеймс Дийк. Божке! — възкликва тя. — Та ти си един от моите идоли!

— Така ли? — (Наистина ли?)

— Ами да. Страшно си паднах по материала ти за сателитите. Ти си единственият писател, който може да направи магнезиевият сулфид да звучи интересно. Като нещо важно. Нали се сещаш?

— Наистина — казва Джеймс. (Магнезиев сулфид?)

Тя премества вестниците, които носи, в другата си ръка.

Протяга му ръка.

— Амбър Андърс.

— Леле! — казва Джеймс.

— Леле?

— Името ти. Страхотно е. — (Звучи сякаш е на някоя порнозвезда.)

— Мислиш ли? Винаги съм смятала, че е добро име за поставяне под материал. Пиша за „Х“ — обяснява тя и назовава списанието, в което работи Уини. — От низшите кадри съм. Но се надявам да не е за цял живот. — Тя се навежда към него. — Някои хора никога не се измъкват, нали знаеш? Кълна се, там има мъртви редактори, скрити в забутани кабинети зад купища стари статии.

— Ще ти кажа нещо — отвърща Джеймс. — Винаги има мъртви редактори. Които се спотайват в забутани кабинети. И измъчват писателите.

— Ей, много си забавен, знаеш ли? Никой досега не ми е казвал, че си забавен.

— Може би не ме познават — казва Джеймс. Пита се дали тя познава Уини. (Пита се и дали момичето знае, че го е надървил.)

— За кого пишеш този репортаж? — пита тя.

— За неделното списание „Таймс“ — отвърща той.

— Страхотно — казва тя, пъха пръст в устата си и започва да си гризе нокътя. Вдига поглед към него. Очите ѝ са големи и кафяви. Без бръчици около тях. — Тези типове не искат да говорят. Но това няма

значение. Имам адреса на склада в Бруклин, където крият маймунските нещастници.

— Маймунските нещастници? — пита Джеймс.

— Маймуните. Шимпанзетата. Дето провеждат с тях тайния правителствен експеримент. Схващаш ли?

Джеймс не може да се сдържи (как би могъл да се сдържи?) и тръгва след нея. Излизат от хотела и поемат по Петдесет и шеста улица.

— Няма да се сетиш от кого взех адреса — бърбори тя. — От шофьора на Дани Пико. Може ли да повярваш? — Вече са на тротоара и вървят към Пето. — Имаш ли цигара? Не? Е, няма значение. И без това не вярвах да си пушач. Ей, защо не дойдеш с мен?

— Да дойда с теб? — пита Джеймс.

— В склада, глупчо. В склада в Бруклин. Имам адреса, забрави ли?

— А, да. Адресът — казва Джеймс. — Но как ще стигнем до Бруклин?

Амбър спира и го поглежда.

— С автомобилната служба на компанията. Как иначе?

— С автомобилната служба? — казва Джеймс.

— Е, няма да хвана обществен транспорт с тези дрехи.

Петнадесет минути по-късно тя казва:

— Хей, Джеймс. Имам една идея. Защо не напишем заедно репортажа? Като Удуърд и Бърнстейн? Само че не искам да бъда като оня дребния. Как му беше името?

— На кого? — пита Джеймс, загледан в гърдите ѝ. — Удуърд? Бърнстейн?

— Да — отговаря Амбър. — Този.

Седят на задната седалка на един служебен автомобил от Голямата ябълка. В момента минават по Бруклинския мост. Амбър се навежда и слага ръка върху неговата.

— Не е ли *върховито*?

— Разказвал ли съм ти теорията си за алфа-мъжкарите? — пита Джеймс.

УИНИ ВЗЕМА РЕШЕНИЕ

Уини иска да бъде обичана.

Иска да бъде свидна. Иска да бъде ценена. (Всъщност не знае какво означава „свидна“. То пък кой ли знае?) Иска мъжът до нея да казва: „Обичам те Уини. Ти си толкова красива.“

Иска той да ѝ подари някакво хубаво бижу.

Нима иска прекалено много?

Била ли е някога истински обичана? Майка ѝ я обичаше. (Уини връхлиташе тичешката вкъщи след училище, за да види майка си. Ходеха заедно в супермаркета. И до Ан Тейлър. Купуваше ѝ пуловери и полички в ярки цветове. Три четвърти чорапи. Уини носеше три четвърти чорапи дори в колежа. И ленти на челото.)

Баща ѝ я критикуваше. Много. За всичко, което Уини правеше. (Когато получаваше само шестици, а оценките ѝ бяха предимно шестици, той казваше: „Това очаквам. Точно това очаквам от моето дете.“)

Баща ѝ я караше да се чувства сякаш не е достатъчно добра. Като че ли нещо ѝ липсва (може би мозъчни клетки). Това беше любимият му номер.

— Уини — казваше той. — Я си кажи адреса.

— Едно, едно, едно...

— Колко си тъпа.

Тогава беше на три и половина. И можеше да чете. Как може да си тъп, когато си на три и половина години?

— Уини? Кое е по-голямо, слънцето или луната?

Това бе коварен въпрос и тя го знаеше. (Знаеше, че не е добра в коварните въпроси. Винаги се прекарваше.)

— Луната?

— Колко си тъпа. — (Тогава беше на четири.)

Баща ѝ не я разбираше. (Не я разбира и Джеймс.) И тя не можеше да го разбере (баща си. И Джеймс.) Не можеше да разбере защо всичко, което тя направи, е погрешно. (Какво искаше той от нея? Какво изобщо искаха мъжете? Нищо. Може би да бъдат оставени на мира.) Не можеше да разбере защо всичко, което казва баща ѝ, е закон дори когато той грешеше. (Защо трябваше да го слуша? Защо той не можеше да я слуша?) А баща ѝ често грешеше. Пусна френския им пудел навън без каишка, където беше нападат от една немска овчарка. („Знаех, че така ще стане“, ридаше след това Уини. „Млъквай“, сопна ѝ се той.)

— Строг съм с теб, Уини — казваше той. — Трябва да бъда. Ти си мързелива. Ако не съм твърд, не знам какво ще излезе от теб.

Уини определено е достатъчно интелигентна (постигнала е много). Защо трябва да се бори за всяко грамче уважение? На Джеймс не му се налага.

Защо всички я карат да се чувства като кучка? Задето отстоява своето.

— Трябва да се научиш да отстояваш своето, Уини — казваше баща ѝ. — Защото никой няма да го направи вместо теб.

Беше прав. Никой друг не отстояваше правата ѝ. Особено мъжете.

Какъв безполезен пол. Откакто стана на четири и трябваше да тръгне на училище с тях, а след това и майка ѝ роди едно, Уини повярва, че трябва просто да бъдат елиминирани. Абортирани. Добре де, можеше да се оставят няколко живи. Но само заради спермата. И трябваше да са превъзходни екземпляри.

Какви бяха всичките тези глупости за мъжете, с които ѝ пълнеха главата от малка? Че един ден един от въпросните (жалки) екземпляри ще се влюби в нея (и наистина ще я обича — ха — който е сътворил тази измислица, струва зилиард долара) и ще я накара да се чувства пълноценна. Ще ѝ даде нещо, без което тя не ще може да живее. (Може да живее без повечето пениси, които е виждала досега, така че всичко това е лъжа.)

Да вземем например Джеймс.

Трябваше да го докопа. (А трябваше да е обратното. Но ако беше чакала, ако го беше оставила да „направи всичките стъпки“, както мъжете винаги настояват да ги оставяме, още щеше да чака.)

Трябваше да преследва Джеймс, както бе преследвала всичко останало в живота си. С недвусмислена решителност. (Не знаеше как се играе играта момче — момиче. Никой не я беше учил. А и ѝ се струваше нечестна и отблъскваща.)

— Слушай, Джеймс — каза тя в началото, след като двамата бяха излизали шест пъти (и спали на четвъртата среща). — Слушай, Джеймс. Няма да играя игрички.

Това стана една седмица след шестата им среща, когато Джеймс неочаквано престана да се обажда. Наложил се да му звънне. (Как смееше да постъпва така? И защо? Защо се отнасяше така с нея?)

— Трябваше да гоня срок — каза той.

— Можеше да ми се обадиш — каза тя. (Никой не е толкова зает, че да не може да вдигне телефона и да проведе едноминутен разговор. Независимо колко зает казва, че е. Съжалявам.)

— Забравих — отговори Джеймс.

— Ти... си забравил? — пита Уини. (Възможно ли е човек да е толкова глупав?)

— Бяха ми поставили срок — казва Джеймс. (Сякаш това бе някакво извинение. Трябваше да се усети още тогава. И да хукне в друга посока.)

Тя не знаеше как да играе игрички.

— Забравил си — каза тя. Отново. (А той бе спечелил журналистическа награда.) — Как смееш да забравяш! Аз спях с теб, Джеймс. Правих секс с теб. Имаме връзка. Как смееш!

И затвори телефона. (Трепереше.) После пак му се обади.

— И имаш страшен късмет, задето излизаш с мен.

Десет минути по-късно той ѝ звънна.

— Искаш ли в понеделник да дойдеш с мен на купона по случай издаването на една книга?

Тя прие.

А трябваше да хукне в друга посока.

Но не го направи.

(Веднъж един мъж ѝ описа любовта си към своята бивша приятелка по следния начин: „Тя ми беше като любовница, майка, съпруга и дете.“ За Джеймс тя беше само майка.)

Джеймс се нуждаеше от нея. (Той все още не прави нищо.)

Когато се запозна с него, той живееше в мъничко ателие с издигнато легло. Под леглото имаше писалище. Имаше също едно старо канапе и библиотечка, направена от бетонни блокчета и греди четири на десет. Беше на тридесет и две и мивката му бе пълна с мръсни чинии.

Уини му изми чиниите.

— Слушай, Джеймс — каза тя. — Имаш страшен късмет, че излизаш с мен. — (Беше редакторка в женско списание. Пълноправна редакторка. Закарваха я у дома със служебната кола, когато оставаше да работи след седем. Възлагаше поръчки и обядваше с писателите; понякога ѝ се налагаше да отхвърля материали. Тогава се обаждаше на

писателя и казваше: „Съжалявам, но този материал просто не ни върши работа. Може би ще успеете да го продадете на някой друг.“ Понякога писателите се разплакваха. Всички казваха, че Уини отива твърде далеч.)

— Слушай, Джеймс — каза Уини. — Мисля, че се страхуваш от успеха. Страхуваш се от промяна. Страхуваш се, че ако се обвържеш с мен, ще трябва да се промениш. Ще трябва да признаеш успеха си.

— Мислиш ли? — попита Джеймс. — Никога не съм поглеждал нещата по този начин. Може би си права.

Джеймс само се съгласява. Съгласява се, а след това не прави нищо.

— Това е прекалено, Джеймс — казва тя сега. — Идва ми в повече.

— Знам — отвърща той. (Дори не може да планира една ваканция. Уини я планира, а той просто се отпуска по течението.)

Не прави нищо.

Уини знае какво трябва да направи. Трябва да престане да се грижи за Джеймс. И да започне да се грижи за себе си. Нали така казват всички психоаналитици да правиш в една връзка? Да спреш да се съсредоточаваш върху мъжа? И да се съсредоточиш върху себе си? (Разбира се, ако спреш да се съсредоточаваш върху мъжа, той вероятно ще те напусне. Само това забравят да ти кажат психоаналитиците.)

Трябва да се съсредоточи върху своите нужди.

Предстои ѝ да спи с Танер и е развълнувана.

Обажда се в службата. Говори с асистентката си.

— К'во става? — пита я асистентката.

— Неотложната ситуация още не е отминала. Няма да се върна този следобед. Ще се обадя в края на деня.

— Обади се някой си Джес Фюкийс — казва асистентката ѝ.

— Не е важен. Това е просто изпълнителният директор на компанията.

— Добре — отвърща асистентката. (Долавянето на сарказма не влиза в способностите ѝ.)

— Не, не е добре — казва Уини. — Обади се на секретарката му и ѝ кажи, че съм извън офиса... не, че съм извън града и ще му се обадя утре още в началото на работното време.

— Върви, момиче — казва секретарката и затваря.

Уини се прибира у дома.

— Здравей — казва тя на бавачката от Ямайка, която скача и бързо загася телевизора.

Уини предпочита да не забележи това.

— Госпожо Дийк. Рано се прибирате у дома.

— Изобщо не съм си у дома — отговаря Уини. — Само се отбивам. На път за съвещание.

Тя влиза в спалнята и отваря гардероба си. Започва да рови из обувките. Неизползвани и все още в кутията си стоят сандалите, които Джеймс ѝ подари за рождения ден.

Тя ги обува.

— Довиждане — казва на бавачката от Ямайка.

Спира едно такси.

— Хотел „Морганс“ на Мадисън Авеню — казва тя. А после на рецепцията. — Бихте ли позвънили на господин Пол Бъниън, моля?

— Той очаква ли ви?

— Да — отговаря Уини.

Оглежда фоайето. Толкова е малко, направо клаустрофобично. Тя тропа с нокти по белия линолеум.

Администраторът се извързва и прошепва в телефона:

— Господин Харт? Тук има една жена, която иска да ви види.

— Уини — казва Уини.

— Уини — повтаря администраторът. После затваря. — Можете да се качите. Апартамент А. На последния етаж.

— Благодаря ви — отвръща Уини.

Взема асансьора. Излиза в тесен коридор, застлан със сива пътека. Натиска звънеца на апартамент А.

— Една минутка... идвам — казва отвътре Танер. — Идвам... ъх... и-и-идва-а-м^[1]! — И отваря рязко вратата.

— Здравей — казва Уини.

— Това е неочаквана изненада.

— Надявам се, че не... прекъсвам нищо.

— Ако прекъсваше, щях да я изхвърля.

Спалнята е на първия етаж. Уини подминава отворената врата. Чаршафите са омачкани. Апартаментът е мезонет, два етажа с тераси. Тя изкачва вътрешното стълбище. Танер върви след нея. Току-що е взел душ. Уини усеща миризмата на одеколона му. (Одеколон! За

последен път бе с мъж, който използваше одеколон, преди може би петнадесет години. Още си го спомня. „Пако Рабан“. Онзи мъж бе само за една нощ и вероятно нямаше да спи с него, ако не използваше одеколон.)

— Тъкмо пия чай — казва Танер. — Искаш ли?

— Разбира се — отговаря Уини. После сяда до стъклената масичка, на която има две чаени чаши, чайник и резенчета лимон. — Очакваше ли някого?

— Не. Някой току-що си замина. Неочаквано — отвръща Танер.

И двамата се засмиват.

— Иви? — пита Уини.

— Тайна — отвръща той. Започва да налива чая.

— Имам нещо твоё — казва тя.

— Обувките ти ми харесват.

— Джеймс ми ги подари за рождения ден.

— Старият Джими има по-добър вкус, отколкото съм предполагал. — Той прави пауза. Отпива глътка чай. Поглежда я над ръба на чашата. — Как е старият Джими, между другото? Не беше в много добра форма снощи, когато си тръгна оттук.

— Мисля, че ще оживее. За съжаление — отвръща Уини.

— Какво, дошла си да ме накараш да си платя за това?

— Може и така да се каже — отговаря Уини.

— Мисля, че знам за какво си дошла, Уини.

— Мисля, че знаеш — казва Уини. (Не е сигурна какво трябва да каже след това. Никога не е била добра във флиртуването. Дори и с Джеймс в началото флиртуваше, като проявяваше интерес към работата му. Загуби сексуален интерес към него със същото темпо, с което загуби интерес и към работата му.)

— Мисля, че това е твоё — казва тя. Отваря чантичката си и му подава ампулката кокаин.

— А-ха — подхвърля той. — Какво бих правил без него?

— Помислих си, че може да имаш нужда — отговаря Уини.

— Много ти благодаря — казва той.

Сетне става. Минава зад нея.

Уини затаява дъх.

— Уини — казва той. — От колко време се познаваме с теб?

— От петнадесет години.

— Винаги съм казвал, че копелето Джеймс е голям късметлия.

Служебната кола от Голямата ябълка спира пред един склад от вълниста ламарина. Амбър и Джеймс слизат.

— Ами ако ни хванат? — пита Джеймс. (Господи, Уини е права. Говори като момиче. Той би трябвало да владее положението тук. Но не го владее.)

— Е, и? Ще ни арестуват. Имам страхотен адвокат. До двадесет и четири часа ще ни е измъкнал — отговаря Амбър.

— Не мисля, че на жена ми много ще ѝ хареса, ако се озова в затвора — казва Джеймс.

— На кого му пука за_ жена_ ти? — отвръща тя.

„А ти познаваш ли я?“, иска да попита Джеймс. Но вместо това казва:

— Просто през последните двадесет и четири часа ѝ причиних известни... неприятности.

— Между другото, какво *точно* ти се е случило през последните двадесет и четири часа? Така и не ми обясни — пита Амбър.

— Вече бях в болницата — казва Джеймс, докато гледа къде стъпва по осеяния с дупки тротоар.

— Някоя лека операция? Липосукция? Нещо такова?

— Не, не точно.

Амбър отваря вратата на склада.

— Ще влезеш просто така? — пита Джеймс.

Амбър се обръща.

— Извинявай, Джеймс, но мисля, че именно за това служат вратите.

Складът е празен.

Нима бе очаквал нещо друго?

(Защо изобщо е тук? Надява се, че знае.)

— По дяволите. Закъсняхме — казва Амбър и пали цигара. — Преместили са шибаните маймуни. Трябваше да си знам, че не мога да имам доверие на шофьора на Дани Пико.

Тя хвърля цигарата и излиза разгневена.

— Какво правим сега? — пита Джеймс.

— Връщаме се. В Манхатън. Какво друго? — подхвърля през рамо тя.

Пак се качват в колата.

— Към дома, моля — казва Амбър. После поглежда през прозореца и прехапва долната си устна. — Мамка му. Сега просто ще трябва да си го съчиня. Да се направя, че съм видяла маймуни.

— Да си го съчиниш? — казва Джеймс.

— Всички съчиняват разни глупости. Кой ще разбере?

Изведнъж изражението ѝ се променя. Прилича на изплашено момиченце.

— Джеймс — казва тя. — Не мислиш... че съм лъжкиня, нали? Аз съм най-честният човек, който някога ще срещнеш в живота си. Това беше адресът, който шофьорът на Дани Пико ми даде. Не съм виновна, че са преместили маймуните.

— Не, разбира се, че не — отвръща Джеймс.

— Хората все мислят, че лъжа. То е, защото съм хубава и умна. И просто излизам и докопвам материали. А те само си седят в кабинетите. Завиждат. Какво да правя, че ми завиждат? Не съм виновна.

„Оле Боже, мисли си Джеймс. Сега ще се разреве.“

— Хей — казва той. — Не е чак толкова лошо.

— Знам, че ще ме разбереш, защото съм сигурна, че хората и на теб завиждат. — Тя се примъква по-близо до него. — Ти си точно като мен, Джеймс — казва с онзи прелъстителен, дрезгав глас. (Дали е точно като нея? На кого му пука?) — Аз съм точно като теб, Джеймс. Ние сме като близнаци.

Неочаквано го целува. Толкова е непринудена. Направо страхотна. (Разбира се, че не е лъжкиня. Как би могло момиче като нея да бъде лъжкиня?) Дали ѝ е известно, че я желае не по-малко, отколкото тя него? Джеймс плъзга ръка по предницата на блузата ѝ и стиска големите ѝ гърди. Исква му се да си свали панталоните и да ѝ го ръгне веднага (както направи веднъж на седемнадесет с грозното дебело момиче, което бе готово да легне на всекиго; само че не успя да ѝ го пхне и свърши във влажната цепнатина на задника ѝ). Амбър слага ръка на пениса му. Изстенва.

Колата спира пред една занемарена кооперация без асансьор в Долен Ийст Сайд. Джеймс изкачва след нея двете крила стълби.

Въобразява ли си или тя наистина си тика задника към него? Или е заради обувките, грозноватите сандали-платформи? Той я притиска към стената на площадката. Пъха ръка под полата ѝ. (Не носи никакво бельо и е космата.) Тя издърпва ръката му и пъха пръсти в устата му.

— Страшно съм добра в чукането — казва. — Няма да останеш разочарован.

— Знам, че няма — отговаря той.

Прилича на порнофилм. Откога момичетата станаха толкова лесни? Защо никой не му е казал? (Защо тази е толкова лесна?) Влизат в апартамента ѝ. Вътре е сумрачно и мирише на мухъл. Тясно. Разхвърляно. (Ужасно разхвърляно.) На пода има дюшек. Тя ляга и вдига крака.

— Чукай ме, пич — казва.

Джеймс сваля ципа на панталоните си и ги смъква надолу. Пропълзява до нея. Наоколо се носи лека миризма на боклук. Не може да се разбере дали идва от нейния апартамент или от улицата долу. Той пъха два пръста в нея. После прониква. Отдолу Амбър е влажна, но твърде широка. Огромна. Остава празно пространство. По-широка ѝ е от на Уини, а Уини е раждала. Какво прави всъщност? Ами ако Уини разбере?

Свършва.

Строполява се върху нея.

След минутка поглежда лицето ѝ. Тя не го гледа. Очите ѝ са вперени в тавана. Лицето ѝ е безизразно. Какво ли си мисли? Дали е успяла да свърши?

— Трябва да се обадя в редакцията — казва тя.

Джеймс сяда на дюшека. Придърпва си панталоните.

— Беше страхотно — казва той.

— А-ха. Знам — отговаря тя, използвава от дюшека и отваря мъничкия хладилник. — Надявам се, че нямаш нищо против. Имам чужда от едно питие. — Налива си половин чаша чиста водка. — Не ме гледай така шашнато, Джеймс. Аз никога никого не съдя. Понеже проблемът си е твой, не мой. Ясно? Ако имаш проблем в тия работи, не си го изкарвай на мен. Не го заслужавам.

— Знам — отвръща Джеймс. Изведнъж започна да се чувства ужасно. Ефектът от дрогата е отшумял. Той е изтощен. Чувства се омърсен. (Действително е мръсен.) Иска му се да е в апартамента си, в

своето легло, и да спи. Ако може да поспи, сигурно като се събуди, ще бъде сякаш нищо от това не се е случило.

— Притесняваш се да не кажа на жена ти, нали? — пита Амбър.
— Аз не съм такова момиче. И през ум не искам да ти минава, че съм такова момиче, защото не съм.

— Добре — отвърща предпазливо Джеймс.

Тя се приближава до него и обхваща с длани лицето му. Целува го по устните.

— Никога досега не си срещал такава като мен. Не искам да се притесняваш. Аз съм най-добрата ти приятелка.

— Чувствам се малко... неспокоен — заеква той.

— Че защо не каза веднага? Имам тонове хапчета. Ксанакс? Клонопин? Декседрин?

Декседрин?

— Наистина ли познаваш Уини? — пита той. Старае се думите му да прозвучат нехайно.

— Че ти как мислиш, Джеймс? — отговаря тя. — Ха!

Уини и Танер лежат голи на леглото в апартамента му в хотел „Морганс“. Уини е затворила очи. Усмива се.

Танер се навежда над нея и отмахва косата от лицето ѝ. Целува я по бузата.

— Хареса ли ти? — пита нежно той.

— О, да — отвърща тя.

(Всъщност ѝ се иска да каже: „Това беше най-шеметното чукане в живота ми, много ти благодаря, най-сетне разбрах какво значи шеметно чукане“, но просто не е такова момиче.)

Танер хваща дупето ѝ в шепи и я притегля към себе си. Тя прокарва ръка по гърба му. (Иска да запомни тялото му до края на живота си. Ще запомни тялото му до края на живота си. То е свършено. Леко загоряло и без косми. Мускулесто, но не прекалено напompано. Който е казал, че мъжкото тяло няма никакво значение за жените, грешни. Уини за пръв път разбира, че сексът може да бъде толкова чист. И красив. Танер е чист. Никога не е виждала толкова чист мъж в живота си. Джеймс има бяла кожа и брадавици. И черни пори, от които израстват руси косъмчета. Понякога има черни точки на гърба.)

— Искаш ли да го направим пак? — пита Танер.

— Ще можеш ли?

— А ти как мислиш?

Вече усещаше ерекцията му.

— Само минутка — казва тя.

Навежда се и вдига телефонната слушалка. Той я погалва отзад. Толкова нежно, че Уини усеща как отново се възбужда. Тя разтваря леко крака и казва:

— Ало?

— К'во става? — пита асистентката й.

— Просто проверявам как е положението. Кажи на Амбър, че ръкописът ѝ ще ми трябва утре сутринта в началото на работното време.

— Не мога — отвърща асистентката й. — Още е на оная пресконференция.

— Просто ѝ кажи, става ли? — казва Уини. Мисли си: „Колко типично.“ Амбър Андърс е момичето, което изплагиатства нейния материал.

Тя затваря телефона.

— Всичко ли е наред? — пита Танер.

— Абсолютно — отговаря тя.

ДЖЕЙМС И УИНИ У ДОМА

Джеймс ще си строши краката да бърза за дома. За пръв път. Ако се прибере преди Уини, ще може да си вземе душ. И да се престори, че всичко е наред.

Отсега нататък всичко ще бъде нормално. Той ще се концентрира. Ще напише тази книга. (Чувства се отвратително. Повече не може да понася да се чувства отвратително. Така ли се чувства Танер, след като се друса и чука първото му попаднало маце, за което пет пари не дава? Смутен и объркан?)

Той отваря вратата на апартамента си. Затваря я.

— Джеймс? — вика Уини. — Радвам се, че се върна у дома. Уини е в стаята на тяхното момченце. Играе си с тяхното дете. Помага му да ниже мъниста на струна. Седнала е на пода и е свалила обувките си. Изглежда щастлива.

— Виж, татко — казва момченцето му.

— Здравсти, готин — отвърща Джеймс.

— Тате. Бум-бум — казва момченцето.

— Не — намесва се Уини. — Не застрелвай татко. — После се усмихва. — Какво момче, а?

— Бум-бум — казва Джеймс на момченцето. — Бум-бум и на теб.

— Клей е тук — прошепва високо Уини. — Вероника го е изритала от къщата. Дали да не ви изрита двамата да отидете на хотел? Но пък, като се замисля, май ще е най-добре аз да отида на хотел и да ви оставя да го платите.

— Искаш ли да отидеш на хотел? — пита Джеймс.

— А ти как мислиш? — отвръща Уини.

— Как мина денят ти?

— Страхотно — вдига поглед Уини. — Чуках се с Танер цял следобед в хотелската му стая.

„Иска ми се да го беше направила“, мисли си Джеймс. Тогава щяха да са квит. Тогава нямаше да се притеснява от нищо. (Но пък щеше да изникне проблемът с Танер. Нямаше да могат да бъдат повече приятели. И всеки път, когато погледнеше Уини, щеше да си мисли как Танер я е чукал. И за всичките други момичета, които Танер е чукал. Може би щеше да се наложи да се разведе с Уини.)

— Чичо Клей повърна в мивката — казва момченцето му.

— Ш-ш-ш-т — сгълчана го Уини. — Как мина *твоят* ден?

— Отидох на онази пресконференция. Не струваше.

— Нали те предупредих — отбелязва Уини.

(Трябва ли да й каже? Трябва ли да й каже, че е срещнал Амбър Андърс на пресконференцията? Ако смята да й казва, сега е моментът. Ами ако Амбър каже на Уини, че е срещнала Джеймс? Ами ако й каже, че е чукала Джеймс? Ако каже на Уини, че е срещнала Джеймс, Уини ще се чуди защо не й е казал пръв.)

— Срещнах една, дето работи в твоята редакция — осмелява се най-сетне той.

— Коя?

— Анди... Амбър някоя си...?

— Амбър Андърс — подсказва му Уини.

— Мисля, че така беше.

— Какво каза тя?

— Нищо — отговаря Джеймс. — Само че е чела материала ми за сателитите.

— Вероятно ще го изплагиатства. Тя беше онази, която изплагиатства моя материал. Опитвам се да се отърва от нея, но не мога.

— Трябва да го направиш — казва Джеймс. — Изглежда малко нещо луда.

— По-лоша е от Иви.

— Мислиш ли, че Иви е спала с Танер?

— Нямам представа — отвърща Уини. После взема няколко мъниста и ги нанизва на струната. (Мисли си за Танер. Колко беше силен, как нежно я повдигаше и преместваше в различни пози. Коленичи над нея като някакъв бог. Завладя я. Целува я по шията, докато ѝ се стори, че ще припадне. И наистина припадна. Изсули се от стола на пода и точно тогава той я вдигна и отнесе в спалнята си. Беше неспособна да протестира.)

— Бас държа, че не го е направил — казва Джеймс. — Все пак Иви е от кръга на близките. Дори за Танер. Тя е твоя сестра.

— Мислиш ли? — пита Уини.

(„Дори не крещи, мисли си Джеймс. Може би все пак ще ми се размине.“)

— Отивам да си взема един душ — казва той.

— Мисля, че това е добра идея.

Той подминава дневната. Клей спи на канапетото. Дали е чукал Иви? Снощи, когато Джеймс напусна хотелската стая на Танер, Клей и Иви още бяха там. Наистина ли (Клей и Иви) биха направили такова нещо?

Господи. Той искаше да чука Иви. Някъде в продължение на две секунди. После обаче заговори на Танер за ония глупости с маймуните. И алфа-мъжкарите. Какво ли, по дяволите, бе дрънкал?

(Ами ако беше спал с Иви? Със сестрата на Уини. Щеше да бъде все едно Танер да е спал с Уини.)

Той влиза в спалнята. Там е чисто. И подредено. Очилата му са на нощното шкафче до леглото заедно с черния му туристически будилник „Браун“ и три стари бизнес списания, които си е нарочил да прочете, но все отлага. Обувките на Уини са на пода. Сандалите, които ѝ подари на рождения ден.

Изведнъж започва да се чувства добре. Може би все пак не се е оплескал.

Когато излиза от банята, чува Уини да говори по телефона.

— Ще го изпратя вкъщи веднага щом се събуди — казва тя. — О, Боже, Вероника. Не зная. Вече не давам и пукната пара... Знам, но може би трябва да опиташ с тази нагласа. Може би трябва да излезеш и да изчукаш някого.

— Вероника — казва Уини, когато Джеймс минава покрай нея на път за малкия си кабинет.

Той кимва.

— Не мисля, че трябва да се месим.

— Аз също — отвръща Уини. — Пет пари не давам.

Джеймс сядна на бюрото си. Включва компютъра. Телефонът отново звъни. „Мамка му, мисли си той. Ами ако е Амбър? Не съм ѝ давал номера си. Но тя сигурно има номера на Уини.“

Работят в една и съща редакция.

Не, това е само параноя. Амбър няма да каже нищо. Не е такова момиче.

Чува как Уини се кикоти тихичко на телефона в кухнята.

— Определено трябва да го направим пак — казва прелъстително тя. Никога досега не я е чувал да говори с този тон. — Следващия път, когато дойдеш в града.

— Танер е! — виква тя.

О!

Джеймс вдига слушалката.

— Хей, човече.

— Здравсти, човече. Как се чувстваш?

— Кофти.

(Иска му се да каже на Танер, че е чукал. Защото е чукал. Наистина е чукал. Но определено няма да каже на Танер за вагината на момичето. Беше огромна. И малко смърдеше.

Определено няма да го направи пак.)

— Чувам те, човече — обажда се Танер.

— Клей е тук — казва Джеймс. — Вероника го е изритала от къщата.

— До два часа ще го умолява да се прибере.

— Вече го направи — отговаря Джеймс.

Двамата се засмиват.

— За Ел Ей ли заминаваш? — пита Джеймс.

— Утре сутринта. Ще се видим другия път, като дойда в града.

Джеймс затваря.

Проверява съобщенията в електронната си поща. Най-горното, изпратено в 5:03 следобед, е със заглавие: „От Амбър 69696969. Относно: Алфа-мъжкарите.“

Не може да бъде. Да го изтрие ли или да го прочете? По-добре да го прочете. Да разбере доколко сериозна е вредата.

„Драги Джеймс,

Беше страхотно, че се запознахме. В днешни времена е много трудно да се намерят свестни мъже. (Не се притеснявай за жена си. Казах ти, не съм такова момиче и ВИНАГИ спазвам обещанията си. За разлика от други хора, които познавам.) Страхно ми се иска да поговорим за идеята ми за алфа-мъжкарите. (Мисля, че има и алфа-женски и аз съм една от тях.) Това би било страхотен материал за списанието. А, и мисля, че трябва да го знаеш, ще се захвана с този материал. Да се срещнем в понеделник в шест в кафе «Грил». Барманът там, Джери, ми е приятел и винаги ме черпи с питиета.

Голяма целувка.“

О, мамка му!

Трябва ли да ѝ отговори? Ами ако ѝ отговори и съобщението му отиде на погрешен адрес? Ами ако някой, например Уини, го види? (Амбър и Уини работят в една и съща редакция. Съобщенията често се четат от всички в службата.) А ако не отговори? Тя може да продължи да му праща съобщения. Може да откачи. Може да каже на Уини.

Трябва да бъде много, много внимателен. Трябва да си прикрива следите. (Побъркано е това момиче. Опитва се да открадне идеята му. И май ще трябва да ѝ позволи.)

„Скъпа Амбър, пише той. (Не, не може да пише «Скъпа Амбър». Твърде е интимно.)

Амбър,

Радвам се, че се запознахме днес. Все пак ми се струва, че съм те подвел. Няма такова нещо като алфамъжкар. Поне не при хората.

Късмет с материала за маймуните.“

И чуква на прозорчето за изпращане.

Телефонът отново звънва.

— Джес! — възкликва Уини. — Каква привилегия. — („Каква подмазвачка е“, мисли си Джеймс.) — Имах неотложна ситуация, но мога да ти обещаая, че повече няма да се случва... О, да. Обожавам този проект... С правилно управление може да се превърне в огромен успех... Благодаря ти. Страшно ти благодаря, Джес... Боже мой! Обещавам ти, че ще си заслужи всяко пени. — И затваря.

— Джеймс — казва Уини.

Той скача. (Така ли ще бъде отсега нататък? Ще подскача от страх всеки път, когато Уини влезе в кабинета му? От страх, че може да разбере?)

— Беше Джес Фюкийс. Изпълнителният директор. Току-що ми предложи да ръководя сайта им в Интернет. Ще изкарвам по петстотин хиляди годишно. С възможност да закупувам акции.

Джеймс не казва нищо. Поразен е.

— Не можеш ли да бъдеш малко по-развълнуван? Вече съм голяма клечка.

— Развълнуван съм — отвърща Джеймс. — Не ми ли личи?

След това Уини прави нещо, което никога досега не е правила. Приближава се до него. Слага ръка върху косата му. Разрошва я.

— И аз се гордея с теб — казва тя. — Работи наистина упорито. Сигурна съм, че този материал за маймуните ще бъде страхотен. Може би си прав. Може би наистина от това ще се получи книга.

Уини се прозява.

— Малко съм изморена. Ще си поръчам суши и после си лягам. Да ти поръчам ли обичайното? Калифорнийско руло?

— Разбира се — отвърща Джеймс.

[1] Come (англ.) — идвам; „свършвам“. — Бел.пр. [↑](#)

ПЛАТИНА

I

МОЯТ ДНЕВНИК

Усмихни се.

Ти имаш всичко.

О, Боже!

Никакви имена.

Шпиони има навсякъде.

Мразя всички и всичко, включително съпруга си.

Защо?

Колко съм лоша.

Тази сутрин му го върнах тъпкано, задето се прибра в един и двадесет и три сутринта. Въпреки че беше ОБЕЩАЛ, ОБЕЩАЛ, ОБЕЩАЛ да се върне до полунощ. НАЙ-КЪСНО. Това беше изпитание и той се провали. Отново. Но когато се прибра, вместо да му крещя, си премълчах. Лежах будна цяла нощ и имах чувството, че главата ми ще експлодира, а това сигурно ще стане някой от тези дни. Но кажа ли му го, той просто ще ми предложи да пийна още хапчета. Е, ако престане да бъде такъв задник, няма да ми се налага да вземам никакви хапчета. А сега в някои дни чувствам краката си като гумени. Нищо чудно, че едва прекосявам стаята, за да вдигна телефона.

Така че тази сутрин, когато той стана, се престорих на заспала. Веднага щом чух шуртенето на водата в банята, извадих тайните си запаси и изсмърках дълга писта от скапания кокаин, който Н. взе от бармана в „М“. Разбира се, след около минута започна адски да ми се повдига. Влетях в банята и повърнах няколко пъти, докато *той* стоеше ужасен, с крем за бръснене по лицето. Изправих се разтреперана и залитнах назад към стената, като същевременно си бършех очите.

— Добре ли си? — попита той.

Усмигнах се тайнствено и казах:

— О, да, вече съм добре, предполагам. Не знам какво ми стана.

— Може би трябва да идеш на лекар — каза той.

Единственото, което му се иска, е да съм бременна. Всичките това искат. Мислят, че щом веднъж забременея, всичките тия неприятности ще свършат и аз ще се кротна.

Аз съм като Миа Фароу в „Бребето на Розмари“.

— Страшно съжалявам, че бях заспала, когато си се прибрал. Забавлява ли се? — попитах. След това пак отидох да си легна, а той влезе в спалнята, преди да тръгне за ТЪПИЯ си офис, и, разбира се, каза:

— Мислиш ли, че си бременна?

— О, вероятно не съм.

— Но не ти е добре. Не мислиш ли, че трябва пак да отидеш при доктор К.?

— ПО ЦЯЛ ДЕН САМО ХОДЯ ПО ДОКТОРИ! — креснах, но след това пак видях онова негово непроницаемо изражение и минах на прелъстителния тон. — Нищо ми няма. Не се тревожи за мен. Ще се оправя.

— Но аз *въпреки това* се тревожа за теб — рече той.

— Тогава защо не си останеш у дома да ми правиш компания? — попитах.

Е, майната му. Очевидно сбърках, като казах това, защото той само поклати глава, потупа ме по крака и тръгна.

МРАЗЯ ГО. Какво иска от мен? Каква иска да бъда? Каква изобщо би трябвало да бъда, моля? Би ли ми казал някой, МОЛЯ?

В един и половина отивам на сеанс при доктор Х. Той ме кара да чакам три минути и четиридесет и две секунди, което прави почти четири минути и е абсолютно неприемливо. Две и половина минути е допустимото време за ВСЕКИ. Винаги и на всички съм казвала, че не бих чакала повече от две и половина минути, освен ако аз не карам някого да чака. Именно това бе причината да откажа да ме снимат за корицата на онова тъпо списание „Вог“ — онази идиотка каза: „Ще накарам някой веднага да ви се обади“, а аз я попитах: „Какво имате предвид под «веднага»?“, а тя отговори: „До пет минути“, а се обади след осемнадесет и тогава аз й казах: „Съжалявам, не съм заинтересована.“ Имам си и други причини, а именно че мразя тази

жена (толкова я мразя, че дори не бих изрекла името ѝ), но повече за това по-късно.

Колко типично — пациентът пред мен, който със забавянето си изяде време от моя час при доктор Х., се оказва една четиридесетгодишна жена с къси спортни гащета. Дори не са „Калвин Клайн“. И държи в ръка хартиена салфетка.

Защо жените винаги реват в кабинетите на психоаналитиците?

— Е — казва доктор Х. Според мен забелязва, че се държа изключително студено и сдържано. — Как сте днес? Все още ли смятате, че някой от семейството тайно ви трови?

— Кое, за Бога, ви кара да говорите така?

— Това — отвръща той, като прелиства бележника си — е, което казахте вчера.

— Все пак тази сутрин повърнах.

— Разбирам.

Не казвам нищо. Просто си седя на Стола и барабаня с пръсти по металната облегалка за ръката.

— Разбирам — казва отново доктор Х.

— И какво точно виждате, доктор Х.?

— Виждам, че отново сте си сложили кърпа на главата.

— Което ще рече?

— Носите кърпа на главата и черни слънчеви очила от две седмици.

Усмиввам му се смразяващо.

— Е... Как се чувствате, като носите кърпа на главата и черни слънчеви очила?

— Как мислите, че се чувствам, доктор Х.?

— Защо не ми кажете?

— НЕ — отвръщам. — Защо вие не ми кажете?

— Защото това би, тъ-тъ, обезсмислило целта на нашите... консултации.

Уф! Доктор Х. е толкова ЗАДРЪСТЕН.

— С тях се чувствам в безопасност — казвам.

— От отровителя в семейството?

Понякога ми иде да убия доктор Х. Наистина.

Д. У. се обади. Не съм разговаряла с него от три месеца. Отбягвах го.

ПОМОЩ.

Като дете пишех това на всичките си книги. Увивах ги с кафяви книжни пликове и написвах отгоре името си с цветни флумастери. Вместо точки на i-тата поставях малки кръгчета.

Д. У. знае прекалено много.

Разбира се, той се обажда в най-неудобното време. По средата на „Историята на Карън Карпентър“, която гледам може би за петдесет и седми път. Телефонът звънва точно на сцената, когато Карън най-сетне се нанася в собствен апартамент, а майка ѝ намира кутията със слабителни. Д. У. казва с онзи сладникав глас, който то-о-о-лкова мразя:

— Здравей, миличко? Какво правиш?

— Ш-ш-ш-т — отговарям. — Карън ей сега ще излъже майка си, че няма повече да взема слабителни, а тя наистина ще ѝ повярва. Как може да е толкова тъпа?

— А после...

— После Карън ще отслабне до тридесет и пет килограма и ще получи инфаркт на вечерята по случай Деня на благодарността. С други думи, ще я убие пуешкото.

— Колко невероятно... очарователно — казва Д. У.

— Страшно съм заета, така че какво искаш, Д. У.? — питам, макар да знам, че е ужасно грубо, но ако се държа грубо, той може би ще разбере и ще изчезне от живота ми за още три месеца.

— Какво ще правиш по-късно?

— О, по-късно ли? — отговарям безгрижно. — Мисля да изсмъркам няколко писти кокаин, да изпия няколко Ксанакса и да се обадя няколко пъти с преправен глас в службата на съпруга си. А след това ще разходя кучето за десети път и ще покрещя на някой и друг фотограф. Какво мислиш, че може да правя?

— Знаеш ли, ти наистина си едно забавно, очарователно момиче. Никой не съзнава, че си такава, а това е много жалко. Ако можеха хората да видят истинската ти същност...

— Мислиш ли, че съпругът ми кръшка? — питам аз.

— О, стига, скъпа. Защо ще кръшка, след като е женен за една от най-красивите жени на света? — Пауза. — Защо мислиш, че ти

изневерява?

— Не точно сега — отговарям, — просто проверявам дали не съм откачила.

— Виждаш ли? — казва злорадо Д. У. — Така става, като загубиш връзка със старите си приятели.

— Ние не сме загубили връзка...

— И точно затова абсолютно настоявам довечера да вечеряме заедно.

— Не трябва ли да присъстваш на някое фамозно празненство?

— Само на едно малко соаре в магазин. В подкрепа на една много стойностна кауза. Но след осем съм свободен.

— Трябва да видя — казвам. После оставям слушалката, отивам бавно до дневната и се качвам по стълбите до голямата баня. Събличам всичките си дрехи и се качвам на кантара. Тегло: 53,298 килограма. Процент мазнини: 13. ДОБРЕ. От сутринта съм отслабнала със сто и тринадесет грама. Обличам се и слизам долу. Вдигам слушалката.

— Д.У.?

— Слава Богу. Помислих, че си умряла.

— Запазвам си правото за идната седмица. Ще се видим в осем и половина. В „Р“. Но бъди сам. И НЕ КАЗВАЙ НА НИКОГО.

Облечена съм в спортни гащета „Долче и Габана“ и тениска поло „Ралф Лорън“ без сутиен, а когато влизам в ресторанта, си спомням, че не съм се ресала от три дни.

Д. У. е седнал на неподходяща маса.

— О-о-о-о! Изглеждаш толкова... американски. Толкова... страхотно. Винаги съм казвал, че ти си типичното американско момиче. Американското момиче започва и свършва с теб — казва той.

— Седнал си на неподходяща маса, Д. У. Аз никога не сядам тук.

— Разбира се, че не. Но тези гащета, миличко. „Долче и Габана“.

Отивам до дъното на залата и сядам. Д. У. идва.

— Трябва да носиш само американски неща, миличко. Това е стр-р-рашно важно. Мислех си да те облека в нещо на „Бентли“.

— „Бентли“ от петдесет години не са имали клиент под шестдесет.

— Но се готвя да ги направя модни. Отново ще бъдат модни, много модни. Онези сестри С. ги обличат.

Завъртам очи.

— Искам мартини — казвам. — Нямах ли някакви хапчета?

— Какви хапчета? За алергия? Не знам...

— Мога ли да се надрусам с тях?

— Ох, скъпа моя, какво е станало с теб! Превръщаш се в една малка Къртни Лав. А то-о-о-лкова искам да станете приятелки с онези прекрасни, прекрасни сестри С. Те те обожават. И помисли само какви купони бихте могли да давате. *Toute*^[1] Ню Йорк ще гръмне. Ще бъде като в доброто старо време.

Защо не мога да бъда като сладките сестри С.?

Те са съвършени. Никога никому не докарват неприятности. Дори на съпрузите си. Близначки са и едната от тях (винаги ги бъркам, както и всички останали) се е омъжила, когато е била някъде на осемнадесет. Веднъж ме покани на чай и аз отидох, защото съпругът ми каза, че трябва да отида.

— Съпругът ми се ожени за мен заради ханша ми — каза тя, макар че не я бях питала. — Имам ханш само за носене на деца. Какво да правя?

Искаше ми се да я попитам къде е ходила да й промият мозъка, но не можех. Изглеждаше толкова тъжна. И толкова самотна. И толкова мъничка в карираната рокля от „Валентино“.

— Как така не си оплешивял, Д. У.? — питам и паля цигара.

— О! Какъв чешит си само. Дядо ми беше с всичката си коса, когато умря.

— Но не мислиш ли... че имаш по-малко коса, отколкото преди три месеца?

Д. У. се оглежда наоколо и ме плясва по ръката.

— Много си непослушна. Поработиха малко върху главата ми. Сега всички го правят. Знаеш, времената се промениха. Всеки бива сниман. Имам предвид, виж какви ужасни снимки се появяват понякога в списанията... но точно на *теб* не е нужно да го казвам. Сега П. прави нещата както трябва. Знаеш ли, че *ничия*, ама *ничия* снимка не може да се появи в светските рубрики без нейното одобрение? И, разбира се, човекът трябва да е подходящ. Тя има страшно високи стандарти. Може да надуши качеството от миля разстояние.

П. е онази редакторка от „Вог“.

Прозявам се шумно.

— Видя ли онази статийка, която написаха за теб миналия месец? В която анализираха дължината на полите ти? Именно затова дългата пола е толкова актуална този сезон.

— Това е само защото — казвам и тръсвам пепелта от цигарата си на пода — подгъвът на онази пола се разши и ме мързеше да го зашия.

— О, но, скъпа — казва Д. У. — Не виждаш ли? Тази нагласа, тази незаинтересованост, тя е гениална. Както когато Шарън Стоун се появи на Оскарите с поло от „Гап“.

Поглеждам злобно Д. У. От две години се мъча да се отърва от него, но понякога имам УЖАСНОТО чувство, че той никога няма да си отиде, че хора като него не си отиват, особено когато се познаваш с тях, както ние двамата с Д. У. се познаваме.

— Днес повърнах. Все още смятам, че някой се опитва да ме отрови.

Д. У. оставя мартинито си.

— Знаем, че не си бременна — казва той с онази непринудена интимност, от която ме полазват тръпки.

— И откъде го знаем?

— Стига, скъпа. Не си бременна. Никога не си била и никога няма да бъдеш. Не и когато мазнините в тялото ти се колебаят около тринадесет процента. Твоят съпруг може да е достатъчно тъп, за да вярва в тези глупости, но аз не съм.

— Майната ти.

Д. У. се озърта.

— Говори по-тихо. Освен ако не искаш да видиш още една статия в списание „Стар“ — „Принцеса Сесилия в любовна свада с по-възрастен мъж, с когото има тайна връзка“.

Разсмивам се.

— Всички знаят, че си гей.

— Бил съм женен. Два пъти.

— Е, и?

— Що се отнася до пресата, скъпа моя, мога да ти бъда всякакъв.

— Ти си психопат, Д. У. И хората започват да го проумяват.

— А не мислиш ли, че са започнали да проумяват същото и за теб? — Д. У. прави знак да ни донесат по още едно мартини. — Принцеса Сесилия. Може би най-мразената жена в Америка.

— Хилари Клинтън ме хареса.

— Поеми си дълбоко дъх, скъпа моя — казва Д. У. и ме потупва по ръката. Има ужасни островърхи пръсти. — Може би не най-мразената. Май по едно време хората мразеха Хилари Клинтън повече от теб. Но определено трябва вече да ти е просветнало, че онези ужасни снимки едва ли са грешка.

Паля друга цигара.

— Е, и?

— В кабинетите на фоторедакторите из цялата страна се разиграва една малка игра: да публикуваме възможно най-лошите снимки на Сесилия. Мисля, че дори имат залагания, в които участват и фотографите. Джакпотът трябва вече да е стигнал десет хиляди долара.

— Млъкни. Просто млъкни.

Затварям очи. И след това правя каквото бях научена още преди години, като дете. Започвам да плача.

Животът ми е гаден.

Винаги е бил гаден, ако искате да знаете истината.

Д. У. се засмива хрипливо.

— Гледал съм вече този театър. И не заслужаваш дори капчица съчувствие. Никога не съм виждал човек, когото да са прецаквали така забележително. Вземи се в ръце. Смръкни една писта кокаин или нещо подобно.

— Отивам си у дома. И смятам да забравя, че някога сме водили този разговор.

— На твое място не бих го направил, скъпа моя — казва Д. У. и ме сграбчва за ръката. А, да. Бях забравила колко силен може да бъде Д. У, нищо че е педал.

— Причиняваш ми болка — казвам.

— Тя изобщо не може да се сравни с болката, която бих могъл да ти причиня. Имай предвид, че съм напълно готов да го сторя.

Облягам се назад. Запалвам ОЩЕ ЕДНА цигара. ГОСПОДИ. Някой ден скоро трябва да откажа цигарите. Когато забременея.

— Какво искаш, Д. У.? — питам, макар че имам доста добра представа. — Знаеш, че нямам пари.

— Пари? — Д. У. се отпуска назад и започва да се смее. Така се захласва от смях, че в ъгълчетата на очите му избиват сълзи.

— Не ме обиждай — казва той.

— Ти си като онази от „Всичко за Ева“. Адисън Деуит, злата кралица — казвам аз.

— Защо не си поръчаш нещо за ядене?

— Не съм гладна. Знаеш това.

— Ще ти поръчам нещо.

Защо ме измъчва?

— Ще повърна. Кълна се, Д. У. Ще повърна.

— Келнерката — казва той.

Придърпва стола си по-близо до масата. Аз отмествам моя назад.

— Искam само — казва той — да бъда много, много близо до моята много, много добра приятелка Сесилия. Която сега отново ще се лансира като кралица на обществото. Подкрепяна, подпомагана и поощрявана, разбира се, от своя много, много добър приятел Д. У.

Облягам се назад. Кръстосвам крак върху крак. Полюлявам стъпало.

— Нищо подобно няма да направя — казвам, а след това стъпквам цигарата си на пода.

— О... да... ще го... направиш — отвърща спокойно Д. У.

— О... не... няма.

— Съзнаваш ли — казва Д. У., — че в момента се пише една книга, в която се разказва всичко за принцеса Сесилия? Авторът е един мой много, много добър приятел, но трябва да кажа, че е отличен разследващ журналист. Книгата може да бъде доста... е, да кажем, че ще е най-малкото смущаваща.

— Съзнаваш ли — казвам, — че съм омъжена от повече от година, така че каквото и да кажеш за мен, няма да има абсолютно никакво значение?

— А ти съзнаваш ли — пита Д. У., — че бракът ти е скапан и съпругът ти постоянно обмисля дали да не подаде молба за развод?

— Съпругът ми е лудо влюбен в мен. Не би ме изпуснал от очи.

— И къде е той тази вечер?

— Знаеш моята философия, Д. У. Винаги хапя ръката, която ме храни.

— Така ли? Е, да те огледаме добре, скъпа. Ти си в ужасно състояние — казва Д. У. — Едва ли можеш да си позволиш името ти да се овъргала в калта. Помисли малко. Фотографите, които са си

направили лагер пред вратата ти; хора, които ти преравят боклука; лицето ти по първите страници на жълтата преса. Миналия път се отърва на косъм. Просто си помисли за... *schadenfreude*^[2].

— Мисля... че имам нужда... от Ксанакс — прошепвам.

— О, ще се нуждаеш от нещо много повече от Ксанакс, след като минеш през тяхната мелница. Мисля, че тогава вече ще бъдеш на Либриум. Кое то лекарство случайно се дава на шизофрениците. Казвам ти го, просто в случай че те няма много във фармацевтиката.

Изгърбвам се на стола.

— Не е толкова лошо — казва Д. У — Всичко, за което те моля, е от време на време да присъстваш на някой купон или чай. Да председателстваш един-два комитета. Да носиш рокли на известни дизайнери. И може би да станеш домакиня на пътуване до Индия, но докато го уредим, Индия може вече да не е модерна, така че сигурно ще е някоя страна като Етиопия. Ще направим няколко фотосеанса, ще те направим пищец редактор на „Вог“. За такъв живот мечтае почти всяка американка.

— Д. У — казвам. — Обществото е... мъртво.

— Глупости, скъпа моя — отвръща той. — Ние двамата с теб ще го съживим. Ще оставим имената си в анализите на историята.

Как ми се иска да съм в Масачузетс и да се возя на задната седалка на нечия кола.

Да пуша джойнт.

Да слушам Том Пети.

— Хайде, хайде — казва Д. У — Все пак не те моля да станеш бездомница. Никой не иска от теб да уринираш по метростанциите. Почина си хубавичко и вече е време да се връщаш на работа. Защото това е, което правят жените с твоето положение. Работят. Или някой е забравил да ти го каже? — Той вдига ножа и се усмихва, като вижда разкривеното отражение на устата си. — Хората разчитат на теб, Сесилия. Разчитат да не се оплескаш.

— Защо? — питам.

— Ето какво искам да правиш — казва той. — Номер едно. Наложил си щастлива физиономия. Щастлива, щастлива, щастлива. Не беше ли избрана за най-популярна в училище?

— Не.

— Но все за нещо беше избрана — възразява той.

— Не — отговарям категорично. — Не съм.

— Нали ми показва абитуриентския си албум, Сесилия. Преди години. Спомням си онази вечер. Точно след като Танер те заряза.

— Танер никога не ме е зарязвал. Аз го заряхах. Забрави ли? Заради съпруга си.

— Като пренаписваш историята, прави го пред други хора, скъпа моя. Аз бях там. А сега, за какво те избрах?

— За момичето с най-голяма вероятност да успее — прошепвам.

Но в моя клас в гимназията имаше само четиридесет души. И десетима от тях едва успяха да завършат.

— И наистина успя — казва той.

— Не можеш да използваш това.

— Престани да се боиш от всичко. Наистина. Много е неловко.

— Просто съм страшно... изморена.

— Ами върви да си легнеш. Номер две. Ще трябва да ти намерим благотворителна кауза. Нещо с деца, струва ми се; може би бебетата с енцефалит. А след това и някакви уроци — по кулинарство или италиански, защото догодина всички ще летуват в Тоскана. Освен това трябва да те прикачим към някое духовно течение... като друидите. Друидите могат да бъдат много, много велики, а и ти изглеждаш като човек, който може безнаказано да се кланя на дърветата.

Д. У. вдига мартинито си.

— За теб, скъпа моя. Ще те превърнем в... в личната принцеса Ди на Америка. Какво мислиш?

— Ето какво — отговарям, дори не саркастично. — Принцеса Ди е мъртва.

— Това няма значение — казва той. — Духът ѝ е жив.

— Принцеса Ава също. Мъртва.

— Както и Мерилин Монро. И Франк Синатра. На кого му пука? Всичките са мъртви. Трябва да престанеш да гледаш толкова отрицателно на нещата. Не ти ли се случва да се събудиш сутрин и да си кажеш: „Господи, успяхме“? Защото постигнахме целта си. Ти си принцеса. Истинска принцеса.

— Не — отвърщам мрачно. — Винаги съм знаела, че това ще се случи.

Заедно с други неща, предполагам.

— Никога повече не бива да го казваш. Никога. На когото и да било — казва Д. У — Боже мой, Сесилия. Ето защо не умееш да се справяш. Трябва да спреш да говориш истината. Когато някой те попита — а те *ще* те питат, досега си избягвала да даваш интервюта, но *ще* трябва да започнеш — задължително казвай, че си нямала представа кой е, когато съвсем случайно си му продала онази картина в галерията...

— Но аз наистина му продадох онази картина в галерията.

— Не в това е въпросът. Приказките за съдбата минават само в арабските страни. В Америка звучат някак твърде... пресметливо. Знаем — казва той и допива мартинито си, — че ти си точно такава. Но не е нужно хората да разбират това. А сега за сестрите С...

— Не — казвам. — Направо ме подлудяват.

— Защо? Те са млади, красиви, богати и омъжени. Всички искат да им бъдат приятели.

Изглеждам го свирепо. Искам да се хвана с две ръце за главата, но съм твърде изморена. Не мога нищо да обясня. Какво ми е било да седя в онази голяма празна стая — вътре имаше две канапета от периода на Регентството, масичка за кафе и камина с мраморна полица — с една от сестрите С. Онази, дето се е омъжила на осемнадесет.

— Сесилия — каза ми тя тогава. — Много любовници ли си имала? Поне така ми изглежда.

— Какво означава „много“ за теб? — попитах предпазливо. Не я разбирах. Какво искаше от мен? Все пак не бях ходила в частно училище в Европа.

— Аз съм една от онези жени, които трябва да са влюбени, за да правят секс. Ако съм влюбена в един мъж, мога да получа оргазъм само като ме докосне по пръста на крака.

Не знаех какво да кажа.

Едно бебе ревна отнякъде из огромния, ехтящ апартамент на Трайбека^[3], в който тя живееше със съпруга си, издигащ се американски политик, и прислуга от четирима души.

— Ще го оставя да си плаче — каза тя, без дори да се засрами.

Измъкнах се веднага щом стана възможно.

— Имам ханш само за носене на деца. Какво да правя? — попита ме тя и аз се почувствах омърсена.

Каза ми и една мръсна тайничка, която не исках да чувам.

Келнерката пристига с две чинии. Слага едната пред мен. В нея има пилешко със зелен боб и картофено пюре.

— Трябва да ядеш — казва Д. У.

Вдигам с пръсти една шушулка зелен боб. Слагам я в устата си. Дъвча. Успявам да я глътна.

Веднага започвам да се чувствам преяла.

— Пилешкото — казва Д. У. — Вкусно е.

Покрито е с някаква кафеникава глазура. Лъщи.

Това е едно парче мъртво месо.

Срязвам го. Отвътре е розово. Като малко розово бебе.

— О, ГОСПОДИ — казвам. Оставям приборите, вдигам салфетката си и повръщам в нея.

[1] Toute (фр.) — целият. — Бел.пр. ↑

[2] Schadenfreude (нем.) — злорадство. — Бел.пр. ↑

[3] Трайбека — район в Манхатън между Бродуей и река Хъдсън, южно от Гринуич Вилидж. Известен е като средище на художници, художествени галерии и т.н. — Бел.пр. ↑

II

ЛА-ЛА-ЛА-ЛА-ЛА-ЛА.

Всеки ден и във всяко отношение ставам все по-добре и по-добре.

Не.

Ставам все по-зле и по-зле.

И кой може да ме обвинява?

Всеки.

Всички ме обвиняват.

Не мога да понасям славата. Наистина, наистина никаква ме няма в това отношение.

Съпругът ми го знае. Не е ли то една от причините, поради които изобщо се ожени за мен? Не ми пука за славата. Или парите. Не искам да бъде известна. Искam само да бъде с него.

Той е *всичко* за мен.

А аз съм нищо.

Без него.

— Оставете жена ми на мира! — кресна Хюбърт на фотографите по време на медения ни месец в Париж и Рим, а след това на един далечен остров близо до Тунис. — *Quittez ma femme. Quittez ma femme*^[1] — повтаряше той отново и отново и ме прегръщаше покровителствено с една ръка, а аз навеждах глава и минавахме бързо от хотела до колата, от колата до музея, от музея до бутика и накрая тези думи се превърнаха в нещо като шеговита мантра.

Често се случваше да лежа във ваната сред камари пяна и когато Хюбърт влезе, да кажа:

— *Quittez ma femme*. — Тогава и двамата избухвахме в смях.

Вече от много време не сме *избухвали в смях*.

Мисля, че храната в Тунис бе първото нещо, което ме накара да загубя апетит. Вечно се налагаше да ядем някакви яхнии — един господ знае какво имаше в тях — бльоk — с клисави парчета хляб, и аз просто не можех. Не и пред Хюбърт. Внезапно добих усещането, че

той ме гледа. И мислено ме критикува. И се чуди дали изобщо е трябвало да се жени за мен.

Добре. Значи ще гладувам.

Никой не ме харесва. Мислите ли, че не го зная? Мислите ли, че не седя с часове, отчасти защото ме тъпчат с всичките тези хапчета (казват, че всеки момент трябва да подействат и тогава няма да бъде повече потисната, но се съмнявам в това), и не се терзя от всяка обида, знаейки, че хората навън ми се присмиват зад гърба и казват: „Защо не й идва наум... каква трагедия... колко глупаво от негова страна да се ожени за нея, със сигурност не се е оказало такова, каквото е очаквал, обзалагам се, че се чувства нещастен“, когато аз съм тази, която се чувства нещастна, но не можеш да кажеш такова нещо на хората, нали?

Особено когато си жена. Защото бракът би трябвало да те направи щастлива, а не да те кара да се чувстваш като плъх, затворен в луксозна клетка със завеси за двадесет хиляди долара.

И това е *най-доброто*. Няма да стане *по-хубаво*, нали?

Защото това е. Върхът. Мечтата. Черешката на тортата. Край на тревогите. Повече никакви грижи. Майка ти няма да гладува на старини. Сестра ти ще има новата кола, за която мечтае. Децата ти ще ходят в частни училища, ще имат бавачки и всички играчки, които поискат, включително пони. Ще бъде върната честта на фамилията ти. Майка ти ще се гордее с теб. Баща ти, който и да е, копелето му с копеле, ще разбере, че е направил ужасна грешка.

И ще имаш: 1) Замък. 2) Къщи по целия свят. 3) Шофьор. 4) Много дрехи с подходящи обувки и чантички. 5) Бижута. 6) Кон. 7) Седло (седла) от „Ермес“ и 8) Никакви приятели.

Но ето кое най-много ме вбесява — всеки мисли, че би могъл да живее по-добре моя живот. Смятат, че ако имат моя живот, ще бъдат толкова щастливи, че всичко ще правят перфектно. Но те просто не схващат. Няма никаква представа. Не биха могли да се *докопат* до този живот, ако не притежават моята индивидуалност и моята външност. Ако промениш и едно нещо, съдбата изобщо няма да се задейства.

Например Хюбърт би харесал само жена, която е висока, руса, слаба и с големи гърди. И по-млада. И с определено лице. От класа.

Никога не би се хванал с модел, понеже не иска да бъде с жена, с чиято снимка мастурбират други мъже.

И индивидуалност. Трябва да знаеш как да боравиш с мъжете. Да умееш да ги манипулираш, само дето „манипулирам“ не е най-точната дума, защото носи известно отрицателно значение. Това, което трябва да правиш, е винаги да си различна. Непредсказуема. В някои дни да си много мила, сладка и любяща, а в други — абсолютна кучка и студена като камък. И те все се връщат, защото никога не знаят каква ще те заварят. Трябва да умееш да се държиш надменно и да предизвикваш ревност у мъжа. Но не ще можеш да го правиш, ако нямаш подходящата физика, иначе мъжът ще каже, че си кучка, че всъщност не се нуждае от теб и ще те зареже.

Разбира се, има жени без подходяща физика, които се омъжват добре, но никога за мъже като Хюбърт.

Всъщност до последния момент Хюбърт не беше напълно сигурен, че ще се омъжа за него. Виждали сте физиономията му на сватбените снимки. Колко щастлив изглежда, когато излизаме от църквата.

А. И още нещо. Никога не бива да си мислиш, че съпругът ти или хората, на които те представя, са по-добри от теб. Това, че съпругът ти е принц, не означава, че е по-добър от теб. Може да се запознаеш с човек, който току-що е спечелил Нобелова награда, но трябва да знаеш, че той не е нито по-добър, нито по-пълноценен от теб. Винаги съм си мислила, че съм не по-лоша от останалите, независимо какво са направили, колко много хита са имали или колко упорито твърдят, че са работили. Един ден Танер ми каза, че нямам чувство за пропорция, понеже не си припадах по актьорската му кариера, и аз веднага скъсах с него. В живота просто не става така, нали?

Сега се чувствам по-добре. Мисля, че ще мога да заспя.

[1] Quittez ma femme (фр.) — Оставете жена ми. — Бел.пр. ↑

III

Объркана съм.

Всъщност за нещо съвсем дребно.

Като се връщам към миналата година, точно след като двамата с Хюбърт се оженихме.

Поисках му пари да си купя дрехи.

— Не разбирам — каза той.

— Хюбърт — отговорих, — нямам никакви дрехи.

— А какви са всичките онези неща в гардероба ти?

— Имам нужда от *нови* дрехи — казах и в ъгълчетата на очите ми започнаха да се събират сълзи. За пръв път моят съпруг ми отказваше направо — доказателство, че вече не ме обичаше.

— Никога не съм виждал баща ми да дава на майка пари за дрехи.

— Отпускал ѝ е месечни суми — отвърнах аз.

Не знаех дали това е истина, но знаех, че думите ми са много дръзки, понеже имаше голяма вероятност Хюбърт да ги приеме като критика срещу майка му. Той така и направи.

— Какво се опитваш да кажеш за майка ми?

— Нищо — отговорих аз.

— Тогава защо я спомена?

— Не съм. Ти я спомена.

— Ти я спомена. Каза, че ѝ е отпускал месечни суми. Не го ли каза?

— Да-а-а — отвърнах аз. — Но... О, майната ти — казах тихо и се втурнах разплакана в спалнята.

Той не дойде веднага, както обикновено правеше, а и когато дойде, се престори, че изважда някаква вратовръзка от гардероба.

— Хюбърт — казах търпеливо. — Нуждая се от дрехи.

— Не искам тумба репортери да следват жена ми по петите и да пишат статии за това колко много пари харчела за рокли. Ти искаш ли го? Искаш ли да станеш за посмешище на вестниците?

— Не-е-е — изхълцах аз. Не исках да изтъквам, че и без това вече съм станала за посмешище на вестниците, така че какво значение имаше? Люлеех се напред-назад на леглото и плачех, сякаш сърцето ми се късаше (а то точно това правеше) и си мислех: „Какво ще правя сега? Какво би трябвало да направя сега?“

А сега — ха-ха — седя тук, заобиколена от странни нови дрехи. С други думи всичко, което правех миналата година, най-сетне се извъртя в моя полза. А именно че носех семплите костюмчета в черно и бяло отпреди да се омъжа, докато един моден репортер не написа: „Няма ли кой да купи на тази принцеса една нова рокля?“ И не беше нужно да показвам това на Хюбърт, защото се появи в светската рубрика на „Ню Йорк Таймс“, а в неделя той прочиташе първо нея. Колкото и да не ви се вярва. (И аз самата не вярвах, когато се запознах с него: това и дето четеше тайничко всички клюкарски рубрики, търсейки името си. Каквото и да е написано, никога нищо не казва и лицето му винаги си остава непроницаемо, сякаш чете за някой непознат.)

Но в това има нещо обидно. Сякаш Хюбърт не е искал да харчи пари по мен през първата година от брака ни, защото не е бил сигурен, че ще се задържа до него.

(Страшно ми се иска да си казвахме открито тези неща. Отначало, когато се оженихме, наистина вярвах, че ще можем да разговаряме честно, но стана точно обратното: ние сме като двама души на различни острови, които могат да си общуват само с телефон, направен от тенекиени кутии и канап.)

Затова трябва да се правя на леко недоволна от новото положение. Особено след като инициативата е на Д. У. Включително късата коса. Имам къса, руса до бяло коса и когато се погледна в огледалото, не мога да се позная. Това е част от техния план да избършат личността ми, за да започнат на чисто.

И моят съпруг подкрепя това с две ръце.

— На борда съм — каза той. (Уф! Мразя този израз. Звучи толкова корпоративно американски. Това никак не е в стила на Хюбърт, но му харесва да се преструва, че е.) — На борда съм. Това е хубаво за теб.

— Предполагам, че след това ще поискаш да СПОРТУВАМ — подхвърлих иронично.

— Спортуването ще ти се отрази добре — отговори той.

Тогава му казах, че е много трудно да спортуваш, когато си така наблъскан с хапчета, че едва си вдигаш ръката до устата.

Той обаче отвърна (подозрително, както ми се стори):

— Няма причини да вдигаш ръка към устата си, освен за да слагаш храна в нея.

На което хитро отговорих:

— Всъщност ръката се вдига до устата и за да си сложиш червило. — Това го накара да млъкне за малко.

Водихме този разговор вчера сутринта, докато все още бях в леглото. Звънецът в средата на апартамента започна да звъни, без да спира. Затискам си ушите с няколко възглавници, но полза няма. Хюбърт слиза долу, връща се и казва:

— Ставай, Д. У. е тук.

И вместо да остане, за да ме утеши, пак слиза долу и прави още една каничка кафе, сякаш е най-обикновен човек (всъщност той се гордее с това), за което никога не преставам да подозирам, че си е чиста преструвка.

Чувам някаква суматоха долу, после гласове и Хюбърт извиква:

— Хайде, сънливке, слизай долу.

После се обажда Д. У.:

— Ставай! Ставай, мързелано!

Така че нямам друг избор, освен да измъкна дрогираните си морни кокали от удобното легло. Слизам при тях (без да минавам през банята) с чорлава коса и все още с копринената къса нощница с тънки презрамки, която е омачкана и има мънички петна, защото от четири дни не нося почти нищо друго.

Точно когато влизам в кухнята, чувам Д. У. да казва:

— Уверявам те, Хюбърт, разхубавяваш се с всеки път, когато те виждам.

Това едва не ме накара да се върна обратно. За кого се мисли Д. У, та ми се прави на Скарлет О'Хара от „Отнесени от вихъра“?

Хюбърт е облечен в сив костюм, бяла риза от оксфорд и жълта вратовръзка и ако не си му съпруга, предполагам, че изглежда направо страхотно както налива кафе в големите чаши, усмихва се и води лек разговор за филма със заглавие „Седмото чувство“, който е гледал.

— Защо аз не съм гледала този филм? — питам.

Той ме придърпва и прегръща с една ръка.

— Защото беше болна. Забрави ли?

— Не бях болна — отвръщам. — Само се преструвах на болна, защото мразя кината.

— Точно така — казва той на мен, а не на Д. У., от което започвам се чувствам мъничко по-добре. — Защото смяташ, че кината са пълни с микроби.

— С микроби и болни хора — уточнявам аз.

— Каква принцеса само — обажда се Д. У. — Винаги съм й казвал, че ако не се е омъжила за теб, единственият, за когото й е оставало да се омъжи, е принц Чарлз.

— По-скоро бих умряла — казвам.

— Това би било ужасна трагедия. Не само за Хюбърт, но и за целия свят — казва мазно Д. У.

— Бих искала да съм мъртва. Не смятам, че ще бъде чак толкова лошо — подхвърлям.

Виждам как Хюбърт и Д. У. се споглеждат.

— А и — продължавам, докато си наливам чаша кафе, макар кафето да е едно от ЧЕТИРИДЕСЕТТЕ МИЛИОНА неща на този свят, които ме карат да ПОВРЪЩАМ — ако не се бях омъжила за Хюбърт, щях да се омъжа за филмова звезда.

После подавам кафето си на Д. У.

— Опитай го.

— Защо? — пита той.

— Просто го опитай.

Д. У. поглежда Хюбърт.

— Кафе е — казва той и ми го подава обратно.

— Благодаря ти — отвръщам и предпазливо отпивам една глътка. — Просто исках да се уверя, че не е отровно.

Горкият ми, горкият ми съпруг. Разкара европейското момиче и получи едно много по-лошо. Направо откачено. На което сега се опитва да не обръща внимание.

— Но нямаше да бъдеш щастлива — казва Хюбърт, като отново се споглежда с Д. У., — защото филмовата звезда нямаше да те обича колкото те обичам аз.

— Е — отвръщам, — след като любовта ти към мен е равна на нула, какво значение щеше да има?

— О, стига, стига — намесва се Д. У.

— Какво знаеш пък ти? — питам ненавистно.

Поглеждам към Хюбърт и виждам, че на лицето му се е изписало онова затворено изражение. Пак. За милионен път.

Той излива остатъка от кафето си в мивката и изплаква чашата.

— Трябва да тръгвам.

— Винаги отива в онзи тъп офис — казвам нехайно.

— Студио — поправя ме Д. У. — Когато един мъж е изпълнителен продуцент на хитово телевизионно предаване във водеща телевизия, той отива в студио.

Хюбърт ме целува по челото.

— Чао, хлапе — казва той. — Вие двамата се забавлявайте.

Хвърлям унищожителен поглед на Д. У.

— Недей — казва той. — Не казвай нищо глупаво. Особено като се има предвид, че този театър е абсолютно безсмислен.

Горкият ми съпруг.

Втурвам се в дневната и грабвам господин Смит, който души около канапето. Хуквам към вратата, подминавайки кухнята, откъдето Д. У. ме зърва и кресва:

— Дръж този зайчар далече от мен!

Слизам тичешком по стълбите, стиснала господин Смит, който няма абсолютно никаква представа какво става, и изхвърквам на Принс Стрийт, където Хюбърт тъкмо се качва в лимузината (казал е, предполагам, че не иска лимузина, но от телевизията са настояли). Почуквам на прозореца и Хюбърт сваля стъклото. Поглежда ме, сякаш си мисли: „О, Боже, ето я лудата ми жена, застанала на улицата боса, с омачкана непрана нощница и куче в ръцете“, и казва достатъчно учтиво:

— Да?

Отвърщам:

— Забрави да целунеш господин Смит.

Той се навежда навън и целува господин Смит по носа. Картинката е страшно мила и аз наистина започвам да вярвам, че през следващите няколко часа всичко ще е чудесно, но след това чувам издайническото „щрак-щрак-щрак“ зад мен. Обръщам се и ето го онзи фотограф с маскировъчни дрехи, който щрака като луд и крещи: „Усмивка!“ Лимузината потегля, а закривам лицето си с господин

Смит (който вече отчаяно се дърпа) и хуквам надолу по Принс Стрийт. Най-сетне намирам убежище в едно магазинче за вестници.

Точно в този момент собственикът на магазинчето с надути цени на цигарите има дързостта да каже:

— Без кучета. Без кучета в магазина. — И започва да маха с ръце, сякаш е нападнат от рояк бълхи.

Каня се да го обсипя с порой от ругатни (всъщност вече съм отворила уста), когато зървам ОНОВА: корицата на списание „Стар“, на която има снимки на няколко актриси и МЕН с отворена уста, торбести гащета, потник и ръце на хълбоците. Снимката беше направена преди няколко месеца на един баскетболен мач между известни личности; Хюбърт настоя не само да присъствам, но и да участвам в него (което в крайна сметка се извъртя в моя полза, понеже съм такава ужасна баскетболистка и така се стягам от напрежението, че Хюбърт каза повече никога да не правя подобни неща), а под снимката се мъдри надписът: „Принцеса Сесилия, 1,78 м., 53 кг.“ И тази камара от лъжи е увенчана със заглавието: „Гладува до смърт?“ Това здравата ме вкисва, понеже същия онзи ден бях изяла цели два хотдога. Грабвам господин Смит и списанието, изтичвам надолу по улицата, обратно по стълбите и отварям с трясък вратата на апартамента. Д. У си седи в дневната, най-спокойно пие кафе и разглежда снимките в списание „Ню Йорк“. Стоварвам се задъхана в едно кресло.

— Наистина, Сесилия — казва той. Поглежда си часовника. — Осем и четиридесет и три е. Не мислиш ли, че трябва вече да се облечеш?

Наистина не знам какво да отговоря, затова се свличам на пода, треса се и дращя шията си с нокти, докато Д. У не лисва една чаша вода в лицето ми.

Возя се към центъра със слънчеви очила и кърпа на главата, стиснала господин Смит в прегръдките си. Чувствам противната тежест на депресията, сякаш някой е поставил дъска върху тялото ми и е натрупал отгоре й циментови блокчета. Когато съм в това състояние, ми е трудно да се движа, трудно ми е да направя дори най-простото движение — като например да запаля цигара — и понякога, тъй като

прекарвам много време сама в апартамента, седя с часове ту на стълбите, ту на пода в кухнята и гледам втренчено в празното пространство. Не искам никой да знае колко съм зле, затова лъжа, че цял ден съм чела списания или съм изпълнявала дребни задачи, като например да занеса макара конци на химическо, но често откривам, че драскам „помогнете ми, помогнете ми“ на дланта си с една стара химикалка. В края на деня неизменно измивам надписа. Мислите ми винаги текат в едно и също русло, подобно на електрическо влакче, което се движи напред-назад, напред-назад: всички ме мразят и е възможно да ми се присмиват зад гърба, чакат ме да се оплескам, да изтърся някаква глупост (или изобщо нещо, понеже когато те наблюдават под лупа, почти всичко, което кажеш, звучи глупаво) или пък да ги изгледам лошо, за да могат да изтичат при приятелите или колегите си и да се оплачат: „Срещнах принцеса Сесилия. Вярно било онова, което казват. Наистина е кучка.“

И където и да отидеш, хората те гледат, сякаш очакват да те намразят, и реакциите им са като камъни, които те удрят отново и отново, докато накрая спреш, изключиш, закриеш главата си с ръце и започнеш бавно да се стопяваш.

Д. У. барабани с нокти по облегалката на креслото.

— Бил съм женен... — казва той. — Два пъти.

— Да — казвам иронично. — Знам.

Гласът ми звучи изтънял. Здравата съм разстроена от снимката в „Стар“ и придружаващата я статия, в която ме обвиняват, че съм анорексичка. НЕ СЪМ такава, но при мен положението е толкова сложно, че не мога да го обясня дори на себе си.

— Бил съм женен — повтаря Д. У. — и единственото, което открих, е, че най-важни в брака са условностите. С други думи, приятният разговор на закуска, веселото бърбене по купоните и няколкото комплименты през деня в действителност са по-важни от *чувствата*, за които, честно казано, никой пет пари не дава.

Кимвам безмълвно, като се питам защо водим този разговор отново и отново. Дори не е нужно да изтъквам, че последният брак на Д. У. свърши толкова ужасно (с война на шеста страница), че жена му, която е вече поне на осемдесет, но си е правила около дузина пластични операции за опъване на кожата и винаги носи очила с

розови стъкла, би напуснала купон, ако някой от присъстващите спомене името му.

— Всъщност — продължава невъзмутимо Д. У — бих казал, че условностите са най-важното нещо във всеки аспект от живота. Тоест, на кого му пука, че може да си пълен боклук, щом вечеряш на маса с прелестни цветя, от лявата ти страна седи един забележителен човек, от дясната ти страна седи друг забележителен човек, фотографите те снимат, чорапите ти, за Бога, са от кашмир, а ти се усмихваш и снимката в крайна сметка попада в светската рубрика на „Вог“. Само това е от значение, нали? Ти, разбира се, вероятно няма да го разбереш, понеже — подобно на всички хора с душевни проблеми — си вманиачена по себе си. Не ти пука за мен или за това, че кучето ти всеки момент може да се изпикае на костюма ми от „Прада“.

— Господин Смит не пикае върху хората — отвърщам. Не съм в състояние дори да се разсърдя, задето преди малко спомена в какво състояние се намирам.

— О, съжалявам. Имах предвид теб — казва Д. У.

Оставям го (все още стиснала господин Смит до гърдите си) да ме свали от таксито на Мадисън Авеню, където някой пробива с пневматичен чук паважа, от един спортен мерцедес гърми рап, хората вървят, сякаш изливайки високочестотни вибрации от рода на „Погледнете ме, погледнете ме, погледнете ме“. Дори в този кратък момент градският шум е смазващ и аз имам чувството, че всичко се е сгромолясало отгоре ми. Тръгваме по едни тесни теракотени стълби и влизаме в салона за красота, който е целият в оберлихти и мраморни колони около фонтана по средата (според мен предназначението им е да имитират нещо като римски бани), около които жени с бели халати и тюрбани на главите се изтягат и четат списания. Бивам запратена в отделната зала, където обслужват „известни личности“. Някаква жена в сари се мъчи да ми пробута кафе, чай или вода (когато помолвам за „Блъди Мери“, всички ме поглеждат слисано) и все мушка под носа на господин Смит купи с вода, в която плуват резенчета лимон, но той благоразумно отказва.

След това започват да режат. Отрязват дългата коса, която съм имала цял живот (а тя е моят живот, дългата коса — мъжете я обожават) и която е преминала през какви ли не оттенъци на русото, в зависимост от това дали съм имала пари да платя на фризьор, трябвало

е да го направя сама със „Сън-Ин“, или някой от моите приятели гейове се е съжалил над мен и е уредил да ме боядисат безплатно (това ставаше лесно, след като клюкарските рубрики съобщиха, че ходя с принца на Люксембург). Д. У. се приближава до мен и казва:

— Толкова много хора се трудиха упорито, за да стигнеш дотук, Сесилия. — И издухва дим през ноздрите си.

Аз отговарям:

— И трябва да се чувствам виновна за това?

— Само благодарна — казва той и се отдалечава.

И кълна се, че докато ми отрязват косата, постоянно чувам как хората си приказват за мен. Шепнат името ми. Докато накрая ми идва до гуша и кресвам:

— Бихте ли млъкнали, моля?

Всички млъкват, освен един нещастник, който продължава да бръщолеви по клетъчния си телефон с писклив носов глас:

— ... Точно така, Дик. Тя е тук. Пълно преобразяване. И е абсолютно откачена. Не пуска онова куче. Не иска да говори с никого. Никога не съм виждал някой да излъчва такава лоша енергия. Може би трябва да опита с кристали...

Накрая вдига поглед и в помещението се възцарява пълна тишина.

— Какво съм ти направила? — прошепвам дрезгаво.

Поглеждам се в огледалото. Очите ми са сини и много разширени. Много разширени, защото ЗНАМ, че моментът не е подходящ да се разплача, не и пред всичките тези ХОРА (ако могат изобщо да се нарекат така), които стърчат наоколо с изписани на лицата най-различни емоции, от презрение до ужас и съжаление, напомняйки ми за първия път, когато десетгодишна трябваше да отида в онова училище в Масачузетс и се оказа, че съм по-висока от всички. Тогава ме заобиколиха на игрището отвън и започнаха да ме наричат...

— Госпожице... Сесилия — казва жената, която ме боядисва. Има дълго лице и големи зъби. Прилича на говорещ кон, но добродушен. — Надявам се да не смятате, че това е отношението на... нашия салон. Този служител е нов. Веднага ще го уволня.

Мога да предизвикам нечие уволнение?

— О — казвам тихо и кимвам над главата на господин Смит.

— Това е голяма, голяма грешка от негова страна — казва тя, като наглася облегалката на стола ми ту по-нагоре, ту по-надолу. — Дейвид — додава троснато. — Събирай си нещата и не се връщай повече тук.

Въпросният Дейвид, който се спотайва в периферното ми зрение, е слаб, тъмнокос, с черни очи и тъмни кръгове под очите и вони на анонимен секс.

— Голяма работа — казва надменно той. Погледите ни се срещат за секунда в огледалото и виждам цялата му жалка история: току-що пристигнал с автобуса от някое забутано градче в Средния Запад, амбициозен и роден да си проправя път с лакти, би прекарал всекиго, за да се изкачи до следващото стъпало (за забавление или печалба) и е готов на всичко, за да изтрие долнопробния си произход и убеди хората, че е някой друг. И най-вече, ще говори как съм накарала да го уволнят и ще разпространява тази история като вирус сред познатите си.

Знам. Движила съм с подобни хора.

Била съм като тези хора.

Мога да го отрека. Дори пред себе си.

— Всъщност съм доста... нормална — казвам тихо.

Не е ли това един от проблемите ми? Че съм нормална?

— О, да. То си личи — отвръща фризьорката.

Аз съм като милионите други момичета в Ню Йорк.

— Не сте ли от...

— Масачузетс — отговарям.

— Баба ми беше от Масачузетс.

— Много хубаво — казвам. Със съзнанието, че за пръв път от... колко?... седмици?... водя нормален разговор.

Тя намазва косата ми с бяла каша и пита:

— Как се казва кученцето ви?

IV

Доктор Х. облизва върха на молива си.

— Мислите, че... — казва той и поглежда в бележника си, — че съпругът ви и този ваш *приятел* Д. У. са направили заговор срещу вас, за да ви принудят да станете... да видим какво пише тук... американският вариант на принцеса Ди? Която, както уместно отбелязахте, е мъртва. Тоест... вие вярвате, че съзнателно или подсъзнателно вашият съпруг тайничко иска... да *умрете*. — Пауза. — Е?

— Чух ги да го обсъждат по телефона.

— Смъртта ви!

— НЕ-Е-Е-Е! — кресвам. — Заговора!

— А! Заговора.

— Д. У. ми каза, че имало някаква книга с компромати.

— Сесилия — казва доктор Х. — Защо някой би искал да напише книга, и то „пиратска биография“, за вас?

— Защото пресата... винаги ме преследват... а и онова момиче, Аманда. Онази, дето... умря.

— Наричате жена, която според вас е била най-добрата ви приятелка, „онова момиче“?

— Тогава вече не ми беше най-добрата приятелка.

— Онова момиче?

— Добре де. Онази жена. — Пауза. — Тази сутрин снимката ми беше по всички вестници. От снощи. На балета... — прошепвам.

— Това вие ли бяхте, Сесилия? Момичето с късата бяла коса, което слиза тичешком по стълбите, поглежда през рамо, смее се, държи ръката на непознато момче?

— Да! ДА. Не видяхте ли ИМЕТО МИ... принцеса Сесилия... — Разреждам се и закривам лицето си с хартиени салфетки. — Отвън пред прозореца има фотографии!

Доктор Х. става и вдига щората.

— Отвън няма никой. Освен портиера и старата госпожа Блубърстейн с онова отвратително чихуахуа.

— М-може би портиерът ги е прогонил.

— Сесилия — казва доктор Х., като се връща на стола си. —
Къде бяхте през август 1969 година?

— Знаете къде съм била.

— Къде бяхте?

— В Язгуровата ферма — отговарям предизвикателно.

— *И какво правехте там? Искаш ли да дойдеш в нашта рокендрол банда?*

— Доктор Х., тогава бях на три годинки. Майка ми ме завлече там. Никой не ми обръщаше внимание. Стоях насрана с часове. Майка ми постоянно се друсаше с ЛСД.

— *И всичко бе песни и празник.*

— Не беше празник... хипитата ме караха да танцувам... загубих се... майка ми беше друсана с ЛСД...

Доктор Х. се превръща в госпожа Спикел, моята съветничка.

— Здравей, Сесилия. Майка ти е мъртва. Не е ли късмет, че се случи сега, а не когато си била малка? Чувам, че майка ти доста е вилняла...

Разплаквам се. Плача истерично и имам чувството, че ще се разцепя на две. Събуждам се.

Разбира се, майката на Хюбърт е мъртва, не моята.

Загинала е в някаква откачена злополука по време на ски, когато Хюбърт е бил на седемнадесет.

Горкият самотен принц, застанал на палубата на седемметровия си състезателен платноход с едната ръка на руля, загледан в морето, тъжен и малко напрегнат (като човек, който се тренира да сдържа сълзите си), с паднал на челото тъмен перчем. Той е мечтата на всяка тийнейджърка — наранен, нуждаещ се от спасяване, принц, тийнейджърски идол.

„Аз мога да го спася“, мисля си, докато гледам черно-бялата снимка на корицата на списание „Тайм“. Седя на евтината чамова масичка в дневната до зеленото, бабунесто полиестерно канапе в къщата в Лоурънсвил, Масачузетс, където майка ми реши да се установи с онзи продавач на риба.

„Мога да те спася, малки принце“, мисля си, макар че той никак не е малък (метър осемдесет и осем) и се намира на границата със зрелостта. Живее далече, в дома на онези богаташи в Карибите, и планира през есента да следва в Харвард. Гледам втренчено снимката и си фантазирам как той лежи с превързана глава в болницата, пострадал при някаква злополука, и казва: „Искам Сесилия. Трябва да ми доведете Сесилия.“ Втурвам се в болничната му стая и той ме целува по лицето.

На десет години съм.

Какво стана с мен?

Някога бях толкова силна. И решителна. И агресивна, както казваха хората. Страхуваха се от мен. Беше очевидно, че искам нещо, но никой не знаеше какво.

А аз знаех.

Исках принца.

От десетгодишна възраст полагах усилия да застана на пътя, откъдето минаваше влакът на съдбата. Откъде знаех, че трябва да завърша колеж по история на изкуството? (Просто знаех.) И че трябва да докопам работата в онази известна художествена галерия в Сохо, където можех да се срещам с богати и известни мъже и жени (главно мъже), които биха взели под крилото си едно младо момиче с подходяща нагласа и чувство за хумор, за да го показват навсякъде из града, така че въпреки липсата на семейни пари или име снимката му да се появява по вестниците и списанията в репортажите за това или онова светско събитие? И откъде знаех, че онзи ден, когато Танер влезе в галерията, трябва да направя всичко по силите си, за да стана негова приятелка, така че когато истинският обект на желанията ми се появи, което знаех, че ще стане, предвид закона за последствието — а именно че той живееше в Сохо и купуваше картини, — да има достоен съперник и това да ме направи по-ценна в неговите очи?

Просто усещах тези неща. Инстинктивно. Тогава бях цялата инстинкт. Груб, агресивен инстинкт. И живеех, сякаш движена от извънземно.

Но сега него го няма. Предаде ме.

(Къде ли е отишло? Мога ли да си го върна обратно?)

Сега почти постоянно съм ИЗПЛАШЕНА. От ВСИЧКИ — лекари, адвокати, политици, фотографи, репортери от клюкарските рубрики, от всеки, който би могъл да използва непознати за мен думи или да говори за събития, за които би трябвало да знам, но не знам, от всички актьори и журналисти, от жени, които раждат по естествен път, от жени, които говорят по три езика (особено италиански или френски), както и от всеки, за когото другите казват, че е талантлив, направо страхотен или просто англичанин. Както можете да си представите, това обхваща почти всички от обкръжението на Хюбърт и по тази причина, когато предстои да излизаме, обикновено се разболявам (тогава излизането почти винаги ми се разминава); или пък, ако не успея да измисля някаква животозастрашаваща болест, сядам в някой ъгъл с ръце в скута, наклонена глава и празно изражение, което очевидно не предразполага хората да говорят с мен.

Но точно тази вечер никаква история не може да предотврати неизбежното — ходенето на петдесетата годишнина от създаването на балета.

Без съпруга ми.

Който през това време ЩЕ ИГРАЕ НА КАРТИ.

Той седи в дневната по риза на червени и бели райета, все още с тиранти, и пие бира с приятелчетата си от телевизията, чиито имена все още не съм си направила труда да запомня. Слизам долу, облечена в бяла брокатена рокля, с гарнитура от сива норка и дълги сиви ръкавици. Майка ми е омъжена за продавач на риба. Баща ми е гей и живее в Париж. Аз отивам на балет.

Никой ли не разбира колко УЖАСЕН е животът?

Някога се молах, за да отида на подобни събития. Затварях си очите и изпросвах един допълнителен билет, подмазвах се на гейове, които искаха да ми помогнат, купувах рокля, подпъхвах етикетите, така че да не се виждат, и на другия ден най-нахално я връщах в магазина. И всичко това с амбицията да стигна до положението, в което съм днес.

— Здравей — казва нервно Хюбърт, оставя бирата и се изправя.
— Аз... направо не мога да те позная.

Усмиввам се печално.

— Д. У. дойде ли вече?

Поклащам глава.

Той поглежда приятелчетата си.

— Предполагам, че щяхме да знаем, ако беше дошъл. Д. У. Той е приятел на Сесилия. Той е нейният...

— Придружител — казвам бързо.

Приятелчетата кимват неловко.

— Слушай — казва той, приближава се до мен, хваща ме за ръката и ме отвежда малко по-надалеч. — Наистина оценявам това.

Стоя с наведена глава.

— Не знам защо ме караш да го правя.

— Защото — отговаря той. — Вече говорихме за това. Ще ти се отрази добре.

— Няма да ми се отрази добре.

— Слушай — казва той, като кима на приятелчетата си през рамо, докато ме води към библиотеката, — винаги си казвала, че искаш да бъдеш актриса. Просто си представи, че си актриса и играеш във филм. Аз винаги го правя.

Поглеждам го със съжаление.

— Хей — казва той, като ме докосва по рамото, — все пак не ти е непознато. Когато те срещнах...

Какво?

Той млъква, усещайки, че е сбъркал.

Когато се запозна с мен, аз се бях натресла на въпросното събитие. Търсех него. Научи за това шест месеца по-късно, докато си бърбяхме в леглото, и му се стори забавно; после обаче осъзна, че тази история би ме представила в лоша светлина, затова тя си остана една от многото ужасни истини за миналото ми, които трябва да държим в тайна.

Стоя сковано, с разширени очи, втренчена в празното пространство.

— О, не! — казва той. — О, не, Сесилия, съжалявам, обичам те!

Посяга да ме хване, но вече е късно. Аз си прихващам полите, изхвърквам през входната врата, слизам тичешком по стълбите, оставам задъхана за момент на тротоара отвън, като се озъртам и се чудя какво да правя, но след това съзирам едно такси, изтичвам и го спирам, а когато се качвам в него и затръшвам вратата, се обръщам назад и виждам фотографа в камуфлажните дрехи, който ме гледа с някакво сдържано любопитство и след това свива рамене.

— Накъде? — пита шофьорът.
Облягам се назад. Докосвам си косата.
— В Линкълновия център — отговарям.
— Актриса ли сте? — пита той.
Отговарям положително и шофьорът ми позволява да пуша.

Съзнателно не мисля за нищо друго, освен за токчетата си, които тракат енергично по площадчето пред Линкълновия център. Позабързала съм се заради февруарския дъждец и тълпата от хора, които се събират при входа, смеят се, тропат с крака и изтръскват чадърите си. По някакъв начин успявам да се смеся с тях, избягвайки фотографите, които ме поглеждат и после се обръщат, за да снимат някой друг, и изпитвам облекчение. После една жена, облечена в черно и с черни слушалки на главата, се приближава до мен и казва:

— Мога ли да ви помогна?

Оглеждам се объркано и отварям уста, а след това я затварям и отново поглеждам момичето (което ми се усмихва незлобиво). Присвивам очи. Не мога да повярвам, че не знае коя съм.

— Аз съм...

— Да? — казва тя и изведнъж разбирам, че наистина не ме е познала. Всичко е заради късата бяла коса. Озъртам се и понижавам глас:

— Аз съм братовчедката на Сесилия Кели. Ребека Кели. Сесилия искаше да дойде, но е... болна... и й беше толкова неудобно, че настоя да я заместя. Знам, че ви причинявам неудобства, но през последните пет години бях в Париж и...

— Не се притеснявайте — казва успокоително тя, посяга към масичката и взема една картичка, на която пише „Принцеса Сесилия Люксенщайн“. — Никой няма против хубавите жени, а ще седите на една маса с Невил Маус, който все ми досажда, досажда, досажда да го уредя с някоя „добра партия“, въпреки че е дошъл тук с онзи модел, Нанди и... е, надявам се, Сесилия да е по-добре. — Тя ми подава картичката. — Май доста боледува. Което е жалко, понеже... — Момичето се навежда заговорнически към мен. — ... Тя е нещо като таен герой на нашия офис. Искам да кажа, шефът ни е такъв задник, но на Сесилия определено й личи, че смята всичко това за... пълни

глупости... а след като го правиш няколко години, разбираш, че е точно така.

— Ами, м-м, благодаря ви. Много ви благодаря — отвърщам.

— О, и внимавайте с Морис Тристъм. Актьорът, нали се сещате? И той е на вашата маса. Женен е, но изневерява на жена си. Постоянно.

Кимам и се отдалечавам, влизам в театъра и минавам покрай още фотографии (един от които вдига лениво камерата и ме снима веднъж, просто в случай че се окажа някоя важна личност, за която да не знаят) и прекращвам глезени и колене, за да стигна до ред С, място 125, в средата на третия ред. Седалката до мен е празна и един седнал наблизо мъж ми се усмихва, докато светлините угасват. Кимвам му едва забележимо. Музиката започва.

Започвам да се отнасям.

Мисля.

За безкрайните дни, в които лежах в мръсния спален чувал на мръсния дюшек на пода и гледах през прозореца как голите клони на дърветата почерняват от неспирния капещ, капещ, капещ дъжд. Това беше в Мейн, където небето винаги бе сиво, температурата винаги един градус със 100 процента вероятност да вали, а изолацията по стените се белеше. В къщата имаше твърде много или твърде малко хора, нямаше храна или храната им идваше в повече — пликове с пържени картофи, консервени кутии с пилешка супа и сладолед в картонени кутии — и имах развален зъб, който някой извади, като го завърза с конец, а другия край на конеца омота на бравата и после затръшна вратата. Бях на шест и тогава правехме важни политически изявления. Отхвърляхме обществото, отхвърляхме мамините роднини, роднините на маминия съпруг и онова, което очакваха от мама. Отхвърляхме фалшивите ценности и злините на капитализма (макар да не отказвахме дребните количества пари, когато ни паднеха) и бягахме, бягахме, бягахме, но всъщност това, от което успяхме да избягаме, бяха чистото бельо, синята вода в тоалетната чиния и портокалите „Сънкист“ през зимата.

Но майка никога не разбра това. Дори след като се „промени“ и отидохме да живеем в Лоурънсвил. Където се опитвахме да се държим „нормално“.

Балетът свършва.

Аз продължавам да седя.

Дълго след като публиката се е изправила, аплодирайки, шампанското е разлято, а облакът от балони се е спуснал върху тълпата, аз си оставам седнала в театъра. Ред С, място 125. Тълпата се вълнува, после започва да оредява и накрая всички отиват да вечерят. Разпоредителите минават през залата и събират захвърлените програми.

— Добре ли сте, госпожице? Вечерята ще започне всеки момент. Омари. Не бива да я пропускате.

— Благодаря — отговарям.

Все пак оставам и си мисля за моята мръсна кукла Барби, цялата в петна, гола, със сплъстена коса, която носех навсякъде, и веднъж се разплаках, когато едно куче се опита да ми я вземе. „Тя е малка принцеса, нали?“, казаха тогава хората, докато ме изправяха с орфаната ми пола на цветчета, а аз се разревах още по-силно и сълзите нашариха лицето ми.

Дори тогава не можех да повярвам, че никога няма да имам пони. Вдигам поглед и не се изненадвам, когато виждам красивото момче от мечтите ми да приближава между редиците. Накрая застава над мен, усмихва се и сядат.

— Спомените са просто версия на реалността — казва той.

Вторачваме се в празната сцена.

В мецанина на Линкълновия център сервират гъши дроб с резенчета манго, а ние стоим на върха на стълбите. Може да си въобразявам, но като че ли хората попритихват и започват да обръщат глави. Момчето ме хваща за ръката, двамата тръгваме бавно надолу по стълбите и прекосяваме залата до моята маса. Фотографът Патрис е клекнал до Невил Маус, австралийския медиен вундеркинд, който веднъж се опита да ме наеме, но после ме отхвърли, след като отказах да изляза с него. Докато дърпа стола, за да седна, момчето ми прошепва:

— Вашата маса не изглежда по-добра от моята.

След това ми смигва точно когато Патрис шепне на Невил:

— Кое е това момиче?

Невил, който е нервен и напрегнат, става тромаво и казва:

— Извинете ме, но мисля, че това място е запазено за принцеса Сесилия Люксенщайн.

— Така е — отвърщам спокойно и оправям презрамките на роклята си. — Но се страхувам, че Сесилия няма да може да дойде. Болна е. Аз съм нейната братовчедка, Ребека Кели.

— Е, предполагам... че тогава всичко е наред — казва Невил.

Опирам лакът на масата и се навеждам към него.

— Вие ли отговаряте за това събитие? — питам сдържано.

— Не. Защо питате? Просто... комитетът работи толкова много, за да нареди... правилно хората по масите.

— Разбирам — казвам аз. — Значи не би било нечестно да приема, че най-силно ви занимава... дали ще седнете на подходящата маса с подходящите хора.

Невил се обръща за помощ към Патрис, който го ритва под масата, примъква се към мен и сяда на стола, който внезапно осъзнавам, че е запазен за Д. У.

— Не съм знаел, че Сесилия има такава хубава братовчедка. Имате ли нещо против да ви снимам?

— Ни най-малко — отговарям и се усмихвам, а Патрис се навежда назад и щраква няколко пъти с апарата си. — Знаете ли, страшно приличате на Сесилия. Но Сесилия мрази да я снимат. Не мога да разбера какво ѝ е.

— Просто е... стеснителна — казвам.

— С мен? Та аз съм един от най-старите ѝ приятели — възмущава се Патрис.

— Така ли? Никога не съм я чувала да ви споменава, но сигурно защото през последните пет години бях в Париж.

— Ние се познаваме от сто години. Спомням си, когато дойде за пръв път в Ню Йорк. Имаше страхотна коса. Обикновено висеше в бар „О“. Беше голяма лудетина. Не мога да проумея какво се случи с нея. Искам да кажа, все пак докопа онзи, когото всички желаеха, нали? Шампанско?

— Да, ако обичате.

— О-о-о, госпожо Снийт — казва Патрис на елегантната жена в началото на петдесетте, която минава покрай нас. — Госпожо Снийт, бих искал да ви представя Ребека Кели. Братовчедка на Сесилия Люксенщайн. Била е в Париж през последните пет години и е

следвала... изкуства. Това е Арлийн Снийт, председателката на балетната комисия.

Подавам й ръка.

— Много се радвам да се запознаем — казвам. — Балетът... Не мисля, че някога съм виждала нещо толкова красиво. Бях като хипнотизирана. След това трябваше да остана на мястото си, за да смея всичко, и се страхувам, че забавих вечерята на съседите си по маса.

— Скъпа моя, напълно ви разбирам — каза госпожа Снийт. — Толкова е хубаво да виждаш нови лица в балета. Трябва да кажа, че предизвикахте доста голямо раздвижване. Всички се чудят коя сте. Трябва да ми позволите да ви представя на някои младежи, които са добри партии.

— Добре ли чух, че сте учили изкуство в Лувъра? — долита един глас отдясно.

Обръщам се.

— Ами да. Да, точно така, господин Тристъм.

— Винаги съм искал да стана художник, но след това попаднах в актьорството и не можах да се измъкна — казва Морис Тристъм.

— О, да — казвам. — Трудно е, но човек трябва да жертва изкуството за търговски цели.

— Трябва да видите какви роли трябваше да приема заради презрените пари.

— А сте толкова талантлив.

— Мислите ли? Трябва да ви заведе да говорите с някои от моите продуценти. Как казахте, че ви беше името?

— Ребека Кели.

— Ребека Кели. Звучи като име на филмова звезда. Е, Ребека Кели, вече съм ваш почитател.

— О, господин Тристъм...

— Наричайте ме Морис.

— Много мило от твоя страна. А коя е красивата ви приятелка? Ах, палавнико. Довели сте дъщеря си.

— Не съм му дъщеря! — казва красивата приятелка, която е на не повече от осемнадесет, но вече има имплантанти в гърдите и безскрупулно изражение.

— Това е Уили — обажда се Морис, очевидно засрамен. После се навежда към мен и ми прошепва на ухо: — И не ми е приятелка. Ние... а-а... играем заедно във филма, който току-що заснехме.

Уили се навежда през Морис.

— Приятели ли сте с Майлс?

— Кой Майлс? — питам.

— Майлс Хансън. Онзи, с когото сте дошли.

— А, имате предвид онова хубаво русо момче. Майлс ли се казва?

Уили ме поглежда, сякаш съм пълна идиотка.

— Току-що приключи със снимките на онзи филм, „Гигантик“. Всички казват, че ще стане голяма звезда. Следващият Брад Пит. Все карам Морис да ме представи...

— Казах ти, не го познавам — намесва се Морис.

— Просто не иска. А мисля, че Майлс би могъл да ми стане гадже — продължава Уили.

— Шампанско? — питам и си наливам още една чаша, докато омарите пристигнат.

Четиридесет и пет минути по-късно свирят онази песен, „Просто искам да летя“, а аз съм доста пияна и танцувам лудо с Майлс. Изведнъж поглеждам и зървам Д. У. Изпотен в смокинга, той пригласява влажната си коса и полага всички усилия да се държи спокойно, макар да виждам, че кипи. Когато ме съзира, идва до мен и кресва:

— Сесилия! Какво правиш? Двамата с Хюбърт претърсихме половината Манхатън!

Майлс спира, аз спирам. Сякаш цялата зала спира и се отдръпва от мен. Чувам Патрис да крещи:

— Знаех си! През цялото време знаех, че е Сесилия!

Неочаквано черен рояк от фотографи се спуска към мен и ме хваща как държа с една ръка ръката на Майлс, а с другата стискам бутилка шампанско. Майлс ме дръпва и двамата хукваме заедно през тълпата.

Спускаме се тичешком по стълбите и изхвъркваме навън, където вече здравата вали. Прекосяваме площада, слизаем по още няколко

стъпала, пресичаме улицата, избягвайки движещите се лимузини и четири пътни ченгета, и излизаме на Бродуей, където тъкмо спира автобус номер 12.

Изтичваме до автобуса, като махаме и крещим, качваме се, Майлс изважда два жетона и се смеем, докато отиваме до задните седалки. Там сядаме, споглеждаме се и избухваме в смях, а когато вдигаме очи, всички в автобуса ни зяпат. Аз хлъцвам, а Майлс отпива глътка шампанско от бутилката. След това здраво хванатите ни ръце се пускат и се втренчваме през противоположни прозорци към дъжда, който шиба стъклата.

— Добро утро.

— Добро утро.

Хюбърт седи на кухненската маса, пие кафе и чете „Уолстрийт Джърнъл“.

— Има ли, ь-ъ, кафе? — питам.

— В кафемашината — казва той, без да вдигне поглед.

Отивам до плота и започвам да тракам с вратите на шкафчетата, докато търся чаша.

— Опитай със съдомиялната — казва той.

— Благодаря — отговарям.

Наливам си кафе и сядам.

— Рано си станала — подхвърля той.

— М-хм — отвърщам. Хюбърт плъзва „Поуст“ към мен.

Отпивам глътка кафе. Отварям вестника на страница шеста.

Заглавието гласи: „Принцесата-булка на живо на купона.“

Следва текстът: „Очевидно принц Хюбърт Люксенщайн крие бляскавата си съпруга Сесилия, а не обратното. Сесилия Кели, бивша служителка в художествена галерия, се спотайва още от сватбата си, която се състоя преди две лета в Лаго ди Комо, Италия, в 200-акровия фамилен замък, притежание на бащата на младоженеца, принц Хайнрих Люксенщайн. Но снощи, на петдесетата годишнина на балета, красивата принцеса с нова момчешка прическа и рокля от «Бентли» пристигна соло и очарова гостите на вечерята, сред които... преди да напусне драматично с новия екранен секс символ Майлс Хансън.“

Сгънах вестника.

— Сесилия... — започва той.

— Още ли ме обичаш?
— Сесилия...
Вдигам ръка.
— Недей. Просто недей — казвам.

V

Мили дневнико,

Мисля, че вече съм по-добре.

Днес ставам, обличам се, пия кафе и чета останалите от Хюбърт вестници. Поглеждам си часовника и виждам, че е девет. Внезапно ми хрумва, че днес бих могла да направя нещо. Чувството е толкова странно, че за момент помислям да взема някой и друг Ксанакс, но след това осъзнавам, че за пръв път от... какво, години? — не искам да се друсам. Всъщност мисля да отида до центъра и — ХА! — да направя изненадващо посещение на съпруга си в службата.

А най-ужасното е, че колкото повече мисля за това, толкова по-голямо става желанието ми да го направя. Все пак Хюбърт е мой съпруг и има ли нещо по-естествено от това съпругата да отиде да посети мъжа си в обедната му почивка? Особено ако подозира, че той може да има връзка с друга (което е възможно) или има други планове (това пък е почти сигурно). Затрудненото положение ще го принуди да избира между жена си и предишните планове за обяд. Решението му ще ѝ покаже почти всичко, което ѝ е нужно да знае за него, а именно: а) ако предпочете работата пред съпругата си, значи е лайно и не я обича; б) ако предпочете жена си пред работата, вероятно все още е лайно, но може би я обича. И в двата случая имам чувството, че днес Хюбърт ще бъде победен и искам да съм там, за да стана свидетел на поражението му.

Незнайно защо, нося морскосиня шапка и ръкавици на морскосини и бели райета, когато почуквам на тезгяха на администраторката със златна запалка „Дънхил“. В чантата си имам клетъчен телефон, който сякаш не работи, два стари тампона и ронеща се кучешка бисквитка.

— Х. Л., моля — казвам на администраторката.

Жената отначало не помръдва, а после произнася с отегчен, хладен глас:

— За кого да предам?

А аз отвръщам:

— За съпругата му.

Тя ме измерва от глава до пети и казва:

— Секунда.

В момента съм в състояние да мисля единствено, че тя не ме е познала и неизвестно защо, това ме вбесява. Искане ми се да я УБИЯ, затова потропвам отново със запалката, и то по най-дразнещия начин.

След това си напомням, че вече съм по-добре.

Тя вдига слушалката и пита някого:

— Х. там ли е? — После явно ѝ задават някакъв въпрос, защото отговаря: — Ами жена му е тук. — Накрая затваря телефона и ми казва: — Сега някой ще слезе да говори с вас.

— Какво искате да кажете? Къде е съпругът ми? — питам. — Не съм дошла тук да говоря с някого, а за да видя съпруга си.

— Той не е в кабинета си.

— Някой седи ли си изобщо в кабинета?

— Той знае ли, че ще дойдете?

— Разбира се, че знае — отвърщам, но със съзнанието, че нещата не отиват на добре.

— Ами той вероятно е на снимачната площадка. Дайана Мун ще участва в предаването днес.

— Трябва ли да ми пука за Дайана Мун?

Администраторката ме поглежда, сякаш ме вижда за пръв път. Ноктите ѝ са изкуствени и лакирани на червени, бели и сини райета. Те като че ли са единственото забележително нещо в нея.

— На много хора... им пука... за Дайана Мун.

Свалям ръкавиците, като ги издърпвам пръст по пръст.

— Затова ли тя... уби съпруга си?

Администраторката се озърта нервно.

— Той почина от свръхдоза. Освен това Дайана Мун е... героиня. Рейтингът ще скочи до небесата.

Прозявам се шумно.

— Но какво толкова е направила? — питам с пълното съзнание, че това е много нагъл въпрос, понеже спокойно може да се каже, че и аз нищо не съм направила, освен дете съм се омъжила за Хюбърт, вероятно една от най-добрите партии в света.

Администраторката ме поглежда с едва сдържана ярост.

— Сега ще видя дали не мога да открия Х.

Точно в този момент Констанс Диуол минава през сивата блиндирана врата, зад която се крие тайнственият лабиринт от студия на „Нетуърк“.

— Сесилия — казва тя, като ми протяга ръка. — Колко се радвам да те видя отново. За съжаление днес не е най-подходящият момент за изненадващо посещение. Дайана Мун е на снимачната площадка и е... е, тя просто е Дайана Мун.

— А аз съм принцеса Сесилия Кели Люксенщайн — казвам аз някак нехайно, но се свивам вътрешно при думата „принцеса“, защото знам, че именно тези неща отблъскват хората и ги карат да звънят на клюкарските рубрики. — И бих искала да видя съпруга си.

— Спешно ли е, принцесо Люксенщайн? — пита Констанс крайно саркастично, за което по-късно ще я накарам да си плати, може би като поискам да я уволнят.

Доколкото съм чувала, тя е една „по-млада, по-мила и по-умна“ моя версия. Знам и че е лудо влюбена в съпруга ми (както и всички онези тъпи харвардски възпитанички), откакто постъпи на работа при него като помощник-продуцент се опитва да го вкара в леглото си и искрено вярва, че би му било по-добре с нея, отколкото с мен.

— Трябва ли да има спешна ситуация, за да мога да видя съпруга си? — питам със същата доза сарказъм.

— Просто... взели сме много охранителни мерки.

— За да опазите Слейтър Ландън от Дайана Мун, предполагам.

Констанс и администраторката се споглеждат набързо. Администраторката свежда очи и се прави, че подрежда телефонните съобщения.

— Мога да те настаня в зелената стая — казва накрая Констанс. — Но не мога да ти гарантирам нищо.

Минути по-късно, пушейки нелегално в зелената стая, попоглеждам екрана, на който Дайана Мун със сатенена вечерна рокля (едната презрамка е паднала небрежно от рамото ѝ) се навежда към Слейтър Ландън и абсолютно сериозно му казва:

— Никога не поглеждам назад. Имах късмет и — тя поглежда право в камерата — всеки ден благодаря на Исус за това.

След това се отпуска победоносно назад, кръстосва крака и прехвърля ръка зад облегалката на креслото, така че да се вижда цепката между гърдите ѝ. Изкикотва се.

Слейтър Ландън, полуангличанин, полуамериканец, бивш тийнейджърски секс идол от екрана, чиято кариера приключи (за кратко), след като го хванаха облечен в женски дрехи, се навежда над бюрото и казва:

— Дайана, да не си се побъркала по Исус?

Лицето на Дайана Мун добива непроницаемо изражение и очевидно без да може да се стърпи, тя казва:

— Слейтър, розовите гащички с къдрички говорят ли ти нещо?

Слейтър не е подготвен за такова нещо, но се прикрива, като прокарва пръсти през късата си руса коса и казва:

— Алиса не е ли носила такива в Страната на чудесата, когато се е спуснала в заешката дупка?

— Дупка — подхвърля кокетно Дайана. — Тази ли дума ти е любимата?

Слейтър поглежда към камерата.

— Добре, хора. Времето изтече. Дайана, много ти благодаря, че участва в предаването и късмет с новия ти филм... — Сетне се усмихва на камерата, но няколко секунди по-късно сваля рязко микрофона си и крещи: — Надявам се, че ще можем да отрежем последното.

Звукът затихва и техниците се появяват, следвани от Хюбърт. Дайана го прегръща и поглежда през рамо към Слейтър, после всички излизат и екранът угасва.

Изведнъж усещам съжаление към съпруга си.

Знае ли той, че го ИЗПОЛЗВАТ? Каква ВСЪЩНОСТ е неговата работа? Да уговаря срещите с гостите и да се грижи да не осъдят Слейтър за изнасилване на непълнолетни? Кой би си избрал да се занимава с такова нещо?

Хюбърт. „Европейски престолонаследник е не само страхотен красавец, но и съвсем обикновен човек“, крещеше едно заглавие преди три години, когато Хюбърт за пръв път започна работа. На първия му работен ден беше сниман как си купува сандвич от кулинарния магазин на ъгъла, а когато излезе с кафявия плик в ръка, той махна на фотографите и им се усмихна. „Първият ден на принца в училището на живота“, пишеше на първа страница в „Ню Йорк Поуст“ и тогава това изобщо не ми се стори странно.

— Просто искам да върша нещо нормално. Като обикновен човек — казваше Хюбърт. И аз се съгласявах с него.

— Искам да можем да прекосим улицата и да си купим фунийка сладолед — казах тогава с нацупени устни, макар че МРАЗЯ сладоледа, понеже от него се пълнее.

А Хюбърт добави:

— Аз също, скъпа, аз също. — Скръбно.

Насърчих го да приеме работата. В шоубизнеса. Нима можеше да е трудно? Хюбърт вече се бе пробвал няколко пъти в банковото дело, но всеки негов опит, макар и странно, приключваше катастрофално. Не умееше да борава с цифри и всъщност оставяше щедри бакшиши, понеже не можеше да пресметне колко е двадесет процента от сметката. Тогава тези неща не ми правеха впечатление.

Но сега внезапно осъзнавам. Моят съпруг е чаровен, общителен и с чудесни обноски. Но е и малко... тъп.

Те го ИЗПОЛЗВАТ заради връзките му.

Паля отвратено цигара и точно в този момент вратата на зелената стая се отваря (онази проклетница Констанс вероятно ме е заключила вътре) и Хюбърт влиза с Дайана Мун, която по някаква странна причина се втурва, прегръща ме като двегодишно дете и едва не събаря цигарата от ръката ми.

— Винаги съм искала да се запозная с теб — лигави се тя. После се отдръпва назад и продължава: — Хубава си точно колкото казват. — Хваща ръката ми. — Надявам се да станем много добри приятелки.

Иска ми се да я мразя, но не мога, поне не веднага.

— Констанс ни каза, че си тук — казва неубедително Хюбърт, — и Дайана настоя да се запознае с теб.

— Надявах се да си свободен за обяд — отговарям. Питам се дали така ми се струва, или наистина в забележката му за Дайана долавям лека враждебност?

— Хайде всички да обядваме заедно. В едно от заведенията за Обядващи дами — казва Дайана. — Днес се чувствам дама до мозъка на костите.

— Не мога — отвърща нехайно Хюбърт. — Двамата с Боб обядваме заедно всяка сряда.

— О, така ли? — казвам.

— Разбира се, ти нямаше откъде да го знаеш — продължава Хюбърт. — Ако ми се беше обадила, преди да дойдеш...

— О, кой е тоя Боб? Разкарай го — възкликва Дайана. — Кажу ми, че ще обядваш с мен. Сигурна съм, че Боб ще разбере.

— Ще разбере, но той е директорът на „Нетуърк“ — отвърща Хюбърт.

— Все пак не искаш ли да обядваш с жена си? — пита Дайана с нещо, което прилича на искрено недоумение. — Тя е толкова хубава...

— Ние почти не се виждаме — казвам с напълно неутрален тон, докато си слагам ръкавиците.

— Двамата с Норман прекарвахме всяка минута заедно — казва Дайана. — Всяка минута. Не можехме да се наситим един на друг. Бяхме като омагьосани. Прекарвахме по цели дни в леглото... — Тя изкривява лице. — Липсва ми. Страшно ми липсва. Никой не разбира истински това. — И се разплаква.

Двамата с Хюбърт се споглеждаме стъписано. Хюбърт не прави нищо. Аз се покашлям учтиво в ръкавицата.

— Той беше най-голямата ми любов. Единствената ми любов. Не мисля, че някога ще мога пак да ходя с някого — казва Дайана, макар да е всеизвестен факт, че в момента не само ходи с някого (един директор на филмово студио), но и според списание „Стар“ живее с него (или поне оставя всичките си неща в неговата къща). Очевидно тези сълзи са просто част от малкото й представление, защото в следващия момент тя сграбчва ръката ми и изтърсва: — Е, поне вие можете да обядвате с мен. Не мога да остана сама точно сега.

По лицето на Хюбърт се разлива облекчение.

— Защо не отидете в „Киприани“? „Нетуърк“ ще плати сметката, разбира се — добавя той. — Сесилия, просто не забравяй да ми я донесеш, става ли?

Аз само го зяпам ужасено и не мога да повярвам, че ми натриса тази жена, че се отнася с мен като с някаква... СЛУЖИТЕЛКА, за Бога.

— Ще накарам Констанс да уреди нещата — казва той.

Точно в този момент Констанс влиза и очевидно „за миг схваща ситуацията“.

— Ще се обадя на Джузепе — казва тя и кимва на Хюбърт. — Ще му кажа да ви очаква. Така няма да чакате.

— Аз никога не чакам. Никъде — подхвърлям ѝ, удивена от нейното непокорство.

Поглеждам към Хюбърт за потвърждение или поне за някаква подкрепа, но той само се усмихва неловко.

— Е, довиждане тогава — казвам студено.

— Ще се видим по-късно. У дома — отвръща той, сякаш го дразня или нещо подобно.

— Точно така. Ще се обадя — повтаря Констанс и поглежда към Хюбърт, но не се помръдва. — Слейтър се държа като комедиант днес, нали? — казва тя, сякаш с Хюбърт са сами в стаята. — И всичко заради онази проклета Моник. Ето какво се получава, когато ходиш с дете. Само че сега това е наш проблем.

Точно тогава го докосва по ръката. И по-точно по бицепса.

Права бях. Той наистина има връзка с Констанс.

— Коя беше тази шибана кучка? — пита Дайана, докато се стоварва в лимузината. — Господи! На твоето място щях да я цапардосам. Слушай, миличка, правило номер едно: никога не оставяй друга кучка да се заиграва със съпруга ти. Защото, гарантирам ти, тази кучка е хвърлила око на твоя човек. Ако знаеш колко жени трябваше да пребивам, направо да им ИЗБИВАМ Норман от главите, няма да повярваш. Искам да я уверя, че вярвам, понеже скандалите на Дайана Мун по баровете са легендарни, но тъкмо сега съм твърде уплашена, твърде учтива или твърде вкисната на Хюбърт, за да кажа каквото и да било, затова само кимам и паля цигара. Дайана я грабва от ръката ми и започва да я пуши, ръкомахайки.

— Знаеш ли, че веднъж едва не откъснах цицата на една кучка?

— Всъщност не го знаех — отговарям и паля нова цигара, съобразявайки, че дори тя не може да пуши две цигари едновременно.

— Вярно е — казва Дайана. — Кучката искаше да ме съди, но двамата с Норман имахме най-големите, най-силните адвокати, които могат да се намерят в шоубизнеса.

После се отпуска назад на сивата кожена седалка. Гледам я, неспособна да се сдържа. Лицето ѝ е едновременно красиво и грозно, като грозната част е оригинална, а красотата е дело на изкусни пластични хирурзи.

— А-ха — казва тя. — Всички обичаха Норман. Абсолютно всички. Първия път, когато го зърнах на снимачната площадка — беше в пустинята, — разбрах, че съм видяла Исус. И всички останали го разбраха. — Тя се обръща към мен и ме хваща за ръката. — Затова толкова много обичам Исус сега, Сесилия. Обичам Исус, защото съм го виждала. Тук, на земята. Беше дошъл само за кратко, колкото да направи три филма, донесли над сто милиона долара. След като докосна всички, той знаеше, че е време да се върне на небето. И си отиде.

— Но... Исус не е ли смятал самоубийството за *грех*! — казвам, като се питам колко още глупости мога да понеса, дали Хюбърт и Констанс не обядват някъде, дали си нямат някое тяхно местенце, където се хранят заедно всеки ден и където Хюбърт ѝ говори неща като: „Обичам те, но жена ми е луда.“

Дайана ме поглежда в очите.

— Той не се е самоубил, Сесилия. Смъртта на Норман, както сигурно подозираш, бе пълна мистерия. Никой не знае как точно е умрял. Дори не знаят *кога* е умрял...

— Но със сигурност — казвам — съвременната медицина...

— О, не — отговаря Дайана. — Съвременната медицина не е чак толкова напреднала, колкото си мислят хората. Има неща, които дори докторите не могат да проумеят...

„Да, не мога да не си помисля, и ти си едно от тях.“

— Като например факта, че тялото му бе намерено чак след четири дни.

— И — добавям, неспособна да се сдържа, — не липсваха ли някои части? Изядени от диви зверове?

Дайана вперва поглед през прозореца.

— Така си мислят всички — казва накрая тя. — Но истината е... че тези негови части може да са били отнесени от... едни особени ученици.

Боже Господи!

— Почти съм сигурна, че съпругът ми кръшка — казвам.

— И тези особени ученици всъщност са...

— С Констанс. Онази кучка.

— ... Те са нещо като ангели. Били са изпратени да го пазят, но...

— Наистина не знам какво да правя — продължавам упорито.

— ... Всъщност неколцина души, имам предвид *точно неколцина*, смятат, че тези особени ученици са нещо като...

— Предполагам, че трябва да помисля за развод.

— Извънземни — завършва Дайана.

Аз само я поглеждам слисано.

Тя се навежда към мен.

— Ти вярваш, че Норман всъщност е бил Исус, нали, Сесилия? Моля те, кажи „да“. Защото наистина искам да бъдем големи приятелки. Страшно се нуждаю от една голяма приятелка в този град.

За щастие точно в този момент лимузината спира пред „Киприани“.

След малко повече от обичайното суетене ни настаняват на една маса в предната част на ресторанта, до прозореца. Навсякъде около нас се шушука: „Онази принцеса... Сесилия... коя е тази жена?... О, Дайана Мун... Норман Чайлдс... Дайана Мун и... Люксенщайн... Принц Хюбърт Люксенщайн... мъртъв, нали знаете...“ И аз знам, че това утре ще е на шеста страница, особено след като вдигам очи и виждам Д. У. да ме гледа от мястото си, през пет маси от нас. Чака ме да го погледна, за да може да дойде. Седи с Джулиет Морганс, „момиченцето от Върмонт“, което в края на лятото ще се омъжва за Ричард Али от гигантската козметична фамилия Али, в имението на Али в Хамптъните.

Келнерът приближава и Дайана едва не го цапардосва, когато се опитва да сложи салфетката в скута ѝ, но свадата е предотвратена от появата на Д. У. Той се навежда към мен и казва с обичайния си „меден тон“:

— Скъпа моя. Какво удоволствие е да те видя. Не мога да се сетя за някого, когато да искам да видя повече от теб. Ти направо ми осмисли деня.

— Дайана Мун, Д. У.

Дайана повдига лицето си за целувка. Д. У. покорно я целува по двете бузи.

— Така — казва тя. — Какво означават тези инициали?

— Дуайт Уейнъс — отговарям.

— Бях първият шеф на Сесилия — казва Д. У. — Преди години. Оттогава със Сесилия сме големи, големи приятели.

Аз само го поглеждам.

— Чувам, че скоро ще приемате поздравление — казва той на Дайана.

— Да — отвърща Дайана, без изобщо да се впечатли.

— За вашия договор с „Али Козметикс“.

— Можете ли да повярвате? — казва Дайана. — Аз, да продавам сини сенки!

— Семейство Али са мои големи, големи приятели. Всъщност в момента обядвам с Джулиет Морганс, годеницата на Ричард Али.

— Така ли? — пита Дайана и примижава с очи, за да погледне натам. — Имате предвид онова дребно тъмнокосо девойче?

Джулиет маха нетърпеливо.

— Мисля, че ще трябва да ходя на сватбата им — казва Дайана.

— Тя също ми е много, много добра приятелка — добавя Д. У.

— Звучи ми, сякаш всички в този град са ви много, много добри приятели. Може би трябва да ви опозная по-добре — казва Дайана.

— Това — отговаря Д. У. — би било голямо удоволствие за мен.

— Мили Боже! — казва Дайана, когато Д. У. се отдалечава. — Тоя изглежда, сякаш някой го е изкопал от под някоя скала в Палм Бийч.

Започвам да се смея, макар че Палм Бийч ми напомня за двуседмичната ваканция, на която отидохме с Хюбърт, след като се сгодихме. Тогава ми стана ясно, че май имаме различни виждания за общото си бъдеще. Моите бяха: куфари „Луи Вюитон“, винаги фризирана коса, джипове в Африка, бричове за езда в цвят каки, бели колони на фона на Карибско море, сухи жълти тоскански полета, маскен бал в Париж, смарагдови бижута, президента, самолети „Лиър“, хотелски апартаменти, огромни легла с бели чаршафи и пухени възглавници, открит спортен автомобил, моят съпруг постоянно ме целува, бележки в багажа, на които пише „обичам те“ и винаги вятър в косите ми. А ето какво получих — едно „вълнуващо“ пътуване из Америка. Кое то започна в Палм Бийч. Където „бляскавата, току-що сгодена двойка“ отседна в дома на господин и госпожа Брайън Мастърс. Брайън Мастърс (вуйчото на Хюбърт) беше дебел старец, до когото трябваше да седя на всяко хранене и който на първата вечер се наведе към мен и ми прошепна: „Семейството си беше много добре, докато Уесли не отиде в Холивуд и не направи всичките си проклетни пари“, докато един чернокож с бели памучни ръкавици сервираше

агнешки пържоли. Жена му Лусинда, която говореше с лек английски акцент, но всъщност беше от... Минесота, мисля, изглеждаше някак вяла. Открих причината за това след един особено вбесяващ сет на смесени двойки, когато изругах Хюбърт и хвърлих ракетата си на земята.

— Ела с мен, Сесилия — каза тихо тя с някаква странна полуусмивка и аз я последвах, все още кипейки от яд.

Прекосихме къщата и се качихме в нейната баня. Там тя затвори вратата и ме накара да седна върху едно жълто, покрито с коприна столче.

— Има само един начин да оцелееш като съпруга на Мастърс.

— Но Хюбърт...

— Майка му беше Мастърс. Той е същият — прошепна Лусинда.

После с тревога забелязах, че е доста хубава и много по-млада, може би на около четиридесет, отколкото ми се бе сторила отначало на фона на тази голяма къща с фалшива прислуга. „Какво ще стане с мен?“, помислих си.

— Кукли — каза тя и отвори аптекката, в която имаше изобилие от продавани с рецепта шишенца, достойно да си съперничи с аптекката на моя фармацевт. После взе едно кафяво шишенце и ми го подаде. — Опитай тези. Напълно са безвредни. Като бонбони. Карат те да се чувстваш добре.

— Нямам нужда от хапчета — казах. Кое то бе доста странно, понеже по онова време винаги взимах по малко кока и дори имах в чантичката си една ампулка, за която никой не знаеше и никой нямаше да разбере. — Бракът ми ще бъде чудесен. Направо страхотен.

— О, Сесилия — каза Лусинда и отново ми подаде шишенцето. — Не разбираш ли? Не е и никога няма да бъде.

Разбрах го едва в края на нашата ваканция, когато отидохме на онази „риболовна експедиция“ в Монтана. Бях вечно мръсна, със сплъстена коса, спях в една колиба с бодливо войнишко одеяло, ставах в пет сутринта и нямаше свястно място, където да се изсера, камо ли да взема душ, а двамата с Хюбърт вече почти няхахме какво да си кажем. Тогава отворих шишенцето и изтърсих едно хапче в ръката си. Беше малко, бяло и овално. Изпих едно, после още едно.

Веднага се почувствах по-добре.

Продължих да се чувствам добре даже след като изминахме двадесет мили в дъжда до онзи евтин бар, който Хюбърт беше намерил в пътеводителя, и там той танцува с онази келнерка с накъдрената коса и увисналите цици (тя беше само на двадесет и пет). Изпих шест маргарити, но видът ми остана все така незаинтересован.

И Хюбърт беше убеден, че е взел правилното решение, като ме е помолил да се омъжа за него.

Не беше ли това най-важното?

— Бял или жълт? — пита Дайана.

Аз ѝ се сопвам:

— Какво?

Двете избухваме в смях, понеже, както изглежда, сме някъде на десетото си белини.

— Ксанакс — казва тя.

— Син — отговарям. — Жълтият е за хомосексуалистите.

— Дори не знаех, че има син — казва тя, закрива лицето си с ръце и ми се смее през пръсти. — Хей, познай какво? Яла съм и кучешка храна. Накарах и Норман да яде кучешка храна. Като се замисля, май съм карала Норман да върши доста неща.

— Да не вземеш пак да се разплачеш — казвам.

— О, мили Боже, Норман, Норман! — изхленчва тя. — Защо трябваше да умреш и да ми оставиш сто двадесет и три милиона долара?

— Защо Норман? — питам.

След това ни се допикава и тръгваме, залитайки, нагоре по стълбите. Разбира се, Джулиет, „момиченцето от Върмонт“, веднага идва след нас в тоалетната. Дайана се поглежда в огледалото и залита назад, пицейки:

— Имам нужда от грим!

Джулиет се вмъква вътре и прошепва:

— Здравсти!

Преди да е успяла да каже нещо друго, Дайана грабва чантичката ѝ от „Прада“ и я изтърсва енергично. Разбира се, оттам се показва купчина козметика „Мак“, заедно с „Тампакс“ за девойки, четка за коса с косми и един кондом.

— О, Джулиет — казвам. — Никога ли не използваш козметика „Али“?

— Аз използвам козметика „Али“ — обажда се Дайана, като се клепе небрежно с червило — и я ме вижте! Превърнах се от пристрастена към крека в светска дама. И познайте какво? Вие също можете да го направите.

— Сесилия — казва хрисимо Джулиет, — ще дойдеш на сватбата ми, нали?

— Не бих я пропуснала — отговарям. — Макар че едва те познавам.

— Но не му ли е това страхотното на Ню Йорк? Няма значение — казва Джулиет. — Искам да кажа, всички са...

— Ще завладея този град. Точно както завладях Лос Анджелис — казва Дайана.

— Ти също ще дойдеш, нали? — пита я Джулиет.

— Питай рекламния ми агент — отвръща Дайана.

— О! Аз също имам рекламен агент — казва Джулиет. — Д. У.

— Така че накарай своя рекламаджия да се обади на моя рекламаджия. Остави на тях да решат.

И с това зарязваме Джулиет в тоалетната да бърше гилзата на червилото си със салфетка.

Когато влизам в апартамента, телефонът звъни. Разбира се, оказва се Дайана.

— Здравсти, писанче — каза тя. — Така виках на Норман. Писанче.

— Ами здрасти — отговарям. — Здравей, Норман.

— Самотна ли си, Сесилия? Защото аз определено съм. Определено съм самотна — казва Дайана.

— Предполагам, че съм самотна. Да — отвръщам.

— Е, повече няма да бъдем самотни. Ще бъдем големи приятелки.

— Точно така — казвам. Ефектът от шампанското е започнал да отшумява.

— Хей. Чудех се дали не искаш да се помотаем навън. Може да отидем утре на пазар. Все още имам лимузината и шофьора. По дяволите, винаги съм имала лимузина и шофьор. Понякога забравям, нали се сещаш?

Съпругът ми има връзка. С Констанс.

— Хей, Дайана — казвам аз, загледана през прозореца към един автобус, който стоварва тумба туристи на Принс Стрийт. — Вярно ли е онова, което разправят? Че си убила съпруга си?

За момент слушалката притихва, после Дайана се засмива кратко и високо.

— Е, да го кажем по този начин. Ако не съм, поне бих го направила, нали?

— Така ли?

— Е... Щях да знам как да го направя. Ако това ме питаш. И не забравяй, доста по-евтино е от развода.

После се засмива и затваря.

VI

Заминавам.

Седя в кабинета на д-р Х., гледам мръсните дантелени завеси, които ветрецът от Пето Авеню развява, и си мисля за яхти, филмови звезди в сатенени рокли и кутии за шапки „Луи Вюитон“ като онази, която току-що си купих за пътуването, макар да нямам шапка. Доктор Х. прекъсва размишленията ми с една дума:

— Е?

— През онези прозорци може да се види вътре — казвам.

Доктор Х. оставя жълтия си бележник и поглежда навън.

— Това ли е проблемът? — пита. — Идвате тук вече — колко? — година и половина, Сесилия, и никога досега не сте го споменавали.

Както никога не съм споменавала за връзката на Хюбърт с Констанс. Допреди няколко дни. Веднага след като казах на Хюбърт, че заминавам с Дайана за филмовия фестивал в Кан.

— Може би ставам параноичка — казвам полу на шега.

— Вие сте параноичка — отговаря доктор Х. и свежда поглед към бележника си. — Всички знаем, че затова сте тук.

— Ние? Кои сте тези „ние“? Някакъв заговор?

— Аз, вашият съпруг, пресата, или трябва да кажа „медиите“, вероятно този тип Д. У., за когото все говорите... да продължавам ли? — пита някак отегчено доктор Х.

Отговарям отрицателно и неочаквано прибавям:

— Може би използвам параноята си като някакво оръжие. Мислили ли сте някога за това, доктор Х.?

— А правите ли го? — пита той. — Използвате ли параноята си като оръжие?

Мамка му. Не ЗНАМ.

Доктор Х. седи и ме гледа втренчено, както ме гледаше Хюбърт, когато му казах, че заминавам. Без него. Но нищо не можеше да каже, както не можеше да каже нищо за няколкото чанти и куфари „Луи Вюитон“, които купих след един пиянски следобед с Дайана, да не споменаваме няколкото чифта обувки, чантичките и роклите.

— Имам нужда да замина — казах му. — Трябва да помисля.
— Имам нужда да замина — казвам на доктор Х.
— Каква полза — пита той — ще ви донесе това заминаване?
— Никаква — отговарям. — Но така ще се отдалеча от съпруга си. Споменах ли, че той има връзка с друга жена?
— Споменахте го — доктор Х. прелиства бележника си — преди месеци. Заедно с онази биографична книга.
— И?
— И работата е там, че... вероятно всичко това е плод на вашето въображение.
— Мисля, че мога да правя разлика между фантазии и реалност.
— Можете ли? — пита той.
— ВИДЯХ ги заедно.
— Да не би да правеха...
— КАКВО? Онова? Не. Но си личеше. По начина, по който се държаха.
— Какво казва той?
— Нищо — отговарям, като полюшвам крака си. — Но не го отрича.
— Защо поне не го ОТРЕЧЕШ? — изкрещях тогава.
— Сесилия — отвърна студено Хюбърт. — Подобни твърдения не заслужават отговор.
Той може да бъде страшно студен, моят съпруг. Под прекрасните му обноски няма абсолютно... нищо.
— Определено ти изневерява — каза по-късно Дайана. — Иначе щеше да го отрече.
Е, ВСИЧКИ знаем това, нали?
Личи си, че този сеанс няма да доведе доникъде, затова изтърсвам ни в клин, ни в ръкав:
— Имам нова... *приятелка*.
Изведнъж осъзнавам колко ЖАЛКО звучи това, както когато бях на четири и разправях на всички, че имам приятел, но той беше въображаем и се казваше Уинстън. Казвах на всички, че отивам да играя с Уинстън, но всъщност отивах до любимата си локва и пусках бръмбари в кибритени кутийки по водата.
— И тази приятелка...

— Е реална — парирам, но веднага се усещам, че и това звучи откачено, затова бързо замазвам нещата. — Искам да кажа, че според мен ще станем приятелки. Вече сме приятелки, но Бог знае колко ще продължи това.

— Приятелствата ви с жени обикновено... бързо ли приключват?

— Не зная — казвам ядосано. — Кой знае? Не в това е въпросът. Не искате ли поне да знаете... коя е тя?

— Важно ли е? Добре, *коя е тя*?

— Работата е там, че отдавна не съм имала приятелка. Ясно? — казвам, като го гледам ядосано.

— И защо?

— Не знам. Защото съм омъжена. Вие ми кажете.

— И значи тази приятелка...

— Дайана...

Доктор Х. вдига ръка, за да ме спре.

— Само първи имена.

— Защо? Това да не е някакво събрание на Анонимните алкохолици?

— То е, за каквото го смятате, Сесилия. А сега да видим. Дайана — казва доктор Х., изписва името ѝ с главни букви и го подчертава.

— Знаете С ТОЧНОСТ коя е! — кресвам. — Господи! Става дума за Дайана Мун. Не четете ли шеста страница? От седмици пишат за нас двете. Как ни виждат навсякъде заедно.

Доктор Х. засмуква върха на писалката си.

— Не чета страница шеста — отговаря замислено.

— Дявол да го вземе, доктор Х.! Всички четат страница шеста — казвам, като скръствам ръце и поклащам единия си крак, обут в бежова копринена обувка „Маноло Бланик“, която струва четиристотин и петдесет долара и е абсолютно непрактична. Двете с Дайана ги бяхме купили преди два дни, когато отидохме на „пазарна веселба“. Аз си ги избрах, а Дайана каза, че трябва и тя да си купи един чифт, понеже сме били „сестри“, и това беше потвърдено, когато се оказа, че носим един и същи номер обувки: девети.

— Имам добър вкус — изтърсвам неочаквано.

Доктор Х. очевидно изпитва облекчение, че все пак няма да го замерям с лайна, затова казва меко:

— Да, така е. Вие сте известна с това, нали? Добрият вкус. Вероятно той е една от причините Хюбърт да се ожени за вас.

Доктор Х. вдига очи към мен. Вижда, че само го гледам, затова продължава със запъване:

— Все пак това е една от причините, поради които мъже като Хюбърт се женят, нали? Искат съпруга с добър вкус, която ще носи подходящи дрехи на... *благотворителни събития*... и ще обзаведе както трябва къщата в Хамптъните... или не, нали с Хамптъните беше *свършено*!... според вашите кръгове...

Аз се облягам назад в креслото и затварям очи.

Мисля си какво би направила Дайана в тази ситуация.

— Знаете ли какво, доктор Х.? — питам.

— Какво? — отвърща той.

— Майната ви — казвам аз и си излизам.

VII

Тази сутрин се събуждам и казвам на Хюбърт:

— Мислиш ли, че Ксанаксите са нелегални?

Той е в банята и се бръсне.

— Защо? — пита.

— Защото не искам да стане скандал. На митницата. Когато отида във Франция.

Казвам го само за да му натрия носа. Той придобива онова болнаво изражение, което употребява от две седмици насам, когато му казах, че заминавам.

— Не мисля, че ще имаш никакви проблеми — отговаря ми. — Знаеш, че ако имаш някакъв проблем, винаги можеш да се обадиш на баща ми.

— Тра-ла-ла — казвам весело, без абсолютно никаква причина. — Направо обожавам да се обаждам в замъка.

Той минава покрай мен и повдига брадичка, за да закопчае ризата догоре и върже вратовръзката. Виждам онзи негов измъчен поглед, сякаш външните ъгълчета на очите му увисват надолу, и за момент имам чувството, че в стомаха ми се забива тирбушон, но след това си напомням, че той ТРЯБВА да се чувства зле.

Именно той изневерява.

Което, между другото, не възнамерявам повече да споменавам.

Действията говорят по-силно от думите.

Вдигам господин Смит, който, естествено, все още спи на леглото, целувам го по темето и казвам:

— Мислиш ли, че ще му липсвам? — Съвсем невинно и игриво.

— Да, предполагам — отговаря той с неутрален тон. Но не добавя обичайното „и на мен ще ми липсваш“.

О, ГОСПОДИ! Какво ли ще се случи?

— Довиждане — казва той. — Днес имаме да заснемем две предавания, така че ще се върна късно.

— Няма значение — отговарям.

Той ми се усмихва унило и изведнъж ми просветва — ще поиска да се разведем. Ще се отърве от мен, както се отърва от първата си жена.

Анастасия.

Неприятно ми е дори да произнасям името ѝ.

Тя също беше луда.

НО, напомням си, той всъщност не се разведе с нея. Бракът им бе анулиран. И двамата бяха млади, а всички казваха, че е била ужасна. Разглезена малка кресла от европейска аристократична фамилия. Вероятно бе ходила в същото швейцарско училище по маниери като сестрите С. и още се появява редовно в абсолютно отживялата клюкарска рубрика „Сюзи“, където след името ѝ винаги изписваха „бившата съпруга на принц Хюбърт Люксенщайн“, макар това технически да не е вярно, защото бракът им бе анулиран и все едно НИКОГА НЕ СА БИЛИ ЖЕНЕНИ, нали? Отначало, когато се омъжих за Хюбърт и това противно име с противния прякор се появише, аз го посочвах с трепереща ръка и казвах: „Не можеш ли да НАПРАВИШ нещо по въпроса?“ А той отвърщаше, отначало плахо, но след седмия или осмия път със силно раздразнение: „Та аз дори не говоря вече с нея. Не сме разговаряли от шест години.“ Разбира се, това не ми беше достатъчно и аз размишлявах с часове за онази проклета Анастасия. Днес, след като съм се сетила за нея, трябва да се поизмъча, като мина покрай „Ралф Лорън“ на път за ресторанта, където щях да обядвам с Д. У.

Там преди около седем години срещнах Анастасия за пръв път. В „Ралф Лорън“, на третия етаж. Тогава, УФ, действително работех там — нещо, което аз самата не можех да повярвам, защото бе адски неприятно да обслужваш хората, но тогава чувствах, че нямам друг избор. Майка ми отново рисуваше, а баща ми беше зает да бъде гей в Париж. Всички бяха забравили за мен, както винаги бях подозирала, че ще се случи един ден, и нямаше друг начин да преживявам, освен да приема работата като продавачка в „Ралф Лорън“. Там заплатата бе малка, но даваха 70 процента отстъпка от дрехите.

Работата ми очевидно се състоеше в това да сгъвам пуловери — изкуство, което така и не можах да овладеея. Другите момичета, които работеха там от шест месеца или една година, винаги ми даваха разни съвети как да сгъвам пуловерите, за да не ме уволнят. Като че ли ми

пукаше. Един следобед, тъкмо когато се борех с поредното творение от розов кашмир, се появи Анастасия. С приятелка. Веднага я познах.

Беше дребна и тъмнокоса, с огромни кафяви очи и невероятно, зашеметително красива. Освен това го знаеше. Тя щракна нагло с пръсти и ми махна да се приближа.

— Бихте ли ми помогнали, МОЛЯ — рече тя. Не беше въпрос, а заповед, изречена със силен испански акцент и държание, което показваше, че никак не ѝ е приятно да си има работа със селяни.

Приблжих се до нея, но не казах нищо.

— Работите тук? Да?

— Да — отвърнах сухо аз.

— Искам най-последното.

— Най-последното... какво? — попитах.

— Всичко. Рокли, обувки, чанти...

— Но аз не зная какво харесвате.

Тя завъртя отегчено очи и въздъхна като кралица от сапунена опера.

— Донесете ми дрехите от рекламите тогава.

— Много добре — отговорих аз.

Върнах се с чифт обувки. ЕДИН. Тя седеше в пробната с приятелката си. Обсъждаше Хюбърт, макар че бракът им бе анулиран преди шест месеца. Какво ли правеше още в Ню Йорк?

— ... Ще ходи на гости на леля си през почивните дни — каза тя на приятелката си с тон, сякаш ѝ издаваше държавна тайна. Изведнъж вдигна поглед към мен. Усмихнах ѝ се и ѝ подадох обувките. Мислейки си: „А-ХА. Тя се опитва да си го върне, като се прави на американка. Но няма да стане. Всичко свърши.“ Бях убедена, че ще го докопам, но и се чудех как е успяла да си създаде това самонадеяно излъчване — дали е била родена с него? — и дали аз не можех да си създам същото.

— Е? — каза тя.

— Да — отвърнах.

— Какво чакате?

Изгледах я с присвити очи и извадих обувките от кутията.

— Обуйте ми ги, моля — каза тя.

— Съжалявам — отговорих. — Това е Америка. Тук никой не се отнася с хората като със слуги.

После изхвъркнах от пробната и се сблъсках с един хубав англосаксонски тип на средна възраст, който ми каза:

— Търся нещо. За жена си.

А аз отвърнах:

— Това МОЙ проблем ли е?

А той каза:

— Ако работите тук, значи е.

А аз го осветлих:

— Не е, защото ей сега ще ме уволнят.

— Наистина ли? — попита той.

Разбира се, аз веднага се разридах.

— Познавам един известен търговец на картини, който търси асистентка за новата си галерия в Сохо — каза мъжът.

— А ще се отнася ли с мен като с ПРОСТИТУТКА? — попитах.

— Сега проститутките са много на мода. Всички искат да бъдат такива. Някоя жена не е склонна да си плаща сама покупките от „Кристиан Лакроа“, а и не би трябвало.

Естествено мъжът се оказа Д. У.

Сега той седи на една маса отвън пред „Ла Гулю“ и се мъчи с клетъчния си телефон. Сядам полекичка на разклатения бял метален стол и казвам:

— Носиш..._индийски плат_!

Той отговаря:

— Това е „Валентино“. Италианската класа.

— О-о-о! Най-новото, предполагам.

— Всъщност да. Какъв е проблемът? Не заминаваш ли утре?

— Можеш ли да уредиш „Бентли“ да дадат на Дайана една рокля за филмовия фестивал?

— Дайана — отговаря Д. У. — е от Флорида.

— Ти ходиш във Флорида.

— Ходя в Палм Бийч. Палм Бийч не е Флорида. — Д. У. млъква, докато келнерът му налива газирана вода. — Чувал съм, че е някъде от... Талахаси. Искам да кажа, кой е от Талахаси? Някой, когото да познаваме?

— Никой — отвръщам.

— И защо Дайана иска да носи „Бентли“? Да облече нещо на „Фредрикс“ от Холивуд, пак ще изглежда по същия начин.

— Точно така — казвам.

— Не харесвам това твое приятелство с Дайана Мун. Вероятно разбираш, че тя е като Аманда. По-успял вариант на Аманда, ако онова, с което се занимават момичета като Дайана Мун, може да се нарече „успяване“.

— Тя е известна актриса...

— Най-вероятно кариерата ѝ не отива наникъде. По някаква странна причина, вероятно заради списания като „Вог“, тази малка келешка иска да дойде в Ню Йорк и да стане лидер на обществото. И ще те използва, за да се добере дотам. Тя иска да бъде_ като теб_. Също като Аманда.

— Д. У. — въздъхвам. — Обществото е мъртво.

Той само ме поглежда.

— Тя не иска да бъде *като мен*. Може би аз искам да бъда като нея.

— О, моля те — казва Д. У.

— Тя е ужасно богата. И няма... съпруг.

— Защото го е убила.

— Той е бил убит от... зли сили. И части от тялото му са били отнесени от извънземни.

— Защо се влачиш с тази откачена на тема Исус? — пита спокойно Д. У. и прави знак на келнера.

Добър въпрос. Защото майка ми е... странна?

— Това те представя много зле в очите на хората. Много зле — казва Д. У.

Майка ми произхожда от нормално семейство от върхушката на средната класа и баща ѝ е бил адвокат от Бостън, но дори и днес, години след като е напуснала комуната, тя все още отказва да си боядисва косата. И носи сандали „Бъркън сток“.

— Дайана Мун би могла да съсипе всичко — казва Д. У.

— Майка ти е толкова... очарователна — каза Хюбърт, след като се запозна с нея. Но намекът бе ясен: „Не ни трябва пресата да интервюира точно *нея*, нали, миличко? Не ни трябва пресата да се рови в *твоя* заден двор.“

И на много други места.

— Дайана Мун е... чудесна — казвам.

Д. У. ме поглежда.

— Е, просто гледай да не се отървеш от нея, както се отърва от Аманда. Би било твърде... очевидно.

По някаква причина и двамата избухваме в истеричен смях.

VIII

Возим се в една кола и Дайана кара твърде бързо. Знам, че ще се случи нещо лошо и ето че колата изхвърква от завоя и се прекатурва от някаква скала. Летим във въздуха сякаш цяла вечност, а отдолу има огромна циментова плоча и макар че това е сън, ще умрем. Не мога да повярвам, че още не съм се събудила. Дайана се обръща към мен и казва: „Искам да знаеш, че те обичам. Наистина те обичам.“ После ме сграбчва и ме прегръща, а аз не мога да повярвам, че ще умра в някакъв си шибан сън, което не би трябвало да се случва, и казвам: „И аз те обичам“, като се чудя какво ли ще е усещането, когато се стоварим върху цимента. Падаме все по-надолу и по-надолу и аз ще умра в този сън. Не означава ли това, че ще умра в реалния живот? Стоварваме се върху цимента и не е толкова зле, колкото си мислех, просто някак си се разплескваме върху него и попадаме в едно място с много коридори и синя светлина.

Добре. Вече сме мъртви, но трябва да вземем решение дали да се върнем или не.

Не знам какво да правя.

— Аз се връщам — казва Дайана.

— Ами аз? — питам. — Аз трябва ли да се върна?

— На твое място не бих го направила, скъпа — отвърща тя. —

Лицето ти е малко... смляно.

И се засмива подличко.

Вероятно е единадесет предобед, когато се събуждам, свита в ембрионална поза, облечена в един от копринените халати на Дайана с бялото ми сако от „Гучи“ отгоре и без белъо. Дайана лежи по гръб в другата половина на леглото и диша тежко през устата. Между нас е дребничкият французин, чието име, мисля, е Фабиен и когото снощи повлякохме с нас от някаква яхта. На килима има катурната бутилка „Дом Периньон“. Изтъркоквам се от леглото и запълзявам към бутилката. На дъното ѝ още има малко шампанско. Сядам на пода и го

изпивам така небрежно, че част от него потича по брадичката ми. Поглеждам към дребничкия французин, който може и да е швейцарец, и забелязвам, че е облечен в сини боксерки „Ралф Лорън“ и е твърде космат по гърдите.

Мислите ми: „Мразя французите, така че защо трябва да ходя в Сен Тропе?“

Изправям се и излизам със залитане от каютата на Дайана. Влизам в моята, която е осеяна с дрехи (повечето мънички прозрачни произведения на „Прада“ с пришити на видни места етикети) и куфари „Луи Вюитон“. Сритвам едно малко кораво куфарче, което ми се е изпречило на пътя, и се вмъквам в тоалетната, където сядам на тоалетната чиния и започвам да сера като луда. Както обикновено, казанчето не работи, така че лайното ми, светлокафяво и с формата на голяма кравешка торта, остава да ми се пули предизвикателно.

— Майната ти — казвам му. После се поглеждам в огледалото и изскубвам няколко косъма от веждите си, макар че на яхтата вероятно има гримьор, който да се занимава с тези неща. Докато скубя, си мисля, че може би скоро ще имам нужда от „Ботокс“ и също така се чудя дали съм правила нещо с дребничкия французин. Зная, че не съм, защото това не е от нещата, които БИХ направила.

Имала съм САМО четири гаджета.

Официално.

Дайана пък е готова да чука всекиго.

Не знаех това за нея.

И, внезапно осъзнавам, не искам да го зная.

Защо съм тук? И щом говоря за това, защо съм където и да било?

Качвам се горе и се олюлявам на ослепителната бяла светлина. Бях забравила колко бяла е светлината на юг от Франция — толкова силна, че имаш нужда от очила, но дори и те не са достатъчни.

Капитанът Пол, хубав австралиец, който винаги носи гащета в цвят каки и морскосиньо поло с името на яхтата, „Хвойново зърно“, дискретно избродирано на джобчето, рови из някакви инструменти.

— Добро утро — поздравява ме той, сякаш е изненадан да ме види, но е готов да забрави случилото се предишната вечер. — А, съпругът ви се обади. Хюбърт ли беше? Каза, че няма да може да дойде днес, но ще опита утре.

СЪПРУГЪТ ми идва?

ЗНАЕЛА ли съм за това?

Тресе ме такъв махмурлук, че мога само да кимна вцепенено. След няколко секунди успявам да измънкам:

— Има ли още цигари?

— Изпушихте последната преди час.

Поглеждам го слисано и осъзнавам, че това вероятно е някаква ШЕГА, която не разбирам и никога няма да разбера, затова казвам:

— Мисля просто да отида и да купя.

— Отвън има фотографии.

— Пол — казвам уморено. — Отвън винаги има фотографии.

Тръгвам по пасарела, стиснала портмонето си от „Прада“, все още боса и облечена с нощницата и самото от „Гучи“, по което на яркото слънце виждам, че има големи петна от нещо като вино, малиново пюре или дори повръщано. Изведнъж се сещам, че нямам пари, защото сме във Франция, а чуждите пари ме объркват, затова спирам и питам единия от фотографите, всичките въоръжени с апарати с огромни лещи, вероятно с надеждата да снимат Дайана Мун без горнище (а може би и мен, но във Франция аз не съм известна колкото Дайана), за *beaucoup d'argent*^[1].

Усмиввам се престорено, а фотографите са толкова изненадани, че дори не снимат.

— *Comment*^[2]? — пита единият, който е дребен, с мазна сива коса и развалени зъби.

— *Pour fume*^[3] — отговарям на развален френски.

— А, *pour fume* — казват те и се посбутват весело.

Единият от тях ми дава двадесет франка и ми намига. Аз му намигам в отговор и тръгвам по червената пътека, постлана на тротоара на пристанището в чест на фестивала, като си мисля: „С всеки изминал ден тази пътека става все по-мръсна и мръсна, а аз се чувствам все по-омърсена. Защо ще идва Хюбърт? Прави го нарочно. Отново.“

Вървя по тесните улици на Кан, които, както може да се очаква, са пълни с французи и сякаш всичките пушат. Подминавам малко кафене, пълно с гейове. За разлика от нюйоркските, те имат дълги коси и полагат отчаяни усилия да приличат на жени. Един от тях ме поглежда и казва:

— *Bonjour*.

Точно в този момент осъзнавам, че може и да ме следят.

Обръщам се.

Малко момиченце с дълги руси коси, стиснало три увити в целофан червени рози, спира и ме зяпа.

Поглеждам го свирепо и продължавам нататък.

Намирам едно магазинче за цигари и влизам вътре. Още французи, които пушат и се смеят. Близко до входа една францужойка ми казва нещо, което автоматично ми изхвърква от ума, но май ме пита дали не искам кроасан или може би сандвич с шунка, затова ѝ отговарям троснато:

— *Je ne parle pas Francais*^[4].

След това питам мъжа зад тезгяха за „Марлборо Лайтс“ и веднага щом излизам навън, паля една цигара, мъчейки се с неудобния френски кибрит. Изведнъж вдигам очи и виждам момиченцето.

Отново.

— Мадам... — казва то.

— *Vous etes un enfant terrible*^[5] — отговарям. Това в общи линии е целият ми запас от свързани с децата френски думи.

Момиченцето продължава:

— *Vous etes tres jolie*^[6].

Тръгвам бързо към яхтата.

— Мадам, мадам — подвиква момиченцето след мен.

— Какво? — питам.

— Искате ли да си купите роза? Красива червена роза?

— *Non. Je n'aime pas les fleurs*^[7] — отговарям. — Ясно? Схващаш ли, дете?

Не мога да повярвам, че се държа толкова зле с едно улично хлапе, но е така.

— Мадам. Вие идва с мен — казва детето.

— Не — отвърщам.

То се опитва да ме хване за ръката.

— Вие идва с мен, мадам. Трябва дойде с мен.

Поклащам глава и вдигам цигарата към устните си.

— Елате, мадам. Елате. Върви след мен.

— *Non* — казвам безпомощно.

После, неизвестно защо, както си стоя наред оживената улица на Кан в дните на филмовия фестивал и в ужасната жегата, започвам да

плача и клатя отрицателно глава, а детето ме поглежда и избягва.

Друга вечер, на — кой? — третия или четвъртия ден южно от Франция. Двете с Дайана се возим на задната седалка на мерцедес лимузина с климатик и музиката гърми, докато пълзим нагоре по гъмжащите от народ улици на Кан към „Отел дю Кап“, където сме поканени на вечеря с изтъкнати хора от филмовата индустрия. Дайана не спира да бърбори, а аз не спирам да си мисля как в началото, когато двамата с Хюбърт започнахме да се срещаме тайно, телефонът ми беше подслушван.

— Проблемът — казва Дайана, отново забравила всичко друго, освен себе си, — имам предвид целия проблем на филмовите звезди е, че никой не разбира колко упорито трябва да работят. Ти си най-добрата ми приятелка, Сесилия, и знаеш, че не се изхвърлям, понеже Бог ми е свидетел, всъщност Исус ми е свидетел, че винаги съм възнамерявала да стана звезда и мисля, че съм адски *добра* звезда, но това няма край. Хората трябва да разбират защо върша щуротии. Да вършиш щуротии... това е като малка ваканция. Единственият шибан начин да се поотпуснеш.

После отпива глътка шампанско от бутилката, а на мен ми се иска тя да млъкне, защото съм махмурлия и всеки момент може да повърна или убия някого.

— Какво мислиш за Фабиен? — пита Дайана.

— О, така ли му беше името? — отвърщам. Поглеждам през прозореца към белите тенти на фестивала, а мерцедесът спира бавно.

— Стори ми се възхитителен. Винаги съм искала да спя с французин — казва тя.

А аз предпочитам да не отбелязвам, че вече е спала с четирима или петима такива. Без да броим онзи в тоалетната на „Джимиз“ в Монте Карло.

През прозореца зървам момиченцето с цветята, застанало до колата.

— Чудя се дали не трябва да внесе тази стока. В Ел Ей — засмива се високо Дайана, а момиченцето потропва на прозореца с цветята.

— Мадам — изрича то само с устни. — Мадам, трябва дойде с мен.

Мерцедесът се втурва напред. Обръщам се и през задното стъкло виждам момиченцето да маха тъжно с ръка.

— Боже Господи! — казвам.

Дайана отделя няколко секунди, за да се съсредоточи върху мен и с тъга откривам, че съм ѝ благодарна за това.

— Не мога да повярвам, че Хюбърт пристига — продължава тя. — Казах ти, че планът ми ще има ефект. Веднага щом заминеш, той осъзнава какъв е задник и допълзва обратно при теб. Не си ли щастлива?

После улавя ръката ми и я целува, а аз свалям мъничко прозореца, за да може димът да излезе навън.

В бара на „Отел дю Кап“ се вижда същата сцена като предишната вечер и по-предишната, като предишния обед и по-предишния. Всички са се напили с шампанско и малинови коктейли. Вижда се група от двадесет и пет годишни жени, всичките високи, хубави и облечени във вечерни рокли, които прекарват половината си време в банята и другата половина в опити да свалят някоя известна личност. Там са и зле облечените изгряващи английски филмови режисьори. Перфектно облечените германски разпространители. Кейт Мос. Елизабет Хърли, която мразя повече от всички останали, защото е „твърде показна“. И Комсток Дибъл, високият метър и половина мегафилмов продуцент, който, макар да е на най-малко четиридесет и пет, все още има акне. Отвън на балкона той бърше лицето си със салфетка и крещи на келнерите да съберат две маси и да вземат столове от другите. Дайана е облечена в „Гот“. Както винаги, минаваме величествено през фойето. Ние сме някои и винаги ще бъдем някои, особено когато дойдем на такива места.

— Комсток! Каро! Миличък! — вика Дайана, да не би някой да не я е забелязал.

Вече е твърде пияна, залита върху черните си сандали и се опира на някакъв непознат, за да не падне. Той я потупва по ръката и завърта отегчено очи.

— Здравей, Дайана — казва Комсток. — Днес писаха за теб по вестниците.

— Всеки ден пишат за мен по вестниците. Ако не пишат, значи денят не е добър.

— И за вас писаха — казва ми Комсток и се поти, което е необяснимо, понеже помещението е охладено до около двадесет и един градуса. — Но знам, че вие не обичате шумотевиците. — После се навежда свойски към мен, сякаш всички останали са се изпарили. — Това е разликата между вас и Дайана.

— Така ли? — питам и запалвам може би петдесетата си цигара за деня.

Изведнъж на масата се появяват още хора, но никой никого не представя.

— Разправят, че сте тук без съпруга си.

— Той трябва да работи.

— Няма да е лошо да си хванете някой любовник. За докато сте тук. Във Франция. Всички го правят.

— Хей, Комсток. Чувам, че си търсиш любовница — казва високо Дайана. — И че се предлагаш на всяка френска актриса под двадесет и пет годишна възраст.

— Подбирам състава за следващия си филм. Какво друго мога да кажа? — отвърща Комсток, а аз постилам салфетката на скута си и се чудя какво правя тук.

Но къде точно е „там“?

— Танер е човекът, който отблъсква момичетата — казва Комсток.

Вдигам поглед и виждам, че това наистина е Танер Харт, моят Танер, който е поостарял, но благодарение на чудесата на пластичната хирургия не изглежда много по-различен отпреди пет години, когато списание „Пийпъл“ го избра за един от най-красивите мъже. Той сяда, вдига ръце и казва:

— Не ми досаждай, бебчо — а аз го гледам слисано в нещо като алкохолен шок.

— Пийни белини — казва той и бутва едно към мен.

— В края на този фестивал Танер ще бъде големият победител. Днес продадохме „Изпързалини“ по целия свят — казва Комсток. —

Мисля, че ще получим номинации. За най-добър актьор. За най-добър оператор.

— Хей, Комсток — обажда се Дайана. — Как така никога не си ми предлагал?

— Защото си откачена по Исус, а аз съм едно добро полско момче — отвръща Комсток.

— Бих могла да ти обърна вярата — казва Дайана.

— Скъпа. Ти си звезда. Всички го знаем — парира Комсток. — Нали така, Танер?

Но Танер не го слуша. Гледа ме напрегнато и аз си спомням как, след като се разделихме, се изкачих по пожарната стълба и влязох с взлом в апартамента му, за да правя секс с него.

Без да сваля очи от мен, Танер казва:

— Между другото, някой ще ходи ли в Сен Тропе? След това тук?

Пълната луна е изгряла, когато се извинявам, уж за да отида до тоалетната. Вместо това се спускам бързо по дългото мраморно стълбище и излизам на добре поддържаната чакълена пътечка към басейна. Лятото, преди да умре, Аманда беше решила да „влезе във филмовия бизнес“ и дойде тук с един изпълнител на характерни роли на средна възраст, който я изпратил обратно, след като излязла с един изгряващ млад сценарист и цяла нощ не се прибрала. Беше толкова типично за нея да оплеска нещата.

Завивам наляво и влизам в малка уединена градинка с фонтанче с костенурки в средата. Сядам на една пейка.

Разбира се, след около минута Танер се появява. Между пръстите си държи един джойнт.

— Струва ми се, че това би ти се отразило добре — казва той.

— Толкова ли зле изглеждам?

— Не, просто сякаш... не се забавляваш особено.

— Не се забавлявам.

— Как си, скъпа? — пита той, сяда с разкрасени крака, вдига джойнта между палеца и показалеца си и вдишва дълбоко. — Казах ти да не се омъжваш за онзи женчо, нали? Не ти ли казах, че той ще те

направи нещастна? Трябваше да избягаш с мен, когато имаше тази възможност.

— Точно така — отвърщам окаяно и си мисля как, след като правехме секс, двамата с Танер се чувствахме омаломощени.

Той ме сграбчва за китката и казва:

— Все още си падам по теб, бебчо. Страшно си падам.

— Това комплимент ли е? — питам.

— Истината — отвърща той.

— Трябва да се махам оттук.

Хуквам обратно по пътеката и поглеждам през рамо да видя дали не ме следва, но не го съзирам и не знаей дали това е хубаво или лошо. Прекосявам фоайето и излизам пред хотела, където Дайана стои и крещи да ѝ докарат колата.

Секунди по-късно всички сме пияни, друсани и раздърпани, отново сме в мерцедеса и пътуваме обратно към Кан. В колата има хора, главно мъже, които никога не съм виждала и никога повече не искам да видя.

Един с щръкнала тъмна коса и черна тениска се навежда към мен и припява: „Откъдето съм си тръгнал, няма да се върна повече“, което, мисля, е от един роман на Брет Ийстън Елис, но докато сериозно се питам дали той поне *може* да чете, отговарям:

— Не знам защо съм тук, предполагам, че защото Дайана ме покани.

— Аз съм една голяма, шибана ЗВЕЗДА — крещи Дайана.

И след това, не знам как точно да го опиша, имам чувството, че светът се разширява и същевременно ме задушават. Кресвам „Спрете колата!“. Всички се обръщат и ме поглеждат, сякаш съм луда, но те и без това очакват да съм луда. Автомобилът спира наред Кан, а аз пропълзявам през трима мъже, дърпам отчаяно бравата, която най-сетне поддава, и преди някой да се е усетил какво става, се измъквам навън и оставам сред тълпата на тротоара. Поглеждам обратно към колата, събувам си високите обувки, вземам ги в ръка и хуквам през тълпата към хотел „Мажестик“, където се виждат тумба фотографии и светкавици. Свивам в една странична уличка, минавам покрай един бар за гейове, където има мъж с балетна поличка, и едва не събарям момиченцето с червените рози, което ме сграбчва за китката и казва:

— Мадам, идва с мен.

И този път отивам.

* * *

Рано сутринта вървя обратно към яхтата. Никога в живота си не съм се чувствала ПО-махмурлия и скапана, освен може би като по-млада, когато се запознах с Танер и двамата прекарвахме почивните дни, смъркайки кокаин и наливайки се с водка. Често се случваше в понеделник да се обадя и да кажа, че съм болна, но никога няхах проблеми с това, понеже всички знаеха, че ходя с голяма филмова звезда, а това бе по-важно за репутацията на галерията, отколкото да имат кой да им вдига телефона. А най-полезно им бе, когато Танер идваше в галерията да ме вземе. Отначало беше луд по мен и често се отбиваше, за да се увери, че не се опитва да ме прелъсти някой друг. Тези инциденти бяха старателно отразявани в клюкарските рубрики (макар да не споменавах името ми, защото тогава бях „никоя“) и това бе безплатна реклама за галерията. Всички се отнасяха ужасно добре с мен и изглеждаха сякаш наистина ме харесват, но имаха ли друг избор? Дори и тогава бях ИЗПОЛЗВАНА от другите заради способността ми да привличам мъжете. И никога досега не съм си задавала този въпрос, но сега го правя: КАКВО бих била без мъжете?

Едно такси спира пред яхтата и от него слиза висок, хубав мъж с поло и дънки. Когато се обръща към мен, осъзнавам, че това е съпругът ми.

Слънцето грее; сигурно е по-късно, отколкото съм предполагала. Оживлението на пристанището започва да изпълва съзнанието ми — помощник-капитаните мият палубите с маркучи, млада жена минава покрай мен със зарзават от зеленчуковия пазар, хора притичват с журналистически пропуски в ръце — и когато Хюбърт се приближава с очукания си куфар в ръка, за пръв път виждам изумителната му посредственост. Как под цялата суетня около семейството, външността и потеклото му той си остава ЕДИН НАЙ-ОБИКНОВЕН ЧОВЕК.

— Здравсти — казва Хюбърт. — Какво е станало с теб?

— Какво имаш предвид? — питам.

— Кървиш. Имаш кръв по ръцете си. — Той поглежда надолу. — И по краката. И мастилени петна. Какво е станало с обувките ти?

— Не зная.
— А как си изобщо? Получи ли съобщението ми?
— Че ще идваш?
— Че смятам да наема моторна лодка. Стори ми се, че сигурно ще е забавно, докато съм тук, да покараме водни ски.
— *Водни ски?*
Хюбърт внася сака си в яхтата.
— Марк дьо Белон има къща тук. Помислих си, че можем да се закачим за него.
Да се закачим?
— Хей, скъпа — пита той. — Какво има? Не *харесваш* ли Марк дьо Белон?
Аз се обръщам, вдигам окървавените си ръце и казвам:
— Гейовете ми взеха обувките.

[1] Beaucoup d'argent (фр.) — много пари. — Бел.пр. ↑

[2] Comment (фр.) — защо. — Бел.пр. ↑

[3] Pour fume (фр.) — нещо като „да пуши“, наистина крайно неправилно — Бел.пр. ↑

[4] Je ne parle pas Francais (фр.) — Не говоря френски. — Бел.пр. ↑

[5] Vous etes un enfant terrible (фр.) — Вие сте ужасно дете. — Бел.пр. ↑

[6] Vous etes tres jolie (фр.) — Много сте красива. — Бел.пр. ↑

[7] Non. Je n'aime pas les fleurs (фр.) — Не. Не обичам цветята. — Бел.пр. ↑

IX

Мили дневнико,

Няма да повярваш, но аз ВСЕ ОЩЕ съм на онази проклета яхта и обикалям италианската Ривиера.

И Хюбърт още е тук.

Добре. Ето какъв е проблемът. Номер едно: струва ми се, че полудявам, но не съм сигурна дали е защото ми се гади до смърт от това, че съм заклещена на тази яхта с Хюбърт и Дайана, или защото наистина съм си ОТКАЧАЛКА, както казват всички.

Защото, номер две: хората ме видяха онази нощ в кафенето с малкото момиченце. И нейните малки приятелчета. И странните гейове, които се опитаха да ми вземат роклята — постоянно повтаряха думата „копие“, което, предполагам, означаваше, че искат да я прекопират и след това да ми я върнат, но нямаше време за това. И всичките онези чаши коняк. И строшената чаша на пода. Разбира се, „поредният неловък инцидент“ бе отразен в „Пари Мач“.

— Не мисля, че много ще се променя — казах на Хюбърт, и то доста заплашително, когато той го прочете и изрази неодобрението си с повдигнати вежди.

Дайана ме защити:

— Мили Боже, Хюб, та аз бях обвинена, че съм убила съпруга си. Извънземните отнесоха половината от тялото му. А ти се косиш, че жена ти е била забелязана с някакви улични хлапета и неколцина гейове в рокли.

След това аз казах хитро, или поне така ми се стори:

— Исках само малко внимание.

Което е вярно. Само това исках. Все още не смятам, че получавам достатъчно внимание от съпруга си, което наистина звучи откачено, защото той прелетя целия път дотук и след това си взе една седмица непредвидена отпуска, но аз не искам просто ДА Е ТУК. Искам да ми обръща определен вид внимание, а той не го прави.

Когато съм с него, не се чувствам... значима. Искам да бъда всичко за него. Искам да му бъда необходима. Искам да не може да

живее без мен, но как да бъда всичко това, щом той не ми позволява?

И щом не ми позволява, какво да правя с живота си?

Естествено, тези мисли предизвикват ужасно изражение на лицето ми. Или поне така си мисля, защото тази сутрин, докато си лежа в леглото, Хюбърт влиза в нашата каюта, очевидно за да търси лосион против изгаряне, обръща се към мен и пита с тон, който бих могла да приема единствено за ГРУБ:

— Какъв ти е проблемът?

Зная, че отговорът ми трябва да бъде:

— Нищо ми няма, скъпи — но ми е омръзнало да го успокоявам, затова казвам: — Какво имаш предвид с това „какъв ти е проблемът“? Твоят какъв е?

И му обръщам гръб.

— Леле — отвръща той. — Може би трябва пак да заспиш и да се събудиш.

— А-ха — казвам. — Може би трябва.

Той излиза от стаята.

МРАЗЯ го.

Скачам от леглото, нахлузвам си банския и изхвърквам на горната палуба.

Дайана е там, пие кафе и си лакира ноктите. Последното, както всички знаем, е забранено да се прави на яхтата, понеже лакът за нокти може да се разлее и да съсипе тиковите дъски на палубата. Също така знаем, че Дайана пет пари не дама за това. Вече е причинила щети за хиляди долари, като ходи с високи токчета и маже тялото си с олио против изгаряне, оставяйки мазни отпечатыци от стъпки, които екипажът напразно се опитва да изтърка.

— Хей, бих могла да купя тази яхта, ако поискам — не спира да им напомня тя. Но работата е там, че хора като Дайана Мун никога не го правят.

— Здравсти, захарче — казва тя, без да вдигне поглед. — Искаш ли кафе?

— От кафето повръщам. Всъщност повръщам от всичко.

Тя вдига разтревожено глава.

— От мен не ти се повръща, нали?

— Не — отговарям примирено.

Отивам до парапета и се навеждам през борда. Вятърът роши леко косата ми. Дайана Мун — с цялата ѝ себепогълнатост и изумителна неувереност — започва да ми идва в повечко.

— Дебела ли изглеждам? — пита Дайана.

Аз механично отговарям „не“, макар истината да е, че Дайана е малко дебела. Има такова тяло, че на тридесет и пет ще изглежда майчински, каквито и диети или упражнения да прави.

— Ще ходиш ли днес у лелята на Хюбърт?

МАМКА МУ. Принцеса Урсула. Напълно бях забравила за нея. Кимам мрачно, припомняйки си, че принцеса Урсула ме мрази. Веднъж на едно погребение тя се приближи до мен и каза:

— О, Сесилия, толкова естествено изглеждаш на погребения с това вечно кисело, унило изражение!

И това са моите роднини?

— Мислиш ли — пита Дайана, като разглежда палеца на крака си, — че Лилбит Парсънс ще бъде там?

Въпросът е толкова неочакван, идва толкова изневиделица, че оставам безмълвна. Ужасното чувство, че хората знаят нещо, което аз не знам, се спуска върху мен като облак, който закрива слънцето.

— Лилбит Парсънс? — изграквам.

— Не искам да те разстройвам, но прочетох в „Стар“, че тя е в Европа. На ваканция с двете си деца. — Дайана изкривява лице, когато започвам да дишам тежко и крача по палубата, несигурна дали да повърна или не, и казва: — Имаше нейна снимка в... Сен Тропе.

— Проклетото КОПЕЛЕ! — процеждам, окопитвам се някак и слизам, препъвайки се, по стълбите в камбуза.

Капитанът Пол си шушука нещо с готвача, чието име така и не мога да запомня.

— Къде е съпругът ми? — питам.

Пол и готвачът се споглеждат.

— Мисля, че е на задната палуба. Готви се да се гмурка.

— Само така си мисли! — казвам троснато и тръгвам към задната част на лодката, където Хюбърт навлича водолазен костюм.

— Здравсти — казва нехайно той.

— Какво правиш? — питам го студено.

— Ще се гмуркам. Струва ми се, че ще е страхотно.

— Много умно — подхвърлям саркастично. — Може да те смели някоя перка.

— О, за Бога! — възкликва той и завърта очи.

— И не започвай пак да ми пробутваш тия глупости за мен, ако обичаш!

— Остави ме на мира, а? — казва той и издърпва водолазния костюм над едното си рамо.

— Писнало ми е от твоите простотии! — кресвам.

Хвърлям се към него и започвам да го удрям. Той ме хваща за китките, отблъсва ме грубо и пита:

— Какъв ти е ШИБАНИЯТ проблем?

Олюлявам се зашеметено, но когато се посъвземам, казвам:

— Искам да говоря с теб.

— Така ли? Е, аз пък не искам да говоря с теб.

Говорил ли ми е моят съпруг така досега?

— ТРЯБВА да говоря с теб — казвам. — Веднага.

— Май не разбираш, а? — отвърща той и нахлузва чифт плавници.

— Какво да разбера? — питам.

— Че до гуша ми е дошло от твоите опити постоянно да ме контролираш. Ясно ли е? Остави ме да бъда себе си. Просто веднъж ме остави да правя каквото си искам.

— Каквото си искаш? Та ти не правиш нищо друго.

За момент той не отговаря, само се гледахме с омраза. После казва:

— Какво искаш от мен, Сесилия?

В мен напират думите „Да ме обичаш!“, но не мога да ги изрека.

— Дойдох на тази ваканция заради теб, нали? — продължава той. — Искаше да дойдем на яхтата на Дайана и дойдохме. Аз съм тук. Вечно се оплакваш, че не правим каквото искаш. А когато го правим, пак не ти е достатъчно.

— А как стана така, че ще ходим у принцеса Урсула днес следобед? Винаги правим каквото ти искаш.

— Принцеса Урсула ни е роднина, ясно? Мислиш ли, че си в състояние да разбереш понятието?

— Не е_ това_...

— О, така ли? Кое е тогава? Защото взе да ми писва.

Боже Господи. Тези караници доникъде не водят. Как да го накарам да ме чуе?

— Пак спиш с Лилбит Парсънс, нали? — казвам победоносно.

Хюбърт се заковава на място.

— Ка... — започва, но бързо извърща поглед и аз разбирам, че съм го пипнала. — Остави ме на мира — казва неубедително той.

— *Наистина* се срещаш с нея. Знам всичко. Тя е в Европа на ваканция с децата си. Беше в Сен Тропе.

— Е, и?

— И ти се измъкваш, за да се срещаш с нея — завършвам, макар че не знам какво се е случило и дори не си спомням кога може да се е случило.

— Престани! — казва той.

— Видял си се с нея! Виновен си!

— Не желая да обсъждам това, Сесилия.

— Не желаяш да го обсъждаш, защото съм права. Пак си се видял с нея. Защо просто не си го признаеш?

— Казах, няма да обсъждам това!

— Е, спомни си, приятелче. Последния път, когато не искаше да го обсъждаш, то се появи... във... всички... ВЕСТНИЦИ! — кресвам. Толкова силно, че имам чувството, че главата ми ще се пръсне.

Хюбърт ме поглежда (тъжно, струва ми се) и скача във водата. Обръщам се и минавам покрай Пол и готвача, които имаха нахалството да ми се усмихнат с половин уста, сякаш нищо не се е случило. Чудя се как понасям да живея така. Качвам се на палубата и като благодаря Богу, че Дайана е там, сядам и се хващам с две ръце за главата.

— На кея има фотографии — казва тя.

— Снимката, на която Хюбърт те блъска, със сигурност ще бъде страхотна — добавя. — Определено за корицата на „Стар“ — подхвърля накрая.

— Не мога повече! — казвам.

— Да знаеш, че тя никога няма да се откаже — продължава Дайана. — Тя е кинозвезда. А кинозвездите не понасят да ги зарязват. Не може да повярва, че е избрал теб, а не нея. Ще го преследва до последния му час, скъпа. И дори на погребението му ще те изблъска с лакти. Също като Пола Йейтс.

Тя се прозява и претърколва на другата страна, като събаря шишенцето. Лакът се разлива по палубата.

Едно от нещата, които с течение на времето научаваш за брака, е, че не е нужно да продължаваш всяка битка до смърт. Можеш да си починеш за малко. Да се престориш, че нищо не се е случило. Открих, че това действа при Хюбърт, който, както започвам да осъзнавам, лесно се обърква. И вероятно именно затова се е захванал с Лилбит Парсънс. Тя го манипулираше безскрупулно.

И така, когато се връща на яхтата с водолазен костюм, от който струи вода (и който подчертава всичките му мускули, включително плоския стомах), двете с Дайана се смеем и пием шампанско сякаш абсолютно всичко е наред. Наливам му една чаша и той изпитва явно облекчение; може би си мисли, че скарването е приключило.

Но не е.

Подновявам битката, докато двамата с Хюбърт сме в таксито и пътуваме към вилата на сър Ърни и принцеса Урсула на хълмовете в Порто Ерколе.

— Защо скъса с нея? — питам невинно.

Хюбърт, който държи ръката ми и гледа през прозореца към лозята, се обръща към мен и казва:

— Кой? — Но в гласа му се чувства някаква нервност, сякаш знае какво следва.

— Знаеш — отговарям. — Лилбит.

— О — казва той. — Знаеш защо. Срегнах теб.

Този отговор, разбира се, не е задоволителен, поне не достатъчно задоволителен, затова казвам:

— Лилбит всеки септември ли идваше у принцеса Урсула?

— Не си спомням — отговаря той. — Те са добри приятели. Познават се, откакто Лилбит е ходила в гимназия в Швейцария.

— Гимназия в Швейцария. Какъв хубав израз — казвам злобно.

— Какво лошо има в това? — пита той.

А аз казвам, за да му попреча да се отклони от темата:

— Ти с нея ли ходеше? В Порто Ерколе? Всеки септември при леля си?

— Знаеш, че съм ходил — отвръща той.

— Трябва да е било страшно удобно — казвам. — Всички се разбират. Всеки на всекиго е най-добър приятел.

— Не беше лошо — отговаря той.

— Не съм виновна, че Урсула ме мрази.

— Урсула не те мрази. Но смята, че не се отнасяш добре с мен.

Тази информация ме изумява и предпочитам да не задълбавам. Вместо това се прозявам високо и казвам:

— Лилбит Парсънс има най-лесния живот, който някога съм виждала.

— Животът ѝ не беше лесен — възразява Хюбърт. — Приятелят ѝ я биеше.

— Леле, какъв проблем! Приятелят ѝ я биел. Имала е няколко синини. Ами ако е било чак толкова ужасно, защо не го е напуснала?

— Защото просто не е такъв човек, ясно?

— Баща ѝ е бил богат, а когато е била на седемнадесет, е станала модел и на деветнадесет е получила първата си роля. Труден живот.

— Това, че не е израснала в комуна, не означава, че не е имала трудни моменти.

— Да, означава — казвам. — Ясно? Проумяваш ли?

— Не — отговаря той. — Не проумявам. И теб не проумявам.

Мълчим до края на пътуването.

Когато стигаме във вилата, принцеса Урсула ни посреща до басейна, облечена в бански костюм със саронг, увит около талията (тя е на петдесет и пет, но все още си мисли, че има отлична фигура и гледа да я покаже при всеки удобен случай) и с нехаен глас, в който се усещат английски и френски акцент, споменава „между другото“, че скъпата Лилбит наистина е в Порто Ерколе, наела е самостоятелна вила за две седмици — „ха-ха“ — ще дойде за обяд и не е ли това „чудесна изненада“.

Хюбърт ме поглежда, но като по някакво чудо аз не реагирам (както пленникът, доведен във вражеския лагер, избягва да реагира). Хюбърт посяга, докосва ме по ръката и казва:

— Странно, двамата със Сесилия преди малко обсъждахме дали Лилбит ще е тук. Сесилия беше сигурна, че ще бъде.

Леля Урсула ме поглежда, сякаш ме вижда за пръв път, и подхвърля:

— Е, Сесилия може да е ясновидка. Може да има скрити таланти, за които никой от нас да не е подозирал.

Тази забележка е невероятно язвителна, но по такъв начин, че Хюбърт изобщо да не се усети, затова решавам да не отговоря абсолютно нищо. Усмивам се високомерно, но отегчено на леля Урсула и тя казва:

— Надявам се да нямаш нищо против Лилбит. Вие двете не сте ли приятелки?

— Никога не сме се виждали — отвърщам небрежно. Всъщност Хюбърт никога не я споменава.

— Страшно ще я харесаш — казва леля Урсула.

Точно в този момент сър Ърни Мънчнот се приближава по бански гащета, излагайки на показ гръдния си кош. Трябва да призная, че не изглежда никак зле за човек, който е на не по-малко от шестдесет. Той прегръща първо Хюбърт, после мен. Когато идва моя ред, се изкикотвам високо и поглеждам към леля Урсула, която ни наблюдава и не е особено доволна, и казвам:

— О, чичо Ърни! То-о-олкова се радвам да те видя. Ама ти си в ужасно добра форма.

А той отговаря:

— Как е моята любима племенница? Винаги съм казвал на Хюбърт, че ако не се беше оженил за теб, аз щях да го направя.

После ме прегръща и тръгваме към вътрешния двор, където три дребни прислужнички италианки в бели униформи сервират обяда.

— Хей — казва чичо Ърни, — все още плувам по пет мили на ден. Спорт. Това е ключът към живота. Все го разправам на децата си, но те не ме слушат.

Принцеса Урсула прави гримаса и поклаща глава. После явно не успява да се стърпи и подхвърля:

— Лилбит ще дойде на обяд.

— Лилбит? Е... хубаво — казва той. — Това момиче има нужда някой да му налее малко ум в главата. Все й казвам да престане да се шура и да си оправи живота, но тя май съвсем се обърка, откакто нашият Хюбърт скъса с нея.

Принцеса Урсула го поглежда неодобрително и възразява:

— Лилбит е чудесно момиче. Тя не е като останалите. — Следващите думи вече отправя към мен. — Винаги съм казвала, че тя е

райско създание.

В този момент една кола спира на алеята и всички отправяме погледи към нея. „Райското създание“ измъква от колата себе си, двете си незаконни деца, една бавачка, бебешка количка и най-различни пелени. Лилбит е облечена — забележете само — в индийско сари. Тя вдига едно от децата и хваща другото за ръка. После, сред тази картина на майчинско блаженство, вдига поглед и ни махва игриво.

— Погледнете я само! — възкликва леля Урсула. — Винаги съм казвала, че Лилбит е най-елегантната жена, която познавам.

— Елате да видите Кърби — казва Лилбит на всички, но според мен главно на Хюбърт.

Гласът ѝ е тих, нежен, като шепот. Цялата излъчва стеснителност и дългата руса коса почти закрива лицето ѝ. Господи! Някога и аз изглеждах така. И аз го обработвах по същия начин. Точно това му харесва. Точно това му въздейства. Повдига ми се.

Всъщност ми се иска да скоча върху нея и да ѝ издера очите, но си напомням, че аз съм победителката. Аз го имам, а ти не. Докопах го, защото бях по-умна от нея. Играх коренно различна игра. Бях недостъпна. Мистериозна. Докато тя се правеше на жертва. И той се отегчи. Но това ли бе причината наистина? Или Хюбърт просто бе решил, че няма да може да се „оправя“ с две незаконни деца?

— Здрасти — казва ми тя, като протяга дългата си, кокалеста ръка. — Ти трябва да си Сесилия.

За момент очите ни се срещат и тя подава „бебето“ — двегодишно момиченце — на принцеса Урсула, която загугуква противно, и бута намусеното шестгодишно момче към Хюбърт.

— Хей, Кърби — казва Хюбърт, като вдига момчето и го раздрусва леко. — Помниш ли ме?

— Не — отвръща Кърби (разумно, според мен), но Хюбърт не може да се примири току-така; той се засмива високо и пита: Не помниш ли как играхме баскетбол?

Той размята момчето във въздуха, което кара малкия да пищи, а после, както винаги става в подобни ситуации, децата биват отпратени, вероятно за да им се даде някаква овесена каша в кухнята.

— Още ли нямаш свои деца? — казва Лилбит, като поглежда Хюбърт иззад завесата от коси, сякаш това е някаква лично тяхна шега.

И след това, без никаква видима причина, Лилбит Парсънс изтичва до средата на малкия, настлан с камъчета двор, започва да се върти и накрая пада на земята.

Иска ми се да кресна: „Тази жена е пълна откачалка“, но очевидно съм единствената, която мисли така (защото останалите се смеят възхитено, сякаш присъстват на представление на Марсел Марсо). Затова само прехапвам език и свивам недоволно устни.

Не ми остава нищо друго, освен да изтърпя дългия, скучен обяд, в който Лилбит владее разговора. Разправя как учила при разни гурута (всъщност ѝ казали, че тя самата ще стане гуру, понеже била такава в предишен живот), за правата на животните, за злините, причинявани от кофеина, и как била решила да основе своя Интернет компания и (ахване!) да се премести в Ню Йорк.

През цялото време не ми обръща внимание и макар да е ясно, че тази жена е пълна идиотка, се чувствам все по-незначителна, чудя се защо им позволих да ми отрежат косата, мисля си, че може би трябва да си купя нови, по-екстравагантни дрехи, седя изправено на стола, боравя официално с приборите, не казвам почти нищо и от време на време оставям на устните ми да заиграе лека усмивка.

— О, Сесилия... така беше, нали? Сесилия — казва Лилбит в края на обяда. — Ти работиш ли... или нещо подобно?

— Сесилия ще започне да се занимава с благотворителна дейност — казва решително Хюбърт, макар, доколкото си спомням, никога да не съм изразявала интерес към благотворителността, нито пък възнамерявам да се занимавам с подобни неща.

— О, така ли? — измърква Лилбит. — И каква благотворителност по-точно?

— Бебета с енцефалит — отвърщам. — Нали се сещаш, онези хлапета с големите глави?

— Наистина — поклаща глава принцеса Урсула. — Не бива да се шегуваш с...

— О, донесла съм ти нещо! — казва Лилбит на Хюбърт, бърка в чантата си и изважда тесте карти. — Това са индиански карти таро. — Тя се изкикотва. — Имам ги, откакто живях в онова типи в резервата в Монтана. Където се занимавах с правата на индианците.

— Благодаря — казва Хюбърт.

— Наистина — обаждам се. — Не знаех, че се интересуваш от паранормалното.

— Дайана Мун е с нас. Тя твърди, че някои части от тялото на съпруга ѝ били отнесени от извънземни — казва Хюбърт някак неловко.

Лилбит разбърква картите.

— Това всъщност е вярно. Не мисля, че изобщо успяха да открият далака му.

— Наистина ли вода този разговор? — казвам, без да се обръщам конкретно към никого.

— Дайана Мун е най-добрата ти приятелка — подхвърля Хюбърт.

— След теб, миличко — отговарям, като го докосвам по ръката и се усмихвам престорено на Лилбит отсреща.

— Да видим какво ти вещаят картите — казва Лилбит на Хюбърт с глас, който явно си въобразява, че е нисък и прелъстителен. — Искam да видя бъдещето ти.

Никога ли няма да се махне?

Лилбит поглежда картите на Хюбърт и хваща ръцете му.

— О, мили мой — казва задъхано, — трябва да бъдеш... внимателен. Не прави нищо... опасно.

Това вече ми идва твърде много.

— Не ставай смешна — сопвам ѝ се. Всички ме поглеждат. Дай да опитам. Искam да гледам на *теб*, Лилбит.

— О, но... трябва да бъдеш..._ обучена_ — отвърща тя.

— А откъде знаеш, че *не съм* — питам.

Махам на Хюбърт да стане от стола си и се настанявам точно срещу нея.

— Но аз вече съм си гледала — казва тя. Правя го всеки ден.

— Така ли? — питам. — Сигурна ли си?

— Ти ги хвърли — казва тя.

— Знаеш, че това няма да е правилно, Лилбит. Знаеш, че трябва да... *докосваш картите*.

— Е — казва Лилбит, като поглежда към Хюбърт. Това би трябвало да е... *забавно*.

Започва да нарежда картите. И, точно както ми казва предчувствието, всичките са обърнати на обратно.

— Колко интересно — подхвърлям.

Лилбит вижда картите и ахва. После вдига поглед към мен. Очите ми се впиват в нейните. Усещам я как се гърчи под силата им, но не може да направи нищо.

— Знаеш какво означава това, нали? — питам. — Искам да кажа — добавям и поглеждам Хюбърт, който стърчи прав с обезпокоено, но недоумяващо лице; към принцеса Урсула, която наглася увисналите си гърди, и към чичо Ърни, който чисти с ножа ноктите си, когато смята, че никой не го гледа. — Тази Лилбит е пълно... фалшименто.

„Всъщност, иска ми се да кресна, ВСИЧКИТЕ сте пълно фалшименто.“

Но не го правя.

Вместо това се усмихвам и събирам картите.

— Играта *приключи* — казвам.

Х

Паля цигара.

Облечена съм в бебешкосиня рокля на „Бентли“ и вървя по чакълена аля, следвана от Хюбърт. Той е с черна вратовръзка. Качваме се в мерцедеса SL500 кабриолет, за да отидем на сватбата на Джулиет Морганс, „момиченцето от Върмонт“, и аз си мисля: „Защо не можем да бъдем нормални? Вероятно е възможно да бъдем нормални.“

А пука ли ми изобщо?

Личи си, че Хюбърт е в добро настроение. Той шофира опитно по Апогек Лейн и „Дайър Стрейтс“ гърми в колата. Улавям погледа му и изведнъж ме връхлита мисълта: кой всъщност е този човек? *Кой е той?* Женена съм за него от две години, а изобщо не го познавам.

И той не ме познава.

Изобщо.

Това откритие е толкова потискащо, че се облягам назад, скръствам ръце и усещам как доброто настроение внезапно ме напуска като въздух пробит балон. Хюбърт отново ме поглежда. Усещам как и неговото настроение спада, и всичко е заради мен. Той пита:

— Какво има?

— Нищо — отговарям.

— Има нещо — казва той с отегчен и някак отвратен глас, — отново.

— Нищо няма — отвърщам, тъй като знам, че е безсмислено, че всъщност не се разбираме и вероятно никога няма да се разбираме. Впервам поглед в изсъхналата картофена нива до пътя.

— Защо трябва постоянно да се препираме? — пита той.

— Нямам представа — отговарям, като човъркам с пръсти роклята от фина дантела, изкусно изработена така, че дрехата да изглежда прозрачна, но да не е. — Има ли значение?

— Уморих се — казва той.

— Аз също — и извърщам поглед. Виждам, че минаваме покрай езерцето, където стана онзи страшен „инцидент“. Още едно от нещата, за които просто никога не говорим.

Изминаваме остатъка от пътя в мълчание.

Иска ми се да заплача от самосъжаление, но не мога, понеже вече сме пред църквата, където пристигат потоци от коли и хора, един слуга ми отваря вратата и аз слизам елегантно. Хюбърт заобикаля колата и очите ни се срещат. Точно в този момент, както правим от няколко месеца, когато сме на публично място, започваме да се преструваме, че всичко е съвсем... наред.

Докато вървим към църквата, той е пхнал едната си ръка в джоба, а с другата ме придържа за талията. Не мога да не забележа колко добре си пасваме и съвършената непринуденост между нас, която вече няма никакво значение. Изведнъж фотографите ни зърват и един от тях извиква:

— Ето я и щастливата двойка.

Започват да проблесват светкавици, а ние спираме на площадката, усмихваме се прегърнати и после един от фотографите казва:

— Хюбърт! Имаш ли нещо против да направим една снимка само на жена ти? Не се обиждай.

Всички се засмиват и продължават да щракат, а Хюбърт се отмества галантно встрани.

Стоя с хванати зад гърба ръце и вдигната глава. Усмихвам се, стъпила с единия крак пред другия. Когато поглеждам към входа на църквата, виждам Хюбърт да стои с ръце в джобовете и да ме гледа гордо.

Д. У. е прав. Всичко се свежда до външността.

И по-късно, на приема, докато стъпваме внимателно по обсипания с розови листенца мраморен под, двамата с Хюбърт изглеждаме влюбени, както в доброто старо време, когато за пръв път плъзна мълвата, че излизаме заедно, но светът смяташе, че вероятно съм просто поредната му приятелка. Той ме е хванал за ръка отзад, пръстите ми галят нежно врата му и хората ни гледат със завист, а аз се питам колко време ще мога да издържа. За щастие почти веднага се натъкваме на Дайана, което е добро извинение двамата с Хюбърт да поемем в различни посоки, без да извикваме подозрение.

Дайана разговаря с Реймънд Али, президента на „Али Козметикс“. Реймънд, който е поне на деветдесет, е в инвалидна количка, а Дайана пуши червено марлборо, очевидно без да забелязва,

че не е в подходяща форма за роклята, която е облякла, а именно розово тънко като воал „Бентли“; рокля, която стои хубаво на плоски гърди, но не и на Дайанините, понеже тя има имплантанти. Дайана е едно от онези момичета, които излизат добре на снимки, но на живо няма начин да се скрие, че е мръсница — нещо, което явно се харесва на Реймънд.

— Виж го нашето момиче — казва ми той, очевидно имайки предвид Дайана, която ме е прегърнала с две ръце за шията. — Оказва се, че е истинска дама.

Поглеждам го и се питам дали е глупав, или говори саркастично, но с известен УЖАС осъзнавам, че Реймънд говори искрено.

— Да, да, такава е — отвърщам, защото е по-лесно да се съгласяваш привидно с хората, дори когато знаеш, че са въздух под налягане.

— И бас държа, че не знаеш онова, което аз знам за нея. Двете сте приятелки, нали така?

— Най-добри приятелки — отговаря Дайана и ме целува по бузата.

Реймънд ме дръпва за ръката.

— Е, като нейна най-добра приятелка, би трябвало да го знаеш. Тази млада дама е много, много интелигентна. Бас държа, че е по-интелигентна от внуците ми, които са завършили Харвард. А тя не е ходила дори в колеж!

— Благодаря ти, Реймънд. Не е ли сладък? — казва Дайана.

— И ще ти кажа една малка тайна — продължава Реймънд сега, след като е привлякъл вниманието ни. — Повечето хора не го знаят, но всяка жена, която се оправя сама, е интелигентна. Трябва да има нещо тук — той посочва гърдта на Дайана, — но трябва да има нещо и тук — и се докосва с пръст по главата.

— А това може да се купи — отбелязвам, като посочвам неговата гърд.

— О, мъжете пет пари не дават дали са истински или фалшиви, стига да ги имаш. А ако нямаш, веднага иди и си купи, иначе губиш. Но това — той отново се почуква по главата, — това не може да се купи. Или го имаш, или го нямаш. Това момиче тук го има.

Внезапно разкривените му пръсти се стрелват и сграбчват Дайана за китката. Той притегля ръката ѝ към устата си и я целува.

— Ето — казва. — А сега вие, момичета, вървете да се забавлявате. Не ви трябва да висите до старец като мен. Вървете.

Поглеждам въпросително Дайана, докато се отдалечаваме. Тя свива рамене.

— Старците ме обичат. Всъщност, като се замисля, всички мъже ме обичат. Хей, та аз бих направила свирка на този дядка, ако смятах, че ще му помогне. Но не ми пука за мъжете, Сесилия. Пука ми само за теб.

— И на мен ми пука само за теб — отговарям, което може и да не е истина, но няма значение сега, докато вървим през тълпата, кимаме и се усмихваме.

— Казвала ли съм ти някога, че съм най-добрата в леглото? — пита тя, като си взема чаша шампанско от един поднос.

— Да — отвърщам малко неловко, защото именно това разправяше Аманда за себе си. Май точните ѝ думи бяха: „Мога да докопам всеки мъж, когото поискам, защото знам какво да правя с тях в леглото.“

И винаги ми се е искало да ѝ кресна: „Да, но не можеш да ги задържаш.“

И виж какво стана с НЕЯ.

Дайана е също толкова побъркана. Вероятно някой ден съвсем ще откачи, както стана с Аманда, и ще се опита да ми стори нещо ужасно, но за момента това е в бъдещето. Д. У. се приближава заедно с Джулиет Морганс, чиято рокля се състои само от мъниста, дантели и панделки (определено не е „Бентли“). Джулиет ни обсипва с любезности и ни повлича да се снимаме с майка ѝ и около петнадесет различни роднини.

Аз само се усмихвам. Не искам да махам с ръка.

След това малко се отегчавам и когато зазвучава Санди Санди, новата най-модна певица, а всички танцуват и са пияни, прекосявам къщата, влизам в мраморната баня на втория етаж, смръквам малко кокаин, което, напомням си, правя само заради доброто старо време, и се връщам на купона. Там минавам през дансинга и излизам от палатката. Тръгвам по дъсчената пътека към езерцето, спирам се на белия кей и паля цигара.

Дайана Мун идва след мен.

— Хей, хей — казва тя. Залита и е доста пияна. — Да се махаме оттук.

До нас има една очарователно очукана стара лодка, в която Дайана се качва. Решавам да я последвам и едва не се прекатурваме във водата, но после сядаме на дъното на лодката и се опитваме да гребем. Има течение и скоро се отдалечаваме от кея.

— Хей — казва Дайана. — Трябва да ти кажа нещо.

— Само да не е за Исус, става ли?

— О, Сесилия. Един човек ми каза, че си убила най-добрата си приятелка.

— Кой? — питам.

— Невил Маус.

— Невил Маус е голям... глупак — отговарям.

— Мисля, че той те мрази — казва Дайана.

— Мрази ме, защото му отказах. Преди години.

— Казва, че не си такава, каквато изглеждаш. Аз му отговорих да върви на майната си.

— А той какво каза?

— Че си убила... Аманда ли беше? Най-добрата ти приятелка? Сложила си нещо в питието ѝ?

О, ГОСПОДИ! Как успяват хората да измислят такива лъжи?

— Беше преди много време — казвам, сякаш това наистина не е важно. И действително ми се струва отдавна, сякаш може и да не се е случило, макар че, ако трябва да бъдем точни, са изминали само четири години. В края на онова дълго, безумно лято, точно след като се запознах с Хюбърт и започнахме да се срещаме тайно. Двете с Аманда бяхме съквартирантки.

— Тя се самоуби — казвам.

— Исус я е прибрал.

— Не — поклащам глава. — Беше пияна и взе твърде много кокаин. После влезе в колата си, вкара я в езерцето и се удави.

Беше тръгнала за къщата на Хюбърт. Тайно.

— Майната му. Да не мислиш, че ми пука? — казва Дайана. — И за мен хората смятат, че съм убила съпруга си.

В езерцето има лилии. Потапям за малко пръсти във водата. Двете поглеждаме към брега, където купонът се вихри с пълна сила.

— Това, което харесвам в теб — продължава Дайана, — е, че и двете сме аутсайдерки. Никоя от нас не се вписва в... тълпата на обществото.

— Обществото е мъртво — казвам, може би за трети или четвърти път тази година.

— Майка ми беше проститутка. Дори не знаеше кой е истинският ми баща.

— Бракът е проституция.

— Но майка ми... не беше омъжена.

— О, и какво от това? — казвам. — Моята майка пък се шибаше с един наркоман.

— Смятам да поплувам — казва Дайана и буквално пада от лодката.

Отначало маха отчаяно с ръце и крака във водата и ми хрумва, че тя вероятно не умее да плува. Чудя се дали ще се наложи да я спасявам. За щастие езерцето е дълбоко не повече от метър така че тя стъпва на дъното и тръгва към брега.

Гледам след нея и усещам някакво облекчение.

Стоя там сама.

След малко започвам да гребя към кея с очарователно очуканата стара лодка. Между устните ми виси цигара и почти се виждам отстрани с късата руса коса, лекия руменец по бузите и голите си рамене.

Тъкмо преди да стигна до брега, Патрис извиква: „Хей, Сесилия“ и когато го поглеждам през рамо, пет секунди щрака яростно с апарата.

На следващата седмица една снимка засиява по целия свят. Изражението ми на нея е леко намръщено и някак изненадано; все още съм млада и почти прозрачната бебешкосиня рокля от „Бентли“ подчертава слабата ми, но добре сложена фигура. Заглавието под снимката гласи: „Богата, красива и яростно независима, принцеса Сесилия Кели Люксенщайн е лидерката на обществото от новото хилядолетие.“

И внезапно осъзнавам — това е моят живот.

УСМИВКА.

НЕОМЪЖЕНА

I

В Ню Йорк имаме една поговорка: английските момичета, които в Лондон се смятат за красавици, в Ню Йорк са просто „хубавки“, а американските момичета, които в Ню Йорк са „привлекателни“, в Лондон са красавици. И в това долу-горе се заключава цялата разлика между Живота в Ню Йорк и Живота в Лондон. В Лондон, ако си привлекателно, мило момиче с известна индивидуалност и кариера, можеш да срещнеш някой мъж, да походите и — ако желаеш — да се омъжиш за него. В Ню Йорк пък може да си красавица с тяло като на Синди Кроуфорд и бляскава кариера, и пак да не можеш дори гадже да си хванеш.

Може би защото англичанките наистина умеят да ловят мъжете — и го правят, въпреки мижавите си коси, nelaкирани нокти и отпуснати бедра — и по отношение на връзките притежават някаква дразнеща самонадеяност. Наскоро имах среща с една от тези жени в Ню Йорк. Докато седеше, ядеше сандвич с пушена съомга и ме интервюираше за живота ми (който в моите уши започваше да звучи все по-окаяно), погледът ми неизбежно бе привлечен от годежния пръстен с голям сапфир, до който имаше обсипана със сапфирчета венчална халка.

Нямаше причина да я намразвам за това, но я намразих.

— Да видим — каза тя, като погледна към касетофончето си. — В момента има ли някой мъж в живота ви?

— Не-е-е — отвърнах, макар че току-що бях скъсала с един, който след шест месеца ходене отказа да се ожени за мен. Май точните му думи бяха: „Искам да се ожения някой ден, но не и за теб.“

Добре де, може би го попритиснах малко. Но той пък обичаше да седи вечер у дома и да гледа филми с кунгфу. И когато се опитвах да поговоря с него, той казваше: „Ш-ш-ш-т. Сега Скакалеца ще научи един важен урок.“ След като това се повтори няколко пъти, осъзнах, че „Скакалеца“ наистина бе научила един урок: като стигнеш възрастта на Скакалеца, няма абсолютно никаква причина да бъдеш с мъж, който гледа филми с кунгфу, освен ако не си омъжена за него.

Но нямаше причини да казвам това на английската журналистка.
— Колко... интересно — отбеляза тя. — А аз съм омъжена от шест години.

— Така ли — казах.

Отпих глътка „Блъди Мери“ и се запитах дали не започвам да се напивам.

— Е, ако живеехте в Ню Йорк — продължих, — нямаше да бъдете. Всъщност, ако живеехте в Ню Йорк, вероятно щяхте да обитавате някой тесен едностаен апартамент и да страдате по някой смотаняк, с когото сте спали три пъти. — А-ха. Скакалецът започваше да се разгорещява. — Точно когато си помислите, че може би вече имате връзка, мъжът ще ви се обади, за да ви каже, че не желае да поема никакви задължения. Всъщност точните му думи ще са: „Не искам да се регистрирам.“

Поръчах си още едно „Блъди Мери“.

— Обвързването тук е мистерия — казах.

— Не и в Лондон — отвърна английската журналистка. — Мъжете в Лондон — англичаните — е, те са по-добри от американците. По... — Лицето ѝ доби онова отвратително изражение, което може да се нарече само „мечтателно“. После продължи: — Стабилни. Интересуват се от връзки. Харесват ги. Англичаните излъчват... уют.

— Искате да кажете... също като малките котенца? — попитах.

Английската журналистка ми се усмихна снизходително.

— А сега да видим. Вие сте на... колко?

— Четиридесет — прошепнах.

— Точно така. Значи трябва вече да сте осъзнали, че вероятно ще останете сама до края на живота си.

И така се случи, че месец по-късно Скакалеца хвана самолета за Лондон. По традицията на много американски героини преди нея, тя бе тръгнала към Англия да търси нещо, което очевидно не можеше да намери в Ню Йорк: съпруг.

Това, разбира се, бе тайният ми план.

Тъй като бях една от онези умни американски жени, толкова умни, че някак си винаги успявах да се измъкнат от връзки с мъжете, аз естествено имах нужда от някакво прикритие. И го намерих: един

голям английски вестник ми предлагаше смешна сума пари, за да изследвам секса в Лондон. Ако изобщо имаше такова нещо.

Поръчката бе от онези, които включваха обилни количества алкохол и много влачене по нощните барове — точно дейностите, в които се бях специализирала. Кое то вероятно бе основната причина да нямам съпруг.

Но имаше две неща, които ме тревожеха: Сексът и Смъртта.

Видите ли, преди години ходех с двама англичани. За нещастие и двамата се опитаха да ме убият — единият, като скочи от триметрова вълна със седем и половина метров „Крис Крафт“, който след това се разби в пристана (мъжът беше пиян); а другият като се опита да ме задуши с възглавница (той пък беше трезвен). Всъщност, когато се обадох на Джералд Удушвача, за да му кажа, че пристигам в Англия, отговорът му беше: „Добре. Сега поне ще мога да си довърша работата.“

Естествено, второто нещо, от което се страхувах, бе сексът. Постоянно чувах колко зле са англичаните в леглото. Общоприетото схващане бе, че те са пълен провал в три отношения: първо, пишките им са страшно малки. Второ, за тях любовната игра не съществува. И трето, свършват за около две минути. С други думи, всичките страдат от преждевременна еякулация. Ако англичанинът живееше в Ню Йорк, някоя разумна жена щеше да му намаже върха на пишката с крем за намаляване на чувствителността и да го принуди да прави секс в продължение на три часа, което вероятно ще накара горкия човек да хукне към психоаналитика си — но хей, това не е наш проблем. И все пак може в Англия да нямат кремове за намаляване на чувствителността. Или пък не им пука чак толкова за секса.

Реших да започна „проучването“ си, като отседна в дома на един мъж, известен като Лисицата. Лисицата бе един от най-изтъкнатите театрални режисьори и един от най-прословутите женкари в Лондон. Преди години съпругата на Лисицата, за която ми казаха, че в цял Лондон била известна с прякора Светицата, задето го търпяла, се развела с него, изтъквайки в иска причини от рода на системно прелюбодеяние и скандално поведение. Освен всичко останало, скандалното поведение се изразявало и в това, че веднъж се прибрал в четири сутринта гол, закрил интимните си части с кредитна карта „Америкън Експрес“. И така, един вторник следобед пристигнах в

къщата на Лисицата с три куфара „Луи Вюитон“, незнайно защо натъпкани с вечерни рокли от „Прада“, „Долче и Габана“ и „Гучи“ плюс един чифт маскировъчни панталони. Лисицата го нямаше, но там беше неговата икономка, която не говореше английски и гладеше някакви кърпи. След поредица ръкомахания започнах да схващам, че в къщата има само две спални и спалнята „за гости“ в момента е заета от един едър мъж и още по-едра бъчва вино и аз би трябвало да спя на леглото на Лисицата.

А-ха.

За щастие, тъкмо когато се готвех да отворя бутилка вино и да се натряскам, за да приема по-леко положението, пристигна Джейсън, асистентът на Лисицата. Джейсън бе двадесет и пет годишен, хубавичък и от някаква неопределима националност, макар да твърдеше, че е англичанин. Когато го попитах за така нареченото „спално разпределение“, той ме награби и каза:

— Недей да правиш секс с Лисицата. Прави секс с мен. Аз съм много по-добър в леглото.

— Джейсън — казах търпеливо. — Имал ли си някога приятелка?

— Ами в момента имам известни любовни неудачи — отвърна той.

След това взе да ми разправя надълго и нашироко за някакво момиче, в което бил влюбен и с което правили секс само веднъж, преди девет месеца. Срещнал я в една кръчма и макар че тя била лесбийка и била дошла с приятелката си, Джейсън някак я убедил да отиде с него в една хотелска стая, където тя го закопчала с белезници за леглото и правили „удивителен“ секс. На другата сутрин разбрал, че никога не е изпитвал такова нещо, влюбил се лудо в нея и оттогава не бил поглеждал друга, макар че обектът на желанията му отказвал да вдига телефона и да го вижда. Дори си сменила номера на клетъчния телефон.

— Какво мислиш, че трябва да направя? — попита ме той.

Известно време го гледах, сякаш беше мръднал. След това казах търпеливо:

— Джейсън, това е било само за една нощ. Не бива да се влюбваш, след като си преспал еднократно с лесбийка-садистка.

— Така ли? — попита Джейсън.

— Да — отвърнах.

— Защо?

— Защото... — започнах, но точно в този момент вратата се отвори и влезе Лисицата. Той прекоси тичешком и погледна страхливо през прозореца.

— Закъсняваш, шефе — каза Джейсън.

— Закъснявам? Закъснявам? Ще ти дам аз едно закъснение — запелтечи Лисицата. — Животът ми е истински кошмар. Никой ли не разбира това? Миранда пак е хукнала да ме преследва. Трябваше да тичам дотук чак от площад „Пикадили“, за да ѝ се отскубна.

Очевидно го дебнеше последната му бивша приятелка, жена на име Миранда, актриса от една от пиесите му.

— Погледни това! — каза той, като размахваше омачкан лист хартия. — Изпрати ми го тази сутрин по факса. Каза, че ако не изпълня исканията ѝ до полунощ, ще накара да ме арестуват.

Дръпнах листа от ръката му и го прочетох. На него имаше списък с вещи, които била оставила в апартамента му и си ги искала обратно. Списъкът включваше неща като „кухненска мивка“, „електрически крушки“ и „видеокасетки с Джулия Робъртс“.

— Като че ли ѝ искам скапаните касетки с Джулия Робъртс. Не знае ли, че не мога да понасям Джулия Робъртс?

— Електрически крушки ли? — обадох се аз. — Не може ли да си купи?

— Точно! — рече Лисицата. — Най-сетне някой да разбере защо скъсах с нея!

БЪБРИВИЯТ АНГЛИЧАНИН

Същата вечер отидох в „Титаник“ за купона по случай рождения ден на Лисицата, където Скакалеца научи Урок номер 1 за англичаните: те просто не мълкват. „Титаник“ е типичен английски ресторант — шумен, пълен с пияни хора и толкова голям, че трябва да крешиш, за да водиш разговор. Разбира се, за англичанина това не е проблем. Нека ви обясня. В Ню Йорк жените трябва да „забавляват“ хетеросексуалните мъже. Налага се да четем вестници и списания или да ходим на кино, за да се впускаме успешно в „словесни гамбити“. Иначе мъжът: а) просто ще седи безучастно; б) ще говори за психологическите си проблеми или най-вероятно в) ще ти надуе

главата с приказки за кариерата си. От друга страна, американците са добри в леглото, а англичаните се предполага, че не са. Всъщност съм убедена, че има правопрпорционална зависимост между това да говориш прекалено много и да си зле в секса.

На бара се запознах с мъж на име Сони Снут, изключително добре изглеждащ фризьор.

— Страхотен цвят — каза той и когато го погледнах неразбиращо, добави: — На косата ви. Сигурно сте американка. От Ню Йорк. Там просто знаят как да докарват това пепеляворусо.

— Просто съм щастлива, че цялата ми коса си е на главата — отвърнах.

След това се засмях „Хар-хар-хар“ и той се засмя: „Хар-хар-хар“, и докато да кажеш „свирка“, той вече плямпаше за секс.

— Ето как стоят нещата — рече Сони. — Ако в Италия сексът е номер едно, в Лондон е номер седем. Когато не му пада секс, мъжът просто прави нещо друго. Но мъжете постоянно *говорят* за секс. Всъщност една от причините да *правят* секс е, за да могат да *говорят* за него на другия ден. Освен това го обсъждаме в най-малки подробности и порядъчно го украсяваме.

— Понякога — продължи той, — изпитваш желание да говориш за секса, докато го правиш. Например ако опитвате някаква странна поза, някак ти се иска да се обадиш по мобилния на приятелите си и да им кажеш: „Познайте какво правя сега!“

— Орален секс — подказах аз.

— О, не — отвърна Сони и поклати глава. — Американците много си падат по тия неща. Но ние тук не ги правим.

На вечерята седнах до Питър, редактор на списание. Приятелката на Питър току-що се беше нанесла да живее с него и той не спираше да говори колко е щастлив.

— Познаваме се от десет години, разбира се — каза Питър. — Но една сутрин, когато се канеше да се върне в своя апартамент, тя просто каза: „Мисля, че трябва да живеем заедно.“ Веднага разбрах, че е права. Сега си купихме общ апартамент. Англичаните не се противопоставят така отявлено на брака и обвързването, както американците — заяви гордо той. — Тук е много лесно да си намериш постоянен партньор.

Да, стига да имаш на разположение десет години.

— Разбира се, не знам как би го приела една американка — продължи той. — Нали разбирате, американките са невротички по отношение на кариерите си, докато англичанките само по отношение на секса — каза Питър с тон, сякаш това бе много хубаво. — Англичанките не обичат секса. Е, може би биха го обичали, ако не смятаха, че мъжете искат само едно. — Може би беше заради шампанското, но Питър започваше да става, както казват англичаните, „необуздан“. — Англичанките страдат от някакъв недозрял феминизъм. Смятат, че са много непредубедени по отношение на секса, но в един момент — хоп! — откриват, че имат същите задръжки като майките си.

— Е, може би за това си има причина — дръзнах да се обадя. — Може би ако спрете да говорите...

Питър веднага ме сръза.

— Жените смятат, че всяко приключение в спалнята е за удоволствие само на мъжа! — каза победоносно той.

Проблемът с бърбривите англичани продължи да ме преследва до нощен клуб „Чайна Уайт“, където опитах да намеря убежище в едно от уединените сепарета в марокански стил заедно с приятелката си Софи. Тя се занимаваше с правене на документални филми и живееше в Нотинг Хил. Тъкмо се бях облегнала на възглавниците с бутилка водка, когато вдигнах поглед и забелязах един висок, тъмнокос, поразително красив мъж. Макар да се предполага, че в Лондон такива неща не се случват, мъжът се приближи и седна до мен. И след това — дотам с „английската сдържаност“, — кълна се в Бога, тутакси се впусна в разговор за секса.

— Всички си мислят, че мъжът е виновен, задето жената не стига до оргазъм. Защо не могат да стигат до него като... като мъжете? — пита възмутено той.

— Всъщност могат — казах, като се питах дали това не е покана и ако е, какво трябва да направя по въпроса.

— О, да. Винаги казват, че могат, но когато си в леглото с жена, тя лежи като дърво, сякаш ти прави услуга...

— Виж, там, откъдето идвам, преодоляхме това още през шестдесетте — започнах аз и точно в този момент Софи се намеси.

— О, моля те! — сопна се тя. — Не го слушай. Първото, което прави англичанинът в леглото, е да се опита да те изчука отзад. Защото

така са свикнали да правят секс. И всичките разправят, че англичанките не умеят да правят хубави свирки. Но то е само защото са свикнали да им ги правят... момчета!

Софи и красивият тъмнокос мъж седяха и се гледаха свирепо. Нямах да имам нищо против, ако не се намирах между тях, а наистина не бях в настроение да попадам между шамари. За щастие в този момент Лисицата надникна при нас.

— О-о-о-о, здрасти, Саймън — каза той и присви очи. — Отдавна не сме се виждали.

— Така е. Е, аз... роди ми се бебе — отвърна Саймън.

— Браво на теб. При това положение може би ще престанеш да си бърбиш с моето гадже!

После Лисицата ме сграбчи за ръката и ме измъкна оттам.

— Слушай — каза той. — Прекарал съм по-голямата част от живота си сред хора, които знаят абсолютно всичко за абсолютно всичко и заслужават да бъдат затрити с ритници. Повечето хора са пълни отрепки. Повечето хора имат нужда някой да им обясни, че самото им съществуване е досада!

Лисицата продължи в този дух, докато не стигнахме до къщата му. Там настоя да седя с него до шест сутринта и да слушам някаква неясна кънтри музика. Че и да говоря за това. В един момент усетих, че имам нужда от сън. Също така осъзнах, че единственият начин да накарам Лисицата да млъкне, е да го упоая.

Да, ужасно съжалявам да кажа, че наистина се опитах да пусна няколко Ксанакса в чашата му с вино, но накрая нещо се обърка и аз изпаднах в безсъзнание.

На следващия следобед, когато се събудих, на долната табла на леглото бе закачена бележка: „Миличка, Шекспир е без значение, влюбен съм. Все още съм като луд след всичките тези часове. С обич, Лисицата. П. С. Не съм те докоснал.“

Англичаните просто са... толкова... сладки!

БЕЗРАЗБОРЕН СЕКС? НЕ МИСЛЯ...

Прекарах следващите няколко дни по обяди, вечери и нощни клубове. Странното в Лондон е, че макар всички да разправят, че имат работа, като че ли никой не работи. Тоест, как биха могли, след като

обядът започва по пладне и свършва в четири? И обикновено включва няколко коктейла и две бутилки вино?

После оная Миранда се промъкна в апартамента на Лисицата и действително открадна всички крушки, така че когато трябваше да се облека, за да изляза вечерта, се наложи да го направя пипнешком.

После пък нямаше топла вода.

После пък си спомних, че все пак трябва да свърша нещо, като например работа, и се обадох на приятелката си Клер.

Клер се занимава с вътрешно обзавеждане — занимава се с това от пет години, откакто вторият ѝ съпруг избяга с най-добрата ѝ приятелка. Клер е единственото момиче без никакви ангажименти в Лондон. Тоест, не е имала истинско гадже от три години. Кое то я прави почетна нюйоркчанка в моята книга. Само че за разлика от повечето нюйоркчанки, Клер вече два пъти е била омъжена. А е само на тридесет и седем. За какво толкова имаше да се оплаква?

— Нека ти го представя по този начин — каза тя. — Не съм правила секс с някой нов от една година. Спала съм само със стари гаджета. Кое то всеки знае, че не се брои.

Уговорихме се да се срещнем в „Сохо Хаус“, един от онези частни клубове, в които хората ходят наместо ресторанти и барове.

Огледах групичките мъже и жени, всички от които изглеждаха в края на двадесетте и тридесетте, и очевидно всичките бяха облечени в различни оттенъци на сивото или черното, а дрехите им имаха вид сякаш току-що са извадени от коша за мръсно пране. Веднага разбрах, че не съм улучила облеклото — носех палто „Долче и Габана“ с боровинковочервена кожена яка. Всички пиеха и се смееха, но не ми изглеждаше някой да сваля някого.

— Господи — казах. — Чувствам се като отчаяна самотна жена.

Клер се озърна уплашено.

— Млъкни! Никога повече не го казвай. Жените в Лондон не са отчаяни. Хората тук не разбират подобни неща. Ще си помислят, че говорим сериозно. А ние нямаме мъже, защото не искаме.

— Не искаме ли? — попитах.

— Не. — Тя ме измери от глава до пети. — И съблечи това. Ще те помислят за проститутка. Само проститутките носят маркови дрехи. С кожа.

Добре.

— Коктейл? — попитах.

— Познаваш ме — каза Клер. — А, между другото реших да стана домакиня. Но без съпруг или деца. Казах ли ти за онази възхитителна машина за циклене на подове, която току-що си купих? Втора ръка, но е чудесна. Не мисля, че вече могат да се намерят такива.

В бара се натъкнахме на Хамиш и Джайлс, двама медийни типа от Нотинг Хил, които Клер познаваше. Хамиш имаше сладко бебешко личице и в момента се намираше на кръстопът в любовния си живот. Мъчеше се да реши дали да се ожени за приятелката си.

Междувременно Джайлс каза, че май ще се наложи да се откаже от безразборния секс, защото напоследък все налитал на жени, с които е спал, и нещата ставали „сложни“.

А-ха. Безразборен секс. Ето че вече стигаме донякъде.

Или поне така си мислех.

— Най-лошото в безразборния секс са котките — каза Джайлс.
— Всички неомъжени жени имат котки!

— Може ли да говорим за моята приятелка? — попита Хамиш.
— Не знам какво да направя. Тя заплашва, че ще ме напусне...

— Котките са нещо крайно отблъскващо — продължи Джайлс. Очевидно прекалено много пъти е обсъждал проблема с приятелката.
— Веднъж бях решил да изляза с една жена, а Хамиш ми каза: „Не ставай смешен, Джайлс. Тя има котка.“ И проблемът не е толкова в котките, колкото в начина, по който говорят за тях. „О-о-о-о, виж мъничката Пу-Пу!“ Отвратително е. — Джайлс отпива от водката си.
— Не съм усвоил тая работа с връзките. Но предпочитам да имам приятелка. В Лондон нямаме гаджета. Просто излизаме заедно. И в Лондон гушкането е като първоначална вноска за джиджи-биджи. Щом започнете да се гушкате, знаеш, че си вътре. А в Ню Йорк не е така.

Съгласих се, изтъквайки, че в Ню Йорк е напълно възможно да целунеш някого, а след това да кажеш „чао“ и повече никога да не се видите. Ако все пак се видите, се смята за добър тон да се престориш, че гушкане никога не е имало. Това правило важи и ако сте отишли подалеч и действително сте правили джиджи-биджи.

— О, тук ние имаме някакво фалшиво кавалерство — каза Джайлс. Звучеше, сякаш го бе малко яд за това. — На следващата

сутрин мъжът казва: „Много ти благодаря. Беше прекрасно джиджи-биджи“, но това всъщност нищо не означава.

— Ще ви кажа всичко за секса, но само ако след това ме посъветвате какво да правя с приятелката си! — рече Хамиш.

Всички го погледнахме.

— Ами британците имат лошата репутация, че са скапани в леглото — каза Хамиш някак отчаяно. — Но аз мисля, че ставаме все по-добри. Опитваме някаква любовна игра и видите ли, имаме желание да правим и орален секс. Аз самият положих усилие да бъда по-добър в леглото. Прочетох женските списания на майка си, за да разбера какво да правя.

— Да, ама там няма картинки с клитори — обади се Джайлс.

Тази забележка бе толкова достойна за съжаление, че не знаех какво да кажа.

— Не мога да правя безразборен секс, защото никакъв ме няма в след-след-любовната игра — каза Хамиш. — Трябва ли да се обадиш? И какво трябва да кажеш, ако се обадиш? Още не съм стигнал до тази глава в упътването.

— Направо ти трябва телефонен секретар — рече Джайлс.

— В действителност отвътре представлявам трепереща маса — продължи Хамиш. — Не умея да бъда приятел с жената след това, което е тъпо, понеже ако *сте* приятели, си оставяш вратичка за малко джиджи-биджи половин година по-късно.

— Да му се не види, цялата тая работа е прекалено сложна — каза Джайлс. — Сега се опитвам да правя джиджи-биджи с момичета, с които мисля, че може да се получи по-трайна връзка. Много е важно да ги подбираш добре. А и искам да имам деца. Всъщност отчаяно го желая. Искam деца, откакто станах на шестнадесет.

— А, добре, че ми напомни. Трябва да се връщам у дома. При приятелката си — рече Хамиш.

— Защо толкова държите на брака и децата? — попитах.

— Откъде да знам? — отговори Джайлс. — Такива сме си англичаните. Няма ни много по анализите. Не ходим на психоаналитици. — Той направи пауза и погледна към Клер. — Хей, а ти имаш ли котки?

Тръгнахме си.

— Видя ли какво имам предвид? — рече Клер. — Лондон е направо невъзможен. Бих заминала за Ню Йорк, но ме е страх да летя. Защо не дойдеш у дома за по едно питие преди лягане и ще ти покажа новата си машина за циклене на подове?

После пък получих телефонно обаждане. От онази Джуди. Предполагамата ми редакторка от вестника. Която ми плащаше, за да напиша тъпия материал. Трябваше на следващия ден да обядвам с нея.

По мое мнение Джуди бе „типична“ англичанка. Имаше дълга кестенява коса на клечки и бледо лице без грим. Тя затрака с полуизгризаните си нокти по масата. Явно не беше от онези, които си губеха времето с празни приказки.

— Е — рече тя. — Какво научи за секса в Лондон?

— М-м-м... ъ-ъ... мога ли да получа коктейл? — попитах с надежда.

Тя кимна на келнера.

— И така? — каза настоятелно.

— Честно казано, никога не съм била в град, където половете да имат толкова пренебрежително отношение един към друг. Що се отнася до, а-а, действителния секс.

— Кое то ще рече?

— О, просто... — Погледнах я и си помислих: „Да му се не види!“ — Просто англичаните казват, че англичанките са ужасни в леглото и, обратно.

— Наистина ли? — попита тя. — Англичаните казват, че англичанките са зле в леглото?

Кимнах.

— Също така казват, че англичанките не умеят да правят свирки. — Огледах естествено съвършените си нокти. — Каква е тази вманиаченост по свирките, между другото?

— Държавните училища — процеди презрително тя.

— Също така казват, че... англичанките са космати и пет пари не дават за външността си.

Джуди се облегна назад, скръсти ръце и ме изгледа самодоволно. Плашеше ме. Нищо чудно, че вътрешно англичаните представляваха безволна трепереща маса.

— Англичанките не са като американките, това е вярно — каза тя. — Не ни пука за неща като боядисване на косата. Или ноктите. Тук

нямаме време да си правим ноктите. Твърде сме заети.

„О, помислих си. А американките не са?“

— Мъжете и жените тук се разбират. — Тя се изсмя. — Англичаните разбират, че ние сме всичко, с което разполагат. С други думи, заклещени са с нас. И ако това не им харесва, е, тогава не получават никакъв секс.

— Това може да е хубаво — отвърнах. — За вас, искам да кажа.

Тя запали цигара. От носа ѝ излезе дим.

— Струва ми се, че не провеждате никакво проучване.

— Чуйте — рекох. — Искане ми се да се отнеса разумно към това, но...

— Това не е достатъчно — прекъсна ме тя. — Ще трябва да намерите англичанин, ама истински англичанин, и да го изчукате. И не ми се обаждайте, докато не го направите!

Боже Господи! В момента можех да мисля само за нещастния си задник.

II

Има само едно нещо, което е по-хубаво от това да си неомъжена, американка и в Лондон по великденските празници. И то е да си неомъжена, американка и влюбена в Лондон по великденските празници.

Не бях планирала да се влюбя. Добре де, планирах го, но всъщност не предполагах, че ще се случи. Особено след като се запознах с дузини мъже, които, макар че бяха много чаровни и забавни, и говореха с охота за неща, за които американците не биха говорили, като например романи, не намерих ни един достатъчно привлекателен, за да си легна с него. Честно казано, всичките ми изглеждаха малко... мърляви. Имаш чувството, че ако си съблечат дрехите, може да видиш нещо, за което не ти трябва да знаеш.

А и тази поръчка започваше да ме подлудява. Знаех това, понеже два дни преди това Скакалеца очевидно се беше регистрирала в хотел „Халсион“ в парк Холанд в три сутринта. Не е съвсем ясно как е попаднала там или какво се е случило след това, но очевидно е излязла един хамбургер и по някакъв начин през последните четиридесет и осем часа бе успяла да стане почетен член на три частни клуба. Също така явно е сторила нещо на персонала на хотела, защото всеки път, когато някой от тях я зърнеше, на лицето му се изписваше уплаха и той офейкуваше.

Разбрахте ли сега какво имам предвид?

Всъщност с нетърпение очаквах всички да изчезнат за почивните дни. Смятах да правя дълги разходки и да гледам черешовия цвят и ниските бели сгради, с които градът бе пълен. Дори без мъж Лондон беше романтичен град: за разлика от Ню Йорк, тук можеш да видиш небето и нощем има пълнолуние. Когато вървиш по улицата, хората по кафенетата те гледат с интерес, а когато влязох в закусвалнята на ъгъла, дамата зад тезгяха ми каза, че обувките ми й харесват. Влезе един младеж с цветя и тя си купи. Погледнахме през витрината и отвън минаваше една странна кола — кола, която бе наполовина лодка и можеше да се кара в реката.

„Всичко може да се случи“, помислих си.
Но все пак ми оставаше да изпълня тъпата поръчка.

„НЕ СЪМ ЦВИЛИЛ“

Предидшната вечер отидох на един купон в ресторант „Момо“ с Лисицата. Лисицата ми обеща, че тъпата там ще е купонджийска, което означаваше обратното на изискана, а това звучеше далеч по-добре. Но всъщност се оказа, че Том Джоунс, певецът, е дошъл с бодигардовете си.

Едно хубаво момиче с притворени очи и къса рокля на цветя мина покрай нас. След нея вървеше Сони Снут.

— Толкова е смешно да гледаш как едно изискано момиче се мъчи да бъде модерно — рече Сони. — Момичетата от висшите класи не знаят какво е стил. Дори не са чували за „Прада“. Но знаете ли кои са по-зле?

— Кои? — попитах.

— Мъжете от висшите класи. Те не знаят нищо за жените. Не знаят как трябва да се отнасят с една жена.

— В основни линии колкото по-дълго е името, толкова по-кофти е човекът — рече Лисицата.

— И толкова по-зле е в леглото — добави Сони.

Трябваше да задам неизбежния въпрос:

— Вярно ли е, че не си свалят чорапите?

— Само в Челси — отвърна Лисицата.

След това се намеси Клер:

— Мразя висшите класи, мразя и низшите. Обичам само средните класи.

— Аз пък мразя всички, които живеят в Нотинг Хил — каза Сони. — Макар че аз самият живея в Нотинг Хил.

Това ми идваше в повечко, затова отидох в Нотинг Хил, в един мъничък клуб на име „Свят“, където имаше растафарианци^[1] и един много, ама много мърляв на вид англичанин, който си танцуваше сам. Моето старо гадже Джералд Удушвача беше там с приятеля си Криспин. Двамата пиеха водка от мънички пластмасови чашки.

— Хей, сладурано! — рече Джералд. — Какво си правила на купон в Сохо? Трябва да бъдеш в Нотинг Хил. Или още по-добре, в

Шепърдс Буш. Нещата се случват само в Шепърдс Буш. Ние сме новата буш-жоазия!

— Не мога да понасям хората от Нотинг Хил — каза кисело Криспин. — Живеят необуздано и всичките разправят, че няма да се женят, но след това го правят. И всичките твърдят, че нямат пари, но току ги виждаш да карат някой проклет мерцедес!

— Извинявай, но нямаше ли *ти* самият да се жениш? — попитах аз.

— Той живее в Шепърдс Буш. Така че всичко е наред — обади се Джералд.

— Каквото и да стане, в никакъв случай недей да излизаш с някого от онези типове от Челси — предупреди ме Криспин. — Всичките са от висшите класи и правят готически секс.

Готически секс?

— Веднъж спях с една аристократка — рече той. — И тя можеше да свърши само ако си представи, че съм нейният кон. — Криспин изпи коктейла ми. — Не съм цвиллил или нещо подобно, но трябваше да се примиря.

— Е, така и така трябва да правя секс с някого, защо да не бъде с някой мъж от Челси?

— Всичките имат малки пишки и са импотентни — осведоми ме Криспин. — Заради водата е. Цялата водопроводна система на Лондон е замърсена с женски хормони.

— А-ха — рекох, — затова англичаните говорели толкова много.

И именно това бе причината — тайна, както смятах — да се мотая из Челси на Разпети петък. Търсех англичанин от Челси — мъж, който да прави секс с чорапите, да притежава микроскопична пишка и да свършва за две минути. Или за по-малко. Не че очаквах това с нетърпение или нещо подобно.

Тъкмо влизах в кафене „Джоу“, когато се натъкнах на Чарли, един мъж, с когото се бях запознала преди два дни в бар „Еклипс“. Той също се намираше в Челси. Чарли бе от онези англичани, които бяха разведени, но продължават да носят венчалните си халки.

— От дни се опитвам да те намеря — каза той. — Трябва да дойдеш на обяд. Ще се срещна с Далматинеца. — Далматинеца не беше куче, а човек, един луничав английски лорд. — Може да дойде и един друг — рече той. — Рори Сейнт Джон Кънингснот-Бедуърдс.

— Едно от онези дълги имена — отбелязах.

— За какво става дума? О, няма значение — рече Чарли. — Той е много, много забавен тип. Типичен, типичен англичанин. Не го познавам много добре, всъщност запознах се с него снощи в „Чайна Уайт“, но е много забавен. Помислих си, че може да ти послужи за твоето проучване. Той е просто съвсем типичен англичанин. Ще видиш.

— Идеално — казах, неизвестно защо представяйки си този очевидно ужасен Сейнт Джон Кънингснот-Бедуърдс нисък, дебел, плешив и някъде петдесетгодишен.

Грешах само наполовина.

Чарли, Далматинеца и аз седяхме, пиехме „Блъди Мери“ и пушихме цигари, когато се появи въпросният Рори. Той влезе наперено в ресторанта с онази самопогълнатост, която принуждава хората да те поглеждат. Беше на тридесет и няколко, слаб, облечен в дънки и скъпо манто от чортова кожа и макар косата му малко да редееше, беше красив, както могат да бъдат англичаните, а американците никога не могат да бъдат. Окей, изглеждаше адски добре, но пък беше ужасен.

— Ха така — рече той. — Ти трябва да си американката.

— Да — отвърнах. — А ти трябва да си англичанинът.

Той седна.

— И за какво си говорехте? — попита, като запали цигара с посребрено „Бик“-че. Беше много прецизен в пушенето.

— За какво мислиш, че говорехме? — казах аз.

— Нямам абсолютно никаква представа — отвърна той. — Току-що пристигнах и искам да бъда осведомен относно съдържанието на разговора.

Всъщност идването му бе прекъснало Далматинеца, който разправяше как някога правил секс с едно старо гадже в сауна в Германия и в сауната имало други мъже, но не могли да видят кой прави секс и това ги подлудявало.

— За секс — отговорих.

— Най-надценяваната дейност във вселената — каза той. — Говоря сериозно. Намирам секса за много скучно нещо. Най ми дотягат повторенията. Вътре. Вън. Вътре. Вън. Влизаш и после излизаш. След две минути ми се доспива. Разбира се, аз съм известен с това, че никакъв ме няма в леглото. Имам миниатюрна пишка, долу-

горе колкото половината ми кутре, и свършвам почти веднага. Понякога още преди да съм казал „здрасти“.

— Ти си идеален — рекох.

— Знам това, но нямам абсолютно никаква идея ти откъде го знаеш.

Усмихнах се.

— Чух, че правиш изследване върху англичаните — каза той. — Веднага ще ти кажа всичко, което трябва да знаеш. Англичаните са свирепа воинска раса...

— Не знаех, че англичаните са раса — прекъснах го аз.

— Мисля, че вие двамата трябва да отидете на вечеря.

„ТИ СИ ГЕЙ!“

След обяда Далматинеца ми предложи да ме закара до дома на приятелката ми Лусинда. Онзи Рори се съгласи да дойде с нас. Колата беше двуместна.

— Надявам се да нямаш нищо против — казах. — Очевидно трябва да седна в скута ти.

— Нямам абсолютно нищо против — отвърна той. — Всъщност ще ми е приятно.

Седнах на скута му и той ме прегърна. Сложното при англичаните, или поне при този тип англичани, е, че никога не знаеш в какви точно отношения сте.

— Можеш да облегнеш глава на рамото ми, ако искаш. Така е по-уютно — каза той и започна да ме гали по косата.

След това ми прошепна на ухо:

— Това, което ми харесва в теб, е, че постоянно наблюдаваш нещата. Като мен.

Лусинда живееше в Челси. Изскочих от колата и хукнах по стъпалата към бялата ѝ къща. Малко треперех.

— Миличка! — казах.

— О, *миличка*! — възкликна Лусинда. Току-що се беше омъжила за един палеонтолог и се занимаваше с обзавеждането на къщата; в момента гледаше мостри от някакви дамаски.

— Мисля, че срещнах един мъж — казах.

— Миличка! Това е прекрасно. Как се казва?

Осведомих я.

— О, той е чудесен. Но, миличка — рече Лусинда и ме погледна.
— Чух, че наистина бил много зле в леглото.

— Знам — отвърнах. — Това беше първото нещо, което ми каза.

— Е, щом ти е казал, тогава всичко е наред. — Тя ме прегърна.
— Страшно се радвам за теб. И не се притеснявай. Всички англичани са зле в леглото.

Отидох в дома на Рори за вечеря. Не можах да реша какво да облека, затова нахлузих маскировъчните гащи. Чувствах се нервна. И кой можеше да ме обвини за това? Никога не ми се бе случвало преднамерено да правя секс с мъж, чиято пишка е с размерите на кутре.

— Успокой се — каза безгрижно той. — Всичко ще бъде наред.

— Хубав апартамент имаш — рекох. Жилището му бе пълно с натъпкани до пръсване канапета, кресла и антики. Имаше и камина. Наоколо се виждаше много сатен, но не се замислих особено за това, понеже повечето англичани, които живеят в Челси, покриват всичко в домовете си със сатен.

— О, да — отвърна той. — Ужасно..._уютно_ е, нали?

След това пихме шампанско. Американците почти никога не пият шампанско, защото го смятат за малко педалска напитка. След това си пуснахме музика и затанцувахме лудо. Американските мъже почти никога не танцуват. Изведнъж ми просветна.

„Боже Господи, прииска ми се да изкреця. Ти си гей!“

Разбира се. Шампанското, танците, сатена... единствените мъже в Ню Йорк, които харесваха подобни неща, бяха..._гейовете_.

Намалих музиката.

— Слушай — казах. — Има нещо важно, за което искам да поговорим.

— Да? — каза той.

— Може да не го знаеш... всъщност най-вероятно се чудиш защо не харесваш секса с жени... честно казано, мисля, че си гей. И мисля, че трябва да си го признаеш. Тоест, няма ли да си много по-щастлив, ако престанеш да държиш в себе си тази тайна?

— Размишлявал съм върху тази възможност — отговори бавно той. — И стигнах до заключението... че не съм гей.

— Гей си — настоях.

— Не съм гей — отвърна той.

— Ами погледни. Ти не обичаш секса — казах. — С жени. Не обичаш секса с жени. Ало? Какво ти говори това? Разбира се, аз нямам нищо против. Струваш ми се много мил човек и...

— Не съм гей — отговори той. — Знам, че ще ме целунеш.

— Няма да те целуна.

— Ще ме целунеш — каза той. — Всичко е въпрос на време.

Станахме от леглото три дни по-късно.

БЕБЕШКИ ПУДИНГИ

Отидох да се срещна със Софи в Нотинг Хил. Софи щеше да се омъжва и тъкмо пяха сватбените покани в пливове.

— Аз съм с един мъж в Чел си — казах ѝ. — От пет дни. Къпем се заедно във ваната и пеем.

Тя въздъхна.

— С англичаните винаги е така в началото. Как е в леглото?

— Страхотен — отговорих.

— Е, могат да бъдат и страхотни в началото. С това те ухажват. Но след това престава да им пука. Една приятелка казва, че съпругът ѝ влиза в нея, излиза, влиза, излиза и свършва.

— Ще видим — рекох.

— Може пък да имаш късмет — каза тя. — Но като общо не може да се залага на мъжете в Лондон. Омъжвам се само защото познавам годеника си от десет години. Иначе мъжете искат да се женят, а жените с кариера не. Защото сделката е много по-удобна за мъжа, отколкото за жената.

Софи направи водка с тоник и за двете.

— Англичаните просто нищо не правят. Те са мързеливи. Не полагат никакви усилия. Жената трябва да върши всичко. И да плати половината от всяка покупка. Къщата, колата, храната... А мъжът иска само да се шляе.

— А, х-м, те гледат ли филми с кунгфу по видеото?

— Господи, не. Не са чак толкова тъпи. Но пък искат постоянно да им правиш бебешки пудинги.

— Бебешки пудинги? Имаш предвид... *бебешка храна*?

— Не. Нали се сещаш, десерта. Ябълковите кексчета.

А!

Върнах се в жилището му.

— Искаш ли да ти направя бебешки пудинги?
— Гледай ти — отвърна той. — А какво е бебешки пудинг?
— Нали се сещаш. Ябълково кексче — обясних.
— Ами да, всъщност да. Обичам ябълкови кексчета. Искаш ли да ми направиш ябълкови кексчета?
— Не — отговорих аз.
— Добре, какво ще кажеш тогава за едно яйце?

Прекарахме две седмици заедно. Возехме се из Лондон с неговата Веспа и се опитвахме да си лягаме много рано вечер, но после лежахме будни в леглото от един до четири сутринта и си говорехме. Той ми разказа как го шибали с пръчки в Итън и как веднъж се опитал да натика бавачката си в шкафа с играчките.

— Объркан съм — каза той. — В главата ми постоянно се въртят някакви думи с „Л“. „Ъ-С-Т“ и „Ю-Б-О-В“.

Искаше ми се да кажа: „Ами побързай и реши“, но не се намирах в Ню Йорк.

— Искаш ли да се запознаеш с приятелите ми? — попита той.

Приятелите му се казваха Мери и Харолд Уинтърс и живееха в голяма къща в провинцията. Това, предполагам, е животът, за който си мечтае всяка неомъжена жена, прекарала прекалено много самотни нощи в мъничкия си апартамент в Ню Йорк — твоя собствена, голяма къща, кучета, деца, мерцедес и един весел, сладък, приличен на плюшено мече съпруг. Когато влязохме, две паламиденоруси хлапета помагаха на Мери да чушка грах в кухнята.

— Страшно ми е приятно, че успяхте да дойдете — каза Мери.

Пристигнахте в най-подходящото време. Имаме минутка спокойствие.

В този момент сякаш адът се продъни.

Останалите деца (общо четири) влязоха в галоп, крещейки с цяло гърло. Кучето се изака на килима. Бавачката си поряза пръста и трябваше да отиде до клиниката.

— Имаш ли нещо против да изкъпеш Лукреция? — помоли ме Мери.

— Коя е Лукреция? — попитах. Всички деца имаха имена като Тиролец и Филомена и бе трудно да кажеш кое кое е.

— Малката — отвърна тя. — С оцапаното лице.

— Разбира се — казах. — Много ме бива с децата.

Това беше лъжа.

— Хайде, ела с мен — казах на малкото същество, което ме гледаше темерутски.

— Гледай да ѝ измиеш косата. И ѝ сложи балсам — добави Мери.

Някак си успях да накарам детето да ме хване за ръката и да се качи с мен в банята. Свали си сравнително охотно дрехите, но точно тогава започнаха главоболията.

— Не ми пипай косата! — изписка то.

— Разбира се, че ще ти пипам косата — казах. — Коса. Хубава чиста коса. Шампоан. Не искаш ли да имаш хубава чиста коса?

— Коя си ти? — попита то, което звучеше доста разумно; все пак стоеше голо пред една абсолютно непозната.

— Приятелка на мама.

— И защо не съм те виждала досега?

— Защото никога не съм идвала тук.

— Не те харесвам — каза то.

— И аз не те харесвам. Но въпреки това трябва да ти измия косата.

— Няма!

— Слушай, малка безобразнице — казах заплашително. — Сега ще ти измия косата и точка. Ясно?

Изцърках малко шампоан на главата ѝ и тя веднага започна да пици и да се мятая сякаш я колех.

Насред цялата тази врява влезе Рори.

— Не е ли забавно? — рече той. — Не си ли прекарваш страхотно?

— Страхотно — отвърнах.

— Хей, здрасти, бълхичке — рече той и помахна на детето.

Малкото същество записка още по-силно.

— Ясно-о. Ще се видим долу тогава.

— Рори — казах. — Не мислиш ли, че трябва да ми помогнеш?

— Съжалявам — отговори той. — Къпането на децата е женска работа. Слизам долу да отворя една бутилка шампанско. Мъжкарят в кухнята и така нататък.

— Знаеш ли, наистина ти се възхищавам — каза след вечеря Мери, докато миехме съдовете. — Ти си толкова умна. Избрала си да имаш кариера. Не си се поддавала на натиска да се омъжиш. За това е нужна смелост.

— О, Мери! — отговорих. Тя беше една от онези хубави англичанки, с които британците толкова се гордеят: с красиво овално лице, чиста бяла кожа и сини очи. — Там, откъдето идвам, твоето се смята за постижение. Съпруг, тази къща и четири... прелестни... дечица. Това е, което всяка жена иска.

— Много си мила. Но лъжеш — рече тя.

— Но децата ти...

— Разбира се, че обичам съпруга и децата си — рече тя. — Но през повечето време имам чувството, че съм невидима. Чудя се, дали ако с мен се случи нещо, изобщо ще им липсвам. Ще им липсва онова, което правя за тях. Но дали аз ще им липсвам?

— Сигурна съм, че да — отговорих.

— Аз не съм — каза тя. — Знаеш ли, всичко това е една голяма лъжа. Искях да стана художничка. Но имах и онази голяма бяла фантазия — мечтата на всяко момиче за сватбения ѝ ден. В един момент тя се сбъдва. После, почти веднага след това, идва и черната фантазия. За нея никой никога не разправя.

— Черна фантазия?

— Мислех, че съм единствената, която я има — каза тя, като си бършеше ръцете в кърпата за съдове. — Но после поговорих с няколко омъжени жени. И те са я имали. Представяш си се цялата в черно. Все още си млада, но носиш голяма черна шапка и шикозна черна рокля. И вървиш след ковчега на мъжа си.

— О, скъпа!

— О, да — продължава тя. — Представяш си, че съпругът ти е починал. Все още имаш децата и все още си млада, но вече си... свободна.

— Разбирам — пророних аз.

Рори и Харолд влязоха в кухнята.

— Може ли да помогнем? — попитаха те.

— Вече свършихме — отговори мило Мери.

С Рори хванахме влака за Лондон. На следващата сутрин трябваше да си тръгна. Беше време да се върна в Ню Йорк.

— Виж сега, бисквитке — каза той. — Като големи хора ли ще се държим или ще плачем?

— Ти как мислиш? — попитах.

— Довиждане, бисквитке — рече той.

— Довиждане.

— Обичам те — промърмори той. — А сега върви. По-добре тръгвай.

Листенцата от черешовия цвят бяха нападали по тротоарите. Вървах по тях и ги мачках върху цимента.

„О, Господи, мислех си. Какво ще правя сега?“

Скакалеца казва: бъди разумна.

Това, което направих, бе да се кача в едно такси и да отида на летището.

Но какво всъщност исках?

Качих се на самолета и си седнах на мястото. Свалих си обувките. Отворих едно списание.

До мен седеше мъж. Беше висок, слаб и тъмнокос и носеше панталони „Прада“. Всичката му коса си беше на мястото и имаше интелигентно, интересно лице. Той отвори едно списание. „Форбс“.

„Ето това е моят тип“, помислих си.

Господи, колко съм непостоянна. Бях напуснала Рори само преди два часа и вече си мислех за друг мъж.

Какво всъщност исках?

Приказката.

Исках приказката. Исках голямата, великата, вдъхновяващата приказка за една неомъжена, посветила се на кариерата си жена, която отива в Лондон по работа, среща там мъжа на мечтите си и се омъжва за него. Получава големия пръстен и голямата къща, и прелестните деца и живее щастливо до края на живота си. Но колкото и да ни се иска, приказките не са действителност.

И това не е чак толкова лошо.

Някъде над Нюфаундленд, на около два часа преди „Джей Еф Кей“ мъжът до мен най-сетне ме заговори.

— Извинете — каза той. — Простете, че питам, но ми изглеждате някак позната. Имате ли нещо против да ми кажете с какво се занимавате?

— Писателка съм — отговорих.

— А, да — рече той. — Зная коя сте. Вие сте онази именита неомъжена жена, която пише за неомъжени жени и ъ-ъ...

— Секс — подсказах му аз.

— Точно така — каза той и отвори следващото списание. Изглеждаше някак срамежлив.

— И *вие* извинете — рекох. — Но ми изглеждате някак познат. Имате ли нещо против да ми кажете с какво се занимавате?

— О — отговори той. — Аз съм бизнесмен.

— Досетих се.

— Така ли? Откъде?

— От избора ви на четива — отвърнах.

Е, след това разговорът потръгна. И открихме, че сме родени на една и съща дата и в градове с едно и също име — Гластънбъри — нищо, че неговият Гластънбъри се намираше в Англия, а моят в Кънектикът.

— Вярно — каза той. — Това не е достатъчна основа за една връзка, но е добро начало. Искате ли довечера да вечеряме заедно?

Наистина отидохме на вечеря. С течение на времето се стигна и до други неща. Сега мога само да кажа, че приятелите ми се радват за мен, а майка ми постоянно ме тормози за цветните аранжировки.

Но това, разбира се, е друга история.

[1] Растафарианци — членове на религиозна секта от Ямайка, които вярват, че Хайле Селасие (роден Тафари Маконен, живял 1892–1975, император на Етиопия 1930–1936 и 1941–1974, детрониран) е спасител от божествен произход, че раят е в Етиопия и че негрите накрая ще бъдат репатрирани в Африка. Името на сектата произхожда от Рас Тафари, предишно име на Хайле Селасие — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.